

ตอบปัญหาเรื่อง
ไส่ บาบ่า มนุษย์มหัศจรรย์
ที่ผู้ถามในที่ต่าง ๆ กัน

เล่ม ๑

โดย

ศิริ พุทธศุภร์

ผู้แปลเรื่องไส่ บาบ่า มนุษย์มหัศจรรย์

องค์กควัน ศรีสัตยา ไสบาบา

ตอบปัญหาเรื่อง
ไอ้ บาบ่า มนุษย์มหัศจรรย์
ที่ผู้ถามในที่ต่าง ๆ กัน

เล่ม ๑

โดย

ศิริ พุทธศุภกร

ผู้แปลเรื่องไอ้باب่ามนุษย์มหัศจรรย์

๒ ๘ ๘
จุดพิมพ์

โดย

สำนักคณิศวาทาวิทยุญาณ

ខាងក្រោមនេះគឺជាឯកសារដែលបានរៀបចំឡើង

"តារាងប្រយោជន៍សម្រាប់ការងារ" (ឆ្នាំ ១៩៦០) ដែល

ត្រូវបានរៀបចំឡើងដោយលោក គុណ ធីតា រាជការ

លេខ ១០២០០ លើក្រឹត្យលេខ ១០២០០

ស្តីពីការងារ

- លោក គុណ ធីតា

រាជការ

คำข้แจง จากผู้ตอบปัญหา

ปัญหาที่รวบรวมไว้ในเล่มนี้ ได้มีผู้ถามข้าพเจ้า จากที่ต่าง ๆ กัน และโดยบุคคลต่าง ๆ เช่นจากการ แสดงปาฐกถาที่โรงพยาบาลสงฆ์บ้าง ที่ศูนย์พัฒนา ศาสนา แคมป์สน จังหวัดเพชรบูรณ์ ๒ ครั้ง โดยพระ นักศึกษามหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นผู้ถามบ้าง นอกจากนั้นก็มีผู้รู้จักคุ้นเคยบางท่าน ตลอดจนถึงสมา ชิกในครอบครัว ที่ได้ซักไซ้ไล่เลียงด้วยความอยากร าทราบเหตุผลจริง ๆ ปัญหาบางข้อก็เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้า ไม่ได้นึกได้ฝันมาก่อนว่าจะมีผู้ถามเช่นนั้น (เช่นข้อที่ ๒ และข้อที่ ๒๐) แต่เมื่อถูกถามมา ก็ต้องใช้ความคิดหา เหตุผลตอบไปจนได้

ในการตอบปัญหา ข้าพเจ้าได้ใช้ความรู้รอบตัว เท่าที่มีอยู่ โดยตอบเป็นแบบกันเอง ไม่ได้เป็นหลักวิชา การนัก สำนวนบางครั้งถ้าออกจะเป็น "ลูกทุ่ง" ไปบ้าง

ก็ต้องขอร้องต่อท่านผู้อ่านด้วย อย่างไรก็ตามบางตอนที่
เป็นหลักวิชาทางพระพุทธศาสนาที่ลึกซึ้งเกินสติปัญญา
ของข้าพเจ้า ก็ได้อาศัยสอบถามจากอาจารย์พร รัตน-
สุวรรณ เพื่อความแน่ใจอีกชั้นหนึ่ง

เรื่องของท่านใส บาบ่า ผู้เป็นมนุษย์มหัศจรรย์
แห่งยุคปัจจุบันนี้ คงจะต้องมีปัญหาคือ อื่น ๆ อีกมาก
เฉพาะที่ข้าพเจ้าได้บันทึกไว้ก็ยังมีอีกหลายข้อ ซึ่งคิดว่า
ถ้ามีจำนวนพอสมควร ก็จะได้นำไปตอบชี้แจงในเล่ม ๒
อีก ดังนั้น ท่านผู้อ่านที่มีปัญหาเรื่องใด ก็ขอเชิญถาม
มาที่ข้าพเจ้า โดยส่งมาที่สำนักค้นคว้าทางวิญญาณก็ได้
ถ้าพอจะตอบได้ ก็จะได้รวบรวมตอบให้ในเล่มต่อไปโดย
อาจจะลงในวารสาร “วิญญาณ” ให้ได้อ่านกันทั่วไปก่อน

ศรี พุทธศุภร์

สารบาญ

- ปัญหาข้อที่ ๑. มีความคิดหรือความรู้สึกต่อการแสดง
ปาฏิหาริย์ของท่านไส บาบ่า อย่างไรบ้าง ? หน้า ๑
- ปัญหาข้อที่ ๒. บทกลอนในเรื่อง ไส บาบ่า ที่แปลออกมา
มานั้น แต่งเองหรือแปล ? หน้า ๓
- ปัญหาข้อที่ ๓. อยากเห็นท่านไส บาบ่า อธิษฐานขอให้
เห็นจะได้ไหม ? หน้า ๗
- ปัญหาข้อที่ ๔. บุตรชายที่เป็นโรคโชนัส และที่ได้รับ
เหรียญลือกเกิดจากท่านฝากมาให้ฉัน
บัดนี้หายจากโรคนี้แล้วหรือยัง หน้า ๘
- ปัญหาข้อที่ ๕. การเนรมิตของออกมาจากอากาศนั้น ผิด
หลักวิทยาศาสตร์ไหม ? หน้า ๙
- ปัญหาข้อที่ ๖. ที่ท่านไส บาบ่า ได้ถือปฏิญญาต่าง ๆ มาก
มายเช่นนี้ควรจะจัดอยู่ในหลักของพระ-
พุทธองค์ได้หรือไม่ ? หน้า ๑๑
- ปัญหาข้อที่ ๗. ท่านไส บาบ่านั้นตามประวัติก็ไม่ปรากฏว่า
ได้ไปฝึกการทำปฏิญญามาจากสำนักไหน
เหตุใดจึงมีปฏิญญาหลายอย่าง ? หน้า ๑๓

ปัญหาข้อที่ ๘. ท่านไส บาบาสอนหลักการเรื่องทำได้ดี ทำชั่วได้ชั่วบ้างหรือเปล่า? หน้า ๑๕

ปัญหาข้อที่ ๙. ท่านไส บาบามีความรู้เกี่ยวกับพระพุทธศาสนาบ้างหรือเปล่า? หน้า ๑๗

ปัญหาข้อที่ ๑๐. เคยมีพระในพุทธศาสนาเข้าไปหาท่านไส บาบ่า บ้างไหม? หน้า ๑๘

ปัญหาข้อที่ ๑๑. คำสอนของพระพุทธศาสนากับคำสอนของท่านไส บาบ่า ต่างกันอย่างไรบ้าง? หน้า ๒๑

ปัญหาข้อที่ ๑๒. ทำไมท่านไส บาบ่า จึงมักแถมมิตของที่มีค่า เช่น แหวน สายสร้อย ฯลฯ ให้แก่คนรวยหรือคนที่มีฐานะค่อนข้างดีอยู่แล้ว ซึ่งเขาไม่จำเป็นต้องมีของเช่นนั้นก็ได้ ส่วนคนจนไม่ค่อยจะปรากฏว่าได้รับของมีค่าเช่นนั้นบ้างเลย ดุคล้าย ๆ กับจะเป็นนักบุญ หรือพระผู้เป็นเจ้าของคนรวยเสียมากกว่า? หน้า ๒๔

ปัญหาข้อที่ ๑๓. หนังสือชุด “ไส บาบ่า มนุษย์มหัศจรรย์” ก่อให้เกิดทัศนคติผิดในหมู่คน

ไทย ในเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์ ก่อให้เกิด
ความงมงาย ไปเชื่อ “แบกเล่นกล”
ง่าย ๆ ? หน้า ๒๖

๒๕. บัญหาข้อที่ ๑๔. ท่านไส บาบ่า ทำไมชอบเรียกตนเองว่า
เป็น “แม่” บ่อย ๆ ทั้ง ๆ ที่ท่านเองก็
เป็นผู้ชาย ? ดูๆ ไปอดคิดไม่ได้ว่าคล้ายๆ
กับจะตัดจริตแบบกระเทย หรือไฮโม
อย่างนั้น หน้า ๓๘

๒๕. การไปหมกมุ่นนับถือบูชาท่านไส บาบ่า
เป็นการงมงายมัวเมาในอิทธิปาฏิหาริย์
ทำให้บุคคลผู้นั้นๆ เป็นคนเกียจคร้าน คิด
หวังพึ่งปาฏิหาริย์อย่างเดียวไม่มี selfcon-
fidence คือความเชื่อมั่นในตนเอง กลายเป็น
คนงอมองอเท่า ไม่มีความเพียรเพื่อ
ช่วยตนเองเสียเลย ฯลฯ หน้า ๕๕

๒๖. บัญหาข้อที่ ๑๖. อภิญญาหรือปาฏิหาริย์ที่ไม่มีโทษเลย
คือมีแต่คุณอย่างเดียววนั้น มีไหม ?

หน้า ๖๔

ปัญหาข้อที่ ๑๗. รู้สึกว่าท่านไส บาบ่า จะแย่งคนของเรา
คือชาว พุทธ โดยเฉพาะในประเทศไทย
ให้หันเหไปนับถือท่านมากกว่าพระพุทธ-
เจ้าเสียแล้ว จะแก้ตัวว่าอย่างไร ?

หน้า ๗๒

ปัญหาข้อที่ ๑๘. ทำไม พระผู้เป็นเจ้า จึงอวตารลงมาเกิด
ในประเทศอินเดีย ไม่ไปเกิดในประเทศ
ตะวันตก? และเมื่อเกิดในอินเดียแล้ว
เหตุใดจึงไม่สามารถทำให้อินเดียมีความ
สงบสุขและเจริญรุ่งเรืองกว่าประเทศอื่น
หรืออย่างน้อยก็เท่ากับประเทศอื่น ๆ ?

หน้า ๘๒

ปัญหาข้อที่ ๑๙. พระอาจารย์ที่เก่ง ๆ ของเราในประเทศไทย
มีบ้างไหมที่มีอิทธิฤทธิ์ พอลงสู่
หรือเทียบเท่า ท่านไส บาบ่าได้บ้าง ?

หน้า ๙๐

ปัญหาข้อที่ ๒๐. ในการแปลเรื่อง “ไส บาบ่า มนุษย์-
มหัศจรรย์” นี้ ผู้แปลร้องไห้หรือเปล่า?

หน้า ๙๓

ตอบปัญหาเกี่ยวกับเรื่อง
ท่านไส บาบา
ถามผู้สอบถามในทต่าง ๆ กัน

โดย ตีริ พุทธศุภร์

ผู้แปลเรื่อง ไส บาบา มนุษย์มหัศจรรย์

๑. มีความคิดหรือความรู้สึกต่อการแสดงปาฏิหาริย์
ของท่านไส บาบา อย่างไรบ้าง?

— — คิดว่าเป็นเรื่องจริง ไม่ใช่เรื่องเล่นกล จริง
อยู่ ในการแสดงปาฏิหาริย์บางอย่าง เช่นการเนรมิต
ของต่างๆ ออกมาให้เห็น ทำให้หลายคนอดรู้สึกไม่ได้ว่า
น่าจะเป็นของที่ซ่อนไว้ในแขนเสื้อก็เป็นได้ ซึ่งก็น่า
เห็นใจผู้ที่สงสัยอยู่เหมือนกัน เพราะว่าบังเอิญท่านก็
สวมเสื้อแขนยาวตลอดเวลาเสียด้วย ในประเด็นนี้จะ
ห้ามไม่ให้สงสัยเสียเลย คงห้ามไม่ได้ และผู้แปลก็สงสัย
ว่าท่านคงจะ แกล้งยั่ว ให้สงสัยด้วยก็ได้ แต่ข้าพเจ้า
ขอให้ความเห็นเป็นการส่วนตัวสักสองประการคือ

๑. ท่านยิ่งแสดงปาฏิหาริย์แบบนี้มากเท่าใด ก็ยิ่งขาดทุนมาก ไม่มีทางที่จะได้กำไรอะไรเลย เพราะของที่ให้ก็ล้วนเป็นของที่มึราคาพอสมควร หรือบางครั้งก็มีราคาแพงทีเดียว เช่นเป็นแหวนประดับด้วยอัญมณีเป็นต้น (ที่นายโฮเวิร์ด เมอร์เฟต ผู้แต่งเรื่องที่เป็นต้นฉบับภาษาอังกฤษได้นั้น มีนพรัตน์ คืออัญมณี ๙ อย่างล้อมรอบรูปองค์ท่าน ข้าพเจ้าและผู้ไปอินเดียชุดแรกได้เห็นทุกคน) เรียกว่าการเล่นกลแบบนี้ ยิ่งเล่นผู้เล่นก็ยิ่งขาดทุน ดังนั้น ถ้าจะเป็นการเล่นกลจริง ๆ ก็ให้ท่านเล่นไปเรื่อย ๆ ก็ดีเหมือนกัน เพราะผู้ที่ได้กำไรคือคนที่รับของมาต่างหาก ไม่ใช่องค์ท่านเลย

๒. แต่การแสดงปาฏิหาริย์ในแบบอื่น ๆ เช่นการถอดกายทิพย์ไปช่วยศิษย์ที่ได้รับอันตรายในที่ไกล บางครั้งถึงต่างประเทศและข้ามทวีปด้วยวิธีการรักษาโรคบางอย่างที่แพทย์บอกว่าหมดหวังแล้วก็ดี การพยากรณ์เหตุการณ์ล่วงหน้าอย่าง

พลิกล็อก คือไม่น่าจะเป็นไปได้ในตอนนั้นคิด
 เหล่านี้เป็นต้น เป็นเรื่องที่เราจะว่าเป็นการ
 แสดงกลไม่ได้เลย

สำหรับความรู้สึกส่วนตัวนั้น ก็นับถือท่านว่า
 เป็นมนุษยพิเศษ มีคุณธรรมสูงจริง ๆ เรียกว่าคงจะต้อง
 ได้มาสนทนาบัตชนสูงอย่างแน่นอน ดังนั้นท่านจึงเป็น
 พยานในคุณสมบัติของพระพุทธรองค์ข้อ วิชชาจรณ-
 สัมปันโน ได้เป็นอย่างดี

๒. บทกลอนในเรื่อง ไส บาบ ที่แปลออกมา
 แต่งเองหรือเปล่า?

— น่าประหลาดที่คำถามนี้ ผู้แปลถูกถามมากที่สุด ร่องลงมาจากคำถามข้อต้น จึงเป็นเรื่องที่ไม่ได้
 เคยคิดฝันมาก่อนเลย อย่างไรก็ตาม คำถามที่ว่า
 “แต่งเองหรือ?” นั้น น่าจะมีความหมายสองประการ
 ประการแรกก็คือ ในต้นฉบับเดิมที่เป็นภาษาอังกฤษนั้น
 เขามีข้อความว่าเป็นบทกวีเช่นนี้หรือเปล่า ข้อนี้ผู้ถาม
 สงสัยว่าของเดิมเขาอาจจะไม่มีกรรมัง แล้วผู้แปลมาแต่ง
 เดิมเสริมเข้าเอง ประการที่สองหมายความว่ากลอน

เหล่านี้ผู้แปลได้ไปวานให้ผู้อื่นแต่งให้ แล้วจับไม่
ออกชื่อผู้นั้น แต่โมเมเอาว่าตนเป็นผู้แต่งเอง เช่นนี้
ใช่ไหม? จริงอยู่ ผู้ถามไม่ได้กล่าวออกมาเป็นคำพูด
ดังนั้น แต่ในส่วนลึกของจิตใจ ก็คงจะต้องมีความสงสัย
อย่างใดอย่างหนึ่งในสองอย่างนั้นอยู่บ้างเป็นแน่

ต่อข้อสงสัยทั้งสองประเด็นนี้ ผู้แปลขอตอบให้
เป็นที่รู้กระจ่างแจ้งกันเสียในที่นี้เลยว่า

สำหรับประเด็นแรก ขอให้เป็นที่ทราบกันเสีย
เลยว่า ท้ายคำโคลนแต่ละบทหรือแต่ละตอนนั้น ถ้ามี
ที่มาระบุไว้ เช่นมีคำว่า ไส่ บาบารพินทรนาถ ฐาปุ
ภควัทคีตา หรือ ฟรานซิส ทอมสัน เป็นต้น ก็ขอให้
เข้าใจว่าเป็นการแปลมาจากข้อความที่ท่านผู้นั้นๆ แต่ง
ไว้ ซึ่งส่วนมากจะเป็นบทกวี และข้าพเจ้าก็แปลออกมา
เป็นบทกวีอีกทีหนึ่ง ส่วนการแปลในลักษณะเช่นนี้นั้น
แน่ละ ย่อมจะเป็นการแปลตามตัวไม่ได้ ต้องมีการขยาย
ความเพื่อให้ได้ความชัดเจนบ้าง เช่นเดียวกับที่สิ้นเกล้า
พระบาทสมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า รัชกาลที่ ๖ ทรง

แปลบทพาทู จากฉันทภาษาบาลีบทเดียวคือ ๔ วรรค แต่พระองค์แปลออกมายาวถึง ๓ บท คือ ๑๒ วรรค (คือ บท “ปางเมื่อพระองค์ปรมพุทฺธ-ธ วิสุทฺธศาสดา ฯลฯ”)

ส่วนประเด็นที่ว่า “แอบไปให้คนอื่นแต่งให้ แล้วโมเมเอาเป็นว่าตนเองแต่งหรือเปล่า” นั้น ขอตอบให้เป็นที่กระจ่างแจ้งในที่นี้เลยว่า “เปล่าครับ” ทั้งหมดนี้ผู้แปลแต่งเองจริงๆ แน่แน่นอน เพราะคงไม่มีใครที่จะมายอมให้ผู้แปลเอาความสามารถของเขามาชุบมือเปิบเช่นนั้นเป็นแน่

ข้าพเจ้าเคยปรารภกับผู้คุ้นเคยว่า เหตุใดจึงมีคำถามแบบที่ฟังแล้วคล้ายกับจะเป็นการตลกตู่แคลนกันเป็นอย่างมากเช่นนั้น ก็มีคนเคยคนหนึ่งคือ คุณบรรจบ บรรณรุจิ ป. ๙ (ปัจจุบันเป็นอนุศาสนาจารย์) ให้ความเห็นว่า ผู้ที่ถามเช่นนั้นคงไม่ได้มีเจตนาจะตลกตู่แคลนอย่างใด เป็นแต่ว่าเขามองดูหน้าตาท่าทาง หรือว่าบุคลิก หุ่นและวัยของข้าพเจ้าแล้ว ก็อดสงสัยไม่ได้จริงๆ เพราะน่าจะเป็นคนที่รูปร่างหล่อกว่านี้ หรือว่าอยู่ในวัยที่เรียกว่า “วัยหวาน” เท่านั้น จึงควรจะต้องบท

ก็ออกมาได้มีความไพเราะอ่อนหวานเช่นนั้น อันที่จริง
 ก็นับว่ายังดีอยู่ไม่น้อย ที่เขาไม่ถามกันให้ขาดไปว่า
 “คุณแปลเองหรือเปล่า?” ถ้าเขาถามกันเช่นนั้น ผู้แปล
 ก็คงจะเข้าใจมากกว่านี้ เพราะอันที่จริง โดย “ภูมิหลัง”
 ทางการศึกษา (ซึ่งไม่มีชั้นเชิงหรือปริญญาอะไรเลยสัก
 อย่างหนึ่งนั้น) ผู้อ่านส่วนมากถ้าได้เห็นตัวผู้แปลก่อน
 อ่านแล้วละก็ คงอดไม่ได้ที่จะถาม หรือไม่ก็มักอยู่ใน
 ใจว่า “นี่คุณแปลเองหรือเปล่านะ?”

อนึ่ง หากบทกวีตอนใดไม่มีเครื่องหมายบอกที่มา
 แต่เดิมไว้เช่นนั้น ก็ขอให้ทราบว่าเป็นบทกวีที่ผู้แปลเก็บใจ
 ความย่อในบทนั้น ๆ แต่งขึ้นเอง เพื่อให้เป็นเครื่อง
 ประดับแกมพกสำหรับบทนั้น ๆ ซึ่งทั้งนี้จะเป็นการ
 “กำเริบ” หรือ “อุดริ” อยู่บ้าง ก็คงจะเป็นได้กระมัง

บทกลอน	กวี	ที่ใน
เรื่องไส—	بابา	ะ ะ ทงนั
ทุกแห่ง	ข้า ๆ พร้า	รำพัน
จันวรรจ	พลิกแพลง	แต่งเอง

ด้วยเหตุ	ความบัน—	ดาลจิต
มิกิด	ว่าตน	คนเก่ง
แทบตาย	กว่าจะได้	สักเพลง
คร่ำเคร่ง	ปลุกปล้ำ	ทำไป
ผู้อ่าน	วานทราบ	ตามน
ขอท	อย่าถาม	มาใหม่
จะเชื่อ	ไม่เชื่อ	ตามใจ
ตอบได้	แค้น	พอที่เอย.

๓. อยากเห็นท่านไส บาบอธิษฐานขอให้เห็นจะได้ไหม ?

เรื่องเช่นนี้เป็น two-way affair คือเกี่ยวกับสภาวะจิตใจของทั้งสองฝ่ายประกอบกัน และมีองค์ประกอบอื่นๆ เป็นสาเหตุประกอบอีกด้วย คือถ้าผู้อธิษฐานจิตมีความเลื่อมใสด้วยความบริสุทธิ์ใจ และจะพึงมีประโยชน์อันแท้จริงเกิดขึ้นจากการได้เห็นนั้น ก็น่าจะได้เห็นกรรมัง แต่ถ้าเป็นการอยากเห็นเล่นๆ สนุกๆ หรือเพ้อลองดีเช่นนี้เป็นต้น ก็น่าจะไม่มผลอะไร อันที่จริง ถ้าจะพึงมีประโยชน์เกิดขึ้น หรือว่าถ้าหากผู้

เคยมีความสัมพันธ์กันมาในชาติก่อน ก็อาจเห็นได้แม้ไม่ได้อธิษฐานเลย ตัวอย่างเช่นหญิงท้องแก่ในโรงพยาบาลที่ท่านถอดกายทิพย์ไปทำคลอดให้ (ดูเล่ม ๔ หน้า ๔๐๘) เป็นต้น ซึ่งมีโอกาสเห็นท่านโดยไม่ได้อธิษฐานเลย ข้าพเจ้าเคยฟัง ดร. อางอง ชุมสาย ปาฐกถาที่โรงพยาบาลสงฆ์กับแพทย์หญิงอมรา มลิลลา (ดูเหมือนจะเมื่อเดือนกุมภาพันธ์หรือมีนาคม ปีนี้) ว่าคุณทองใบ นิมมานเหมินทร์ น้องสาวของ ดร. สุกิจ นิมมานเหมินทร์ ที่เชียงใหม่ ก็มีโอกาสดูเห็นท่านมาช่วยรักษาโรคให้ ทั้งๆ ที่ยังไม่เคยรู้จักกันเลยเสียด้วยซ้ำไป ตอนนั้นคุณทองใบคิดว่าคงจะเป็นแขกยามธรรมดาๆ คนหนึ่ง

๔. บุตรชายที่เป็นโรคไขสันหลัง และที่ได้รับเหรียญ
 ลอกเกิดจากท่านฝากมาให้^๕ บัดนี้หายจากโรค
 นั้นแล้วหรือยัง?

ยัง ข้อนี้ได้ทราบจากเจ้าตัวเอง บอกให้ฟังว่า
 เขาได้เห็นท่านใส บาบาในความฝันคืนหนึ่งนานมาแล้ว
 ท่านมาบอกเขาในความฝันนั้นว่า ให้เขาทำอะไรอย่าง

หนึ่งจึงจะหายจากโรคนี้ (ซึ่งคงจะเป็นโรคที่เกิดจากกรรมเก่ากรรมมัง) อย่างไรก็ตาม เงื่อนไขที่ท่านสั่งให้เขาทำนั้น จนบัดนี้เขายังทำไม่ได้ จึงไม่มีสิทธิ์ที่จะหายจากโรคและก็ต้องทนทุกข์ต่อไป

๕. การเนรมิตของออกมาจากอากาศนั้นผิดหลักวิทยาศาสตร์ไหม ?

ถ้าจะจำกัดความให้แคบว่า “ผิดหลัก” หรือไม่ ก็ต้องตอบว่าไม่ผิดหลักวิทยาศาสตร์เลย คือว่ามี possibility คือความเป็นไปได้อยู่เหมือนกัน เป็นแต่ว่าในปัจจุบันนี้ ยังไม่มีใครทำได้เท่านั้น มีเรื่องที่จะเปรียบเทียบได้ อยู่เรื่องหนึ่งในเวลานี้คือการทำทองคำขึ้นมาในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ คือโดยไม่ต้องไปขุดมาจากใต้ดินให้เสียเวลา นักวิทยาศาสตร์รู้ว่ามีทางที่จะทำได้จริงๆ แต่ก็ยังไม่มีใครคิดจะทำขึ้นมาใช้แทนทองคำตามธรรมชาติ เพราะกรรมวิธีนั้นสลบซับซ้อนมาก และข้อสำคัญก็คือจะมีราคาแพงกว่าทองคำตามธรรมชาติมาก ก็เลยไม่มีใครคิดทำขึ้นมาให้เสียเวลา (นอกจากจะทดลองทำดูเล็กน้อยในห้องทดลองเท่านั้น) การเนรมิตของท่านไอ

บาบ่า เท่าที่ได้แปลมานั้นมีอยู่สองประเภท ประการแรกคือเป็นการ “ยกย้าย” (apport หรือ teleport) คือของสิ่งนั้นมีอยู่แล้วในที่อื่น แต่ท่านย้ายมาให้อยู่ในมือของท่านโดยฉับพลัน ถ้าจะว่าตามหลักวิทยาศาสตร์ก็คือ สลาย วัตถุนั้นให้เป็นพลังงานเสียก่อน แล้วจึงบังคับให้เดินทางมาในรูปพลังงานเพื่อมาสู่มือของท่าน ครั้นแล้วก็ให้พลังงานนั้น “คืนตัว” หรือว่า “คืนรูป” กลับเป็นสารวัตถุตามเดิม (โปรดอ่านวารสาร “วิญญาน” ปีที่ ๒๐ เล่ม ๑-๒ หน้า ๑๔ เป็นต้นมา) มีตัวอย่างที่พอจะเทียบได้ (แต่ไม่ถึงกับเท่ากันหรือเหมือนกันทีเดียว) คือนมชนิดหนึ่งซึ่งรู้จักกันว่าชอนมตราหมี ซึ่งที่ข้างกระป๋องเขาเขียนไว้ว่า “นมคืนรูป” คือเดิมเป็นนมสดในสภาวะที่เป็นน้ำ ต่อมาเขาทำให้สลายตัวเป็นผงแล้วนำมาละลายน้ำให้เป็นรูปเดิมอีกครั้งหนึ่ง ส่วนหลักการสลายตัวและคืนตัวของวัตถุที่เป็นของแข็งนี้ทราบจากบุตรชายซึ่งเป็นนักวิทยาศาสตร์ว่า เป็นเรื่องที่เป็นไปได้โดยหลักการ แม้ว่าในทางปฏิบัติจะยังทำไม่ได้ก็ตาม

แต่นั้นแหละ ก็เป็นเครื่องแสดงว่า ถ้ามีผู้วิจิตรการก็ยอม
กระทำได้ โดยไม่ผิดหลักวิทยาศาสตร์เลย

การเนรมิตของท่านไส บาบามีอีกอย่างหนึ่ง คือ
การเนรมิตของซึ่งยังไม่เคยมีให้มีขึ้นมาในทันใดเลยนั้น
เช่นแหวนที่ให้กับอาจารย์พร เป็นต้น ซึ่งจะมี ขนาด
เท่ากับนิ้วของผู้ที่ได้รับจากท่านเสมอ เรื่องนี้ น่าจะ
เป็นด้วยสมรรถภาพหรือกำลังอิทธิฐานจิต ของท่าน
ผู้มฤตยุนั้นได้มานานขึ้นสูงแล้ว ซึ่งเมื่อทำ teleport แบบ
ข้างต้นได้แล้วก็คงจะทำได้โดยไม่ยาก ในเรื่อง อภิญญา
อันเป็นหนังสือเล่มใหม่ที่อาจารย์พร รัตนสุวรรณ แต่ง
ขึ้นมา ก็มีตัวอย่างในทำนองเดียวกันนี้ ที่พระพุทธรูปองค์
และพระสาวกทำให้ปรากฏหลายครั้ง

๖. ที่ท่านไส บาบ ได้ อภิญญาต่าง ๆ มากมายเช่นนี้
ควรจะจัดอยู่ในหลักของพระพุทธรูปองค์ใดหรือไม่?

คำถามนี้น่าจะมีความหมายว่า “ควรจะถือว่าได้
ดำเนินตามหลักกรรมของพระพุทธรูปองค์ใดหรือไม่” ใน
ทำนองนี้กระมัง ถ้าความหมายของผู้ถามเป็นเช่นนั้น ก็

ขอตอบว่า หลักการเรื่องอภิญาณามีมาก่อนสมัยพระพุทธองค์ นี่หมายถึงอภิญาณข้ออื่น ๆ นอกจากอัสวัคขญาณ (ซึ่งก็นับว่าเป็นอภิญาณ โดยเฉพาะของพุทธศาสนาเท่านั้น) ดังนั้นผู้แสดงอภิญาณได้จึงไม่จำเป็นจะต้องเป็นชาวพุทธ และผู้เป็นชาวพุทธ (แม้ถึงขนาดพระอรหันต์) ก็ไม่จำเป็นต้องแสดงอภิญาณได้เสมอไป เพราะวิชาการเจริญอภิญาณไม่ใช่วิชาภาคบังคับหรือวิชา major ของพระพุทธศาสนา แต่ว่าถ้าชาวพุทธผู้ใดต้องการจะเจริญอภิญาณบางอย่างหรือว่าหมดทุกอย่างเป็นเครื่องประกอบด้วย ก็ไม่เป็นการผิดหรือบาปร้ายอะไร (ถึงแม้ว่า แน่ละ จะเป็นการชักช้าอยู่บ้าง แต่ถ้าผู้นั้นไม่รังเกียจต่อการชักช้า ก็ไม่น่าที่เราจะถึงกับปรักปรำหรือชี้หน้าว่ากันว่าเป็นผู้ฝึกเดรัจฉานวิชา) และอันที่จริง แม้ความสามารถในด้านปฏิสัมภิกาก็เป็นเครื่องทำให้เกิดความชักช้าเหมือนกัน แต่การที่เราจะกะเกณฑ์ให้ผู้ปฏิบัติทางพุทธศาสนามีแต่สุขวิปัสสนาอย่างเดียวเท่านั้น จะไม่เป็นการใจแคบเกินไปละหรือ?

๗. ท่านไส บบบานัน ตามประวัติก็ไม่ปรากฏว่าได้
ไปฝึกการทำอภิญญามาจากสำนักไหน เหตุใดจึง
มีอภิญญาหลายอย่าง ?

ปัญหา^๕ตอบได้ ๒ นัย คือนัยทางศาสนาฮินดู
และทางศาสนาพุทธ ตามนัยทางศาสนาฮินดูนั้น เขาก็
ถือว่า ท่านเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของผู้มีฤทธิ์อำนาจทุกอย่าง
อยู่แล้ว จึงไม่ต้องไปหาครูมาจากไหน และตามประวัติ
ท่าน ก็มีอภิญญาณมาตังแต่ยังอยู่ในครรภ์ของมารดาเสีย
ด้วยซ้ำไป (ดูเล่ม ๑ บทที่ ๕ หน้า ๑๔๕ เป็นต้นไป) แต่
ถ้ากล่าวตามนัยของพระพุทธศาสนาเรา ก็อาจกล่าวได้
ว่าท่านเป็นผู้ที่ได้บำเพ็ญบารมีมาแล้วจากชาติก่อน ซึ่ง
คงจะเป็นอดีตที่ยาวนานมาก เช่นเดียวกับพระพุทธเจ้า
ของเรา ซึ่งสามารถได้ปฐมฌานตั้งแต่อายุได้ ๗ ขวบ
โดยที่ยังไม่ได้ไปเรียนวิชาการฝึกสมาธิ มาจากผู้ใดเลย
คือตอนที่พระเจ้าพริแรกนาขวัญ สีหะตถกุมารนั่งอยู่
ภายใต้ร่มไม้หว่า จิตตั้งมั่นเป็นสมาธิ จนถึงกับที่มีบรร
ยายไว้ในคัมภีร์ว่า “เงาไม้มิได้บ้ายไปตามตะวัน”

ตัวอย่างในยุคหลังๆ ลงมา ก็น่าจะได้แก่บุคคลที่เป็นอัจฉริยะในทางต่างๆ เช่น โมสาร์ท ผู้เป็นอัจฉริยะทางดนตรีสามารถแต่งเพลงซิมโฟนี ออร์เคสตรา และเป็นนายวงควบคุมวงดนตรีได้ดูเหมือนจะตั้งแต่ตอนที่มิอายุ ๑๑ ขวบเป็นต้น บุคคลประเภทนี้เป็นผู้ที่ได้บำเพ็ญบารมีในด้านนั้นๆ มาอย่างเข้มข้นและเป็นเวลานานในชาติก่อนๆ แล้วทั้งสิ้น มหาบุรุษผู้ก่ชาติแห่งประเทศไทยเรา เช่นสมเด็จพระนเรศวรเป็นเจ้าเป็นต้น ก็เป็นตัวอย่างอันดีของบุคคลผู้ได้สั่งสมความกล้าหาญ ความไม่กลัวตาย มาแล้วไม่รู้อีกชาติในอดีตกาล ดังนั้นท่านใส บาบาก็ย่อมจะเป็นบุคคลประเภทนี้ คือเป็นบุคคลที่ได้สั่งสมบารมีในทางวิญญูณมานานแสนนาน ซึ่งในระหว่างนั้นพวกเราส่วนมาก ก็บริโภคมกคุณกันมานานแสนนานเหมือนกัน ภูมิจิตของเราจึงตามท่านไม่ทันแต่นั้นแหละถ้าเรารู้สึกตัวและพยายามบำเพ็ญบารมีไปเรื่อยๆ ก็ไม่มีคำว่าสายเกินไป แม้ว่าจะต้อง “ล้มลุกคลุกคลาน” และถูกเยาะเย้ยเสียดสีมาครั้งแล้วครั้งเล่าก็ตาม

๘. ท่านไส บาบ สอนหลักการเรื่องทำดี ได้ดี ทำชั่ว
ได้ชั่วบ้างหรือเปล่า?

ท่านอาจจะไม่ได้สอนแบบพูดประโยคนี้ ออกมา โดยตรงก็จริง แต่โดยเนื้อหาของคำสอนเท่าที่ประมวล หรือว่าย่อย่อออกมาจากที่หลายๆ แห่งแล้ว ก็นับได้ว่า ท่านคงจะมีหลักการใหญ่ๆ เหมือนกัน คือท่านเคยบอก แก่สาวกเช่นคุณอินทราเทวี เป็นต้น (ไส บาบ เล่ม ๖ บทที่ ๒๗ หน้า ๔๓๐) ว่าถ้าเป็นโรค (หรือความทุกข์) ที่เกี่ยวกับกรรม (เก่า) แล้วละก็ เป็นเรื่องที่ท่านช่วย ยากหรือว่าช่วยไม่ได้เลย ต้องปล่อยให้ผู้นั้นรับกรรมไป นี้หมายถึงการช่วยทางร่างกาย แต่ท่านก็พยายามช่วย ทางด้านจิตใจอยู่เสมอ ซึ่งถ้าบุคคลผู้นั้นมีจิตตอบสนอง ต่อคำสอนหรือความปรารถนาดีของท่าน คือเรียกว่าถ้า เกิดมีภาวะแบบ “ใจสนองใจ” ขึ้นละก็ พอจะมีทาง ช่วยในด้านจิตใจได้เสมอ อย่างน้อยก็เป็นการผ่อนหนัก เป็นเบาได้บ้าง และอันที่จริงการช่วยผ่อนหนักเป็นเบา ให้บ้างนี้ ก็ไม่ผิดหลักการแต่อย่างใด เพราะการที่ บุคคลผู้นั้น มีจิตอ่อนโยน ไม่ตอติงยอมรับฟังคำสอน

ยอมรับกระแสเมตตากรุณาที่ท่านส่งมาให้ นั่น ก็เป็นการเปลี่ยน "กรรม" ของเขาเองให้เป็นไปในทางที่ดีขึ้น เมื่อเขาเปลี่ยนกรรมคือทิวฏฐิติได้แล้ว เขาก็มีสิทธิ์ที่จะได้รับการลดหย่อนผ่อนโทษทุกข์ต่าง ๆ ได้ด้วย ตามหลักการแห่งความยุติธรรมนั่นเอง หลักการเช่นนี้ก็นำมาใช้ในทางพุทธศาสนาได้เหมือนกัน การที่คนเราเปลี่ยนความคิดที่ผิด ยอมรับผิดได้นั้น ก็นับว่าเขาเริ่มเข้าสู่ทางกุศลแล้ว อย่างน้อยก็ทำให้กรรมเก่าเบาบางลงไปได้ตามสมควร อย่างไรก็ตาม ทางศาสนาฮินดูเขาให้เหตุผลว่า การที่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทำอะไรให้เกินกว่ากฎแห่งกรรมนี้ ก็เพราะว่าพระองค์ไม่ต้องการจะลบล้างสิ่งที่พระองค์ทรงตั้งไว้เอง คือเมื่อพระองค์ทรงตั้งหลักกรรมขึ้นขึ้นมาเองเพื่อผลของความยุติธรรมแก่มวลมนุษย์แล้ว จะให้พระองค์ลบล้างความศักดิ์สิทธิ์ กฎของพระองค์เองได้อย่างไร (เพราะมันอาจจะกลายเป็นเผด็จการไปก็ได้กระมัง)? อย่างไรก็ตาม การช่วยสาวกของท่านในบางครั้งอาจเป็นวิธีการที่โลดโผน จนดูเหมือนว่าจะเป็นการลบล้างกฎแห่งกรรมนั้นก็มีตัวอย่างให้เห็นอยู่บ้างเหมือน

กัน แต่โดยเนื้อแท้แล้ว ก็ย่อมจะไม่ค้านกับหลักเดิม เพราะแสดงว่าคน ๆ นั้นมีบุญบารมีอันลึกซึ้งแฝงอยู่ภายใต้หน้าฉากคือกรรมชั่วของเขา ซึ่งคนธรรมดาดูไม่ออกเลย แต่ท่านผู้มีวิปាកญาณและฐานาฐานญาณเป็นต้น ท่านเล็งญาณดูรู้ได้ลึกซึ้งกว่าเรามาก จึงเห็นความจริงได้

๙. ท่านไส บาบ มีความรู้เกี่ยวกับพระพุทธศาสนา บ้างหรือเปล่า?

คำถามข้อนี้รู้สึกว่าจะเป็นการถามผิดคน คือควรจะถามท่านเอง แต่ไหน ๆ ผู้ถามก็ได้ถามแล้ว ก็จะต้องตอบแทนโดยการสันนิษฐานเอาเองว่า ท่านเคยพูดเสมอว่าศาสนาทุกศาสนาเหมือนกัน ซึ่งจะหมายความว่ามีความดีเหมือนกัน หรือมีแนวทางคำสั่งสอนเหมือนกันในระดับหนึ่งก็ได้ ดังนั้น เมื่อถือตามนี้และพิจารณาเหตุทำที่ของท่านซึ่งไม่ได้รังเกียจหรือดูถูกศาสนาใด ๆ ก็น่าจะพอลงความเห็นได้ว่าท่านคงจะรู้หลักคำสอนของพระพุทธศาสนาอย่างน้อยก็ดีพอสมควร แม้ว่าท่านจะไม่ได้เรียนตำราภาษาไทยของมหาหมกุฏราชวิทยาลัย

หรือตำราภาษาอังกฤษที่นักปราชญ์ชาวยุโรปที่เป็นชาว
 พุทธแต่งขึ้นเลยก็ตาม เพราะผู้ที่มีจิตเป็นสมาธิขนาด
 นั้นย่อมรู้จักหน้าตาของกุศลกรรมและอกุศล (เช่นกิเลส)
 ได้โดยตรง แม้ว่าบางครั้งท่านจะไม่รู้จักชื่อกก็ตาม เข้า
 ทำนองผู้รู้จักใจโดยจำหน้าได้แน่ชัด ไปเห็นที่ไหนก็
 จำได้ว่าเจ้าคนนี้เป็นโจร แต่ไม่รู้ว่าเจ้านั้นชื่ออะไร ลูก
 เต้าเหล่าใคร กับอีกคนหนึ่งรู้ว่าเจ้าคนชื่อนี้เป็นโจร และ
 เป็นลูกคนนั้นพ่อแม่ชื่อนั้น แต่ทว่าไม่เคยเห็นหน้า
 ครั้นพอไปเห็นหน้าตัวจริงเข้าก็ไม่รู้ว่าเป็นโจรเลยถูกโจร
 หลอกหรือตมหรือฆ่าเอาได้ ข้าพเจ้าคิดเอาเองว่าท่าน
 ใส บาบาก็คงจะมีความรู้เกี่ยวกับพุทธศาสนาในแบบแรก
 โดยเฉพาะรสชาติของปิติ สุข และอุเบกขาในฌานสมา
 บัติ เป็นต้น ท่านคงจะต้องรู้ดีกว่าพวกเราซึ่งยังมีภูมิจิต
 เป็นกามาวจรอย่างแน่นอน แต่แน่ละ พอถึงขั้นที่จะ
 บรรลุผลเป็นพระโสดาบัน เป็นต้น ท่านคงจะไป
 ต่อไปไม่ได้ เพราะถ้าจะเดินต่อไป ก็จะกลายเป็นสาวก
 ของพระพุทธเจ้าองค์นี้ และเป็นพระโพธิสัตว์ต่อไปไม่
 ได้ นี่หมายถึงว่าเราสมมติว่าท่านบำเพ็ญบารมีเพื่อจะ

เป็นพระโพธิสัตว์นะ แต่สมมติดีกว่าท่านไม่ได้มุ่งที่จะเป็นอย่างนั้น คือว่าท่านต้องการจะเป็นพรหมที่มีอำนาจมาก หรือว่าท่านเชื่อว่าท่านเป็นพระผู้เป็นเจ้าของแล้ว ท่านก็ต้องเลี้ยวไปตามทางของท่าน ซึ่งก็เป็นสิทธิอันชอบธรรมของท่าน เราก็นับถือท่านต่อไปในแง่ที่ท่านเป็นองค์พยานของพระพุทธเจ้าเกี่ยวกับเรื่องอภิญญาสมาบัติ หรืออันที่จริงถ้ามีใครอยากจะนับถือท่านมากกว่านี้ ก็เป็นสิทธิของเขานั่นแหละ เพราะในสมัยนี้เรามีสิทธิที่จะนับถือยกย่องแม้ มาร์กซ์ เลนิน หรือเหมาเจ๋อตงก็ยังได้

๑๐. เคยมีพระในพุทธศาสนาเข้าไปหาท่านไส บาบ บ้างไหม ?

เท่าที่ทราบดูเหมือนว่าจะเคยมี ๑ รูป แต่เท่าที่ทราบอีกนั่นแหละ ไม่ปรากฏว่าได้รับความเลื่อมใสประทับใจอย่างไร เพราะการวางตัวให้เหมาะสมเป็นการลำบาก ถ้าเข้าไปพบท่านในห้องซึ่งมีเก้าอี้ตัวเดียว พระภิกษุจะนั่งกับพื้นก็ไม่สมควร คงแลดูน่าเกลียดพิลึก สำหรับชาวไทยที่เป็นชาวพุทธ ถ้ายืนโดยท่านนั่งบนเก้าอี้ก็ไม่

ฝนความน่าเกลียดอีก เพราะการยื่นเป็นการเคารพการ
 หนึ่ง (เก้าอี้) ดังนั้น ถ้าจะมีพระภิกษุอยากไปจริงๆ ก็
 ก็ควรจะไปอย่างที่อาจารย์พร รัตนสุวรรณ กล่าวว่าเป็น
 การไปแบบผู้สังเกตการณ์ คือเดินไปเดินมาคุมเชิงอยู่
 ห่างๆ อย่าเข้าไปพบท่านหรืออย่าไปนั่งรอนมัสการท่าน
 รวมกับแถวของฆราวาสที่เข้าไปนั่งรอกันอยู่ เพราะพระ-
 ภิกษุของเราก็ควรจะต้องมีศักดิ์ศรีบ้างเหมือนกัน ไม่ใช่
 ไปนั่งแสดงความเคารพท่านเช่นนั้น ดูมันจะเป็นการ
 “จ้อง” เกินไป ท่านเจ้าคุณโสภณคณาภรณ์ (ระแบบ วิจิตร-
 ญาโณ) เคยกล่าวว่าพระของเราถูกผูกมัดด้วยกฎทางวินัย
 หลายอย่าง ทำให้กระดิกตัวลำบาก โดยเฉพาะในต่าง
 แดนที่เขามีวัฒนธรรมประเพณีไม่เหมือนกับเรา ทำให้
 แลดูเป็นเหมือนกับ “ยักษ์ใหญ่ใส่เสื้อคับ” ฉะนั้นจึง
 ทำให้เกิด gap คือช่องว่างระหว่างพระกับฆราวาสที่ห่าง
 กันมากเกินไป แต่ในสมัยนี้มีฆราวาสผู้มีคุณธรรม เป็น
 ธรรมะชีวิต ได้รับความนับถือจากสังคมมากเหมือนกัน เป็น
 ผู้มาเสริมในช่องว่างนี้ได้ เช่นบรรดาอนุศาสนาจารย์
 ของกองทัพต่าง ๆ เป็นต้น หรือไม่ก็เป็นฆราวาสผู้สอน

ธรรม ผู้เป็นพหุสูตร ทงหญิงและชาย เช่นอุบาสิกา
บุญเรือน โตงบุญเต็ม แม่ชีกี นานายน แห่งวัดเขาหลวง
เป็นต้น ฆราวาสประเภทนี้ เป็นองค์ประกอบที่มีส่วนเชื่อม
ช่องว่าง (bridge the gap) ดังกล่าวได้เป็นอย่างดี ต่อไป
อาจจะเป็น “ตัวแปร” (catalyst)^๒ ที่มีผลต่อการพัฒนา
พุทธศาสนาในระดับโลก (international) ได้อย่างสำคัญ
เหมือนกันเพราะมี “ความคล่องตัว” manoeuvrabil-
ity) มากกว่า “ยักษ์ใหญ่ที่ใส่เสื้อคับๆ”

๑๑. คำสอนของพระพุทธศาสนา กับ คำสอนของท่าน

ใส่ บาบ ต่างกันอย่างไรบ้าง?

เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่ ควรจะให้นักปราชญ์ใหญ่ๆ
เป็นผู้ตอบ จึงจะได้ความสมบูรณ์ ทุกแง่ทุกประเด็น
อย่างไรก็ตาม ผู้แปลขอตอบในประเด็นบางอย่าง เท่าที่
พอจะนึกได้ในขณะนี้ ดังนี้

๑. ประเด็นเรื่องพระผู้เป็นเจ้าของสร้างโลก กล่าว
โดยทั่วไปชาวพุทธส่วนมากก็ไม่ยอมรับความเชื่อที่ว่า มี
พระผู้เป็นเจ้าของผู้สร้างโลก คือเราถือหลักปฏิเสธสมุป-
บาทอันเป็นวงกลม ไม่สนใจเรื่องปฐมเหตุ (First Cause)

ซึ่งเป็นเหตุที่ไม่มีเหตุ (Causeless Cause) อันมีลักษณะเป็นตัวตนเป็นบุคคลเป็นพระเจ้า ดังนั้นจึงพอจะกล่าวได้ว่าประเด็นนี้ เป็นความแตกต่างที่สำคัญประการหนึ่งระหว่างคำสอนของพระพุทธเจ้ากับของท่านไส บาบา แต่นั้นแหละพุทธศาสนาเวลานี้ แยกแยกออกเป็นหลายนิกายใหญ่ และแต่ละนิกายใหญ่ก็ยิ่งแตกแยกออกเป็นหลายนิกายย่อยมากมาย บางนิกายนับถือพระโพธิสัตว์เป็นผู้สร้างมนุษย์ขึ้นมาเลยก็มี เรียกว่าเกือบจะเป็นพระผู้เป็นเจ้าของอยู่แล้ว (ดูวารสาร WFB REVIEW ปีที่ ๒๑ เล่ม ๑ ม.ค.— มี.ค. ๒๕๒๗/๑๙๘๔ หน้า ๖๔) และนิกายนี้ก็มิถือทิพพลพอสมควร มีจำนวนสาวกมาก มีอาคารสถานที่ใหญ่โตหรูหราไม่น้อย เราจะไปว่าทัศนคติของเขาคิดหรือเพี้ยน เขาคงไม่ยอม และจะหาว่าเรานั้นแหละเพี้ยนไปเอง ดังนั้น แม้ประเด็นนี้ก็ยังไม่เห็นเด็ดขาดไม่ได้ว่า ชาวพุทธไม่มีใครเชื่อเลย

๒. ประเด็นเรื่อง อตตตา เราอาจกล่าวได้ว่า ชาวพุทธส่วนมาก เชื่อว่าไม่มีอัตตตา คือถือว่าแม้ธรรมทั้งปวงรวมทั้งพระนิพพานด้วย ก็เป็นอนัตตา แต่อันที่จริงใน

ประเทศไทยเอง ก็ยังมีชาวพุทธอีกหลายกลุ่มเชื่อว่า พระนิพพานเป็นอัตตา เพราะเมื่อขั้น ๕ เป็นอนัตตา คือไม่ใช่ตัวตนแล้ว มันก็จะต้องมีอะไรอื่นที่เป็นตัวตน จนได้ คือเขาแปลคำว่า อนัตตา ว่าไม่ใช่ตัวตน ดังนั้น จะต้องมีอะไรสักอย่างหนึ่งที่ ไซ้ นี้จึงแตกต่างจากพวกแรกที่แปล อนัตตา ว่าไม่มีตัวตน จึงเป็นการปฏิเสธเด็ดขาดไปเลย ว่าถึงอย่างไร ๆ ก็ไม่มี ดังนั้นเราจึงกล่าวไม่ได้เต็มปากอีกเหมือนกันว่าชาวพุทธทุกคนเชื่อว่าไม่มีอัตตา และทั้งสองฝ่ายก็มีเหตุผลดีพอ ๆ กัน ส่วนประสบการณ์โดยตรงนั้น เป็นอีกประเด็นหนึ่ง เพราะเป็นเรื่องส่วนตัวของผู้ปฏิบัติแต่ละคนเท่านั้น และในปัจจุบันนี้ จะหาใครที่มีอำนาจพอที่จะตัดสินเด็ดขาดลงไปว่าอะไรเป็นอะไร ก็ยังไม่ได้ สงสัยว่าเห็นจะต้องให้มีผู้มีอภิญญาปาฏิหาริย์แบบพระโมคคัลลิตุตรติสสเถระ มาเกิดเสียก่อนกรรมง ลำพังอนุศาสน์ปาฏิหาริย์อย่างเดียว นั้น เวลานี้ไม่มีใครยอมใครกันแล้ว เพราะแม้จะอ้างตำราเล่มเดียวกัน แต่ก็ตีความหมายไปคนละอย่าง จนเข้ากันไม่ได้เลยในหลายๆ ประเด็น

๑๒. ทำไมท่านใส่ บาบ่า จึงมักเนรมิตของทมก่า เช่น แหวน สายสร้อย ฯลฯ ให้แก่คนรวยหรือคนที่มีฐานะค่อนข้างดีอยู่แล้ว ซึ่งเขาไม่จำเป็นต้องมีของเช่นนั้นก็ได้ ส่วนคนจนไม่ค่อยจะปรากฏว่าได้รับของมก่าเช่นนั้นบ้างเลย คุณคล้าย ๆ กับจะเป็นนักบุญหรือพระผู้เป็นเจ้าของคนรวยเสียมากกว่า?

เหตุผลในเรื่องนี้น่าจะอนุโลมตอบตามหลักของกฎแห่งกรรมทางพระพุทธศาสนาได้ คือท่านใส่ บาบ่า (หรือว่าพระพุทธรองค์ หรืออันที่จริงผู้ศกดีสัทธิทีไหน ๆ ก็ตาม) จะช่วยหรือประทาน หรือให้อะไรแก่ใครได้มากน้อยเท่าใดนั้น คงจะต้องดูตามคุณสมบัติหรือว่าวาสนาบารมีของผู้รับนั้นเป็นส่วนสำคัญ ไม่ใช่เวลานี้ก็อยากจะให้อะไรใครเท่าไรก็ได้ตามใจชอบของผู้ให้ ถ้าจะพูดโดยใช้สำนวนให้ทันสมัยสักหน่อย ก็ต้องบอกว่าเรื่องนี้เป็น two-way affair คือต้องคิด สองด้าน คือด้านผู้รับว่ามีความสมควรหรือบารมี ที่พอจะรับได้ เท่าใด และผู้ให้ว่ามีความสามารถ พอที่จะช่วยเขาได้ เท่าใดด้วย คือถ้าผู้ให้บารมีไม่พอ ก็ให้แก่ผู้รับไม่ได้เต็มที่ที่เขา

ควรจะรับได้ แต่ถ้าผู้รับมีบารมีไม่พอ ถึงผู้ให้มีบารมีพอ ท่านก็รู้ว่าให้ไปเขาก็รับไม่ได้ เพราะอาจจะเป็นโทษแก่เขามากกว่าเป็นคุณ เหมือนอย่างว่าให้เด็กนักเรียนชั้นประถมไปกินอาหารที่โรงเรียนวันละ ๕๐๐ บาท หรือให้ใส่สายสร้อยและแหวนเพชรไปโรงเรียนทุกวันเช่นนั้นก็จะเป็นอันตรายแก่เด็กคนนั้นเอง ดังนั้นท่านผู้มีวิบากญาณ (รู้ว่าสมาบัติของผู้รับ) และฐานาฐานญาณ (รู้ว่าอะไรสมควรแก่เขาหรือไม่) ไม่ว่าจะเป็พระพุทธรองค์หรือใคร ๆ ก็ตาม ท่านก็ต้องยับยั้งซึ่งใจรอบคอบ ไม่ใช่จะต้อง สนองค้นหา ของผู้รับฝ่ายเดียว

แต่อันที่จริง ท่านใส่ บาบา ก็ได้บำเพ็ญทานบารมีแก่คนยากจนซึ่งใจมิใช่น้อยเลย เป็นแต่ที่ท่านให้สิ่งของที่จำเป็นแก่เขา เช่นเสื้อผ้าและอาหาร เป็นต้น ท่านที่อ่านข้อความที่ข้าพเจ้าแปลมาแล้วทั้ง ๖ เล่ม ก็จะสามารถเข้าใจพอสมควร แต่ที่นี้ท่านไม่ได้โฆษณาตัวเอง เหมือนกับนักการเมือง และนักธุรกิจการค้าทั้งหลายเท่า นั้น เคยมีสาวกของท่านบอกว่า ท่านควรจะบอกข่าวเรื่องเช่นนี้ให้สื่อมวลชนทราบทุก ๆ คราว ท่านกลับ

ย้อนว่า “นี่! การที่แม่ให้อะไร ๆ แก่ลูกของคุณนั้น ต้องโฆษณาด้วยหรือจะ?” ข้อความเช่นนี้ผู้แปลแปลมาแล้ว แต่จะอยู่ในเล่มไหนตอนไหนก็ลืมไปเสียแล้ว เพราะมากมายด้วยกัน ท่านผู้ใดพอจะจำได้ก็ช่วยบอกด้วย

๑๓. หนังสือชุด “ไฮ บาบ่า มนุษย์มหัศจรรย์” ก่อให้เกิดทัศนคติผิดในหมู่คนไทย ในเรื่องอิทธิปาฏิหาริย์ ก่อให้เกิดความมกมาย ไปเชื่อ “แบกเล่นกล” ง่าย ๆ

— อันที่จริง ทัศนคติของชาวพุทธกลุ่มหนึ่ง โดยเฉพาะที่เป็นนักวิชาการ ในเรื่องเกี่ยวกับอิทธิปาฏิหาริย์นั้นก็ได้ ผิดมาก่อนที่จะมีหนังสือชุดนี้ออกมาเสียอีก ท่านเหล่านั้นมักจะคิดแบบสุดโต่งว่า การเผยแพร่พระพุทธศาสนา ไม่ต้องอาศัยปาฏิหาริย์หรือไม่ก็หนักข้อขึ้นไปอีก คือเห็นว่าแม้พระพุทธเจ้าเองก็ไม่มีอิทธิปาฏิหาริย์แต่อย่างใด เพราะเรื่องเช่นนี้เป็นเรื่อง “ผิดหลักวิทยาศาสตร์” จึงเป็นไปไม่ได้ พุทธตามสำนวนท่านเจ้าคุณ โสภณคณาภรณ์ (ระแบบ) ก็คือว่า พวกเรา “วังชน”

พระพุทธเจ้ากันใหญ่ และก็ทำไปด้วยความภูมิใจเสีย
ด้วยที่สาวกเก่งกว่าศาสดา เรียกว่าอะอะอะไรก็อ้างหลัก
วิทยาศาสตร์ยื่นเอาไว้ก่อนเสมอ นี่คือทัศนคติที่ผิดในหมู่นัก
วิชาการหัวสุดโต่ง ซึ่งอาจจะมีจำนวนไม่มากนัก แต่
ก็มีเสียงดังพอสมควรทีเดียว และเป็นทัศนคติที่ผิดที่มี
มาก่อนหนังสือชุดนี้จะถูกแปลขึ้นมาเสียอีก

ผู้แปลเคยสนทนากับท่านอาจารย์สุชีพ ปุญญา
นภาพ เกี่ยวกับเรื่องนี้ก็ได้รับคำแนะนำอันเป็นข้อคิด
ที่เป็นทางสายกลาง คือไม่สุดโต่งว่า ชาวพุทธที่คิดเช่น
นั้นคงล้มไปว่าพระพุทธองค์มีปาฏิหาริย์สามอย่าง ซึ่ง
ต้องรวมทั้งอิทธิปาฏิหาริย์ด้วย ถ้าเราคิดจะเอาอนุศาสนี-
ปาฏิหาริย์อย่างเดียวแล้ว เราจะเอาปาฏิหาริย์ที่เหลือของ
พระองค์ไปทิ้งไว้ที่ไหน ? คือว่าเราจะยอมลดค่าของ
ศาสดาของเราเอง โดยตัดทิ้งไป (เพราะนับถือวิทยา-
ศาสตร์มากกว่า) เช่นนั้นหรือ ? พ.อ. สุข เจริญรัตน์
อนุศาสนาจารย์กองทัพบกซึ่งร่วมฟังการสนทนาอยู่ด้วย
ได้ให้ความเห็นว่าการที่พระพุทธองค์ตรัสว่า อนุศาสนี-
ปาฏิหาริย์สำคัญกว่าอิทธิปาฏิหาริย์นั้น เราก็ไม่ควรจะ

ไปที่ความแบบโมเมเอาเลย ว่า อิทธิปาฏิหาริย์เป็นของเลว
 ทรามร้ายกาจ คือน่าจะเป็นการเปรียบเทียบว่า ดีกว่า
 หรือ สำคัญกว่า นั้นเอง ซึ่งทั้งนี้ก็หมายความว่าอีกอย่าง
 หนึ่งก็ดีเหมือนกัน สำคัญเหมือนกัน พ.อ. สุข ได้ยกตัว
 อย่างเรื่องการทรมานอูรูเวลชฎิล เป็นตัวอย่าง และ
 กล่าวว่าถ้าพระพุทธองค์ไม่มีอิทธิปาฏิหาริย์ชนิด “เหนือ
 เมฆ” จริง ๆ แล้ว จะกลับใจเขาทำให้เขายอมฟังเทศนา
 ได้อย่างไร ข้าพเจ้าฟังแล้วก็ทำให้ได้ข้อคิดว่า ท่านทั้ง
 สองยังให้คะแนนแก่อิทธิปาฏิหาริย์อยู่บ้างเหมือนกัน ไม่
 ได้ตัดคะแนนหมดจนเป็นศูนย์ หรือไม่ก็ติดลบไปเสียอีก
 ด้วยซ้ำ

อันที่จริงผู้แปลเองก่อนที่จะแปลเรื่องนี้ พอหยิบ
 หนังสือมาดูเห็นรูปที่หน้าปกเป็นแขกผมฟู ๆ เข้า ก็นึก
 ในใจว่า “ฮ! แขกเฮงชวย” แล้วก็เลยยอมอ่านมาเป็น
 เวลานาน ดังนั้นก็ออกจะเห็นใจผู้ที่ไม่ยอมเชื่ออยู่
 เหมือนกัน

ไหน ๆ ก็กล่าวมาถึงขั้นนี้แล้ว ก็ใคร่ขอกล่าวเพิ่ม
 เต็มข้อความที่ข้าพเจ้าเคยกล่าวมาแล้วอีกครั้งหนึ่งว่า ผู้
 ที่ชิงชังอิทธิปาฏิหาริย์นั้นมีหลายประเภท คือ

(๑) ซิงซังด้วยความบริสุทธิ์ใจ เพราะถูกสังคม สะกดจิตให้คิดเช่นนั้นมาเสียนานว่า อิทธิปาฏิหาริย์ เป็นของเลวทรามร้ายกาจ ไม่มีคุณค่าอะไรเลย เพราะ เป็นของไม่มีจริง และถึงจริงก็ไม่มีคุณค่าอะไรเลย

(๒) ผู้ที่ไม่ซิงซัง และรู้คุณค่าอยู่บ้าง แต่ไม่ต้อง การมี คือไม่อยากจะ “เมเยอร์” ทางนี้ เพราะเห็นว่าตน ไม่มีความโน้มเอียงในทางนี้ หรือเพราะเห็นว่าเป็นทาง ทำให้เกิดความซั๊กซ่า ต้องเกิด ๆ ตาย ๆ อีกหลายชาติ ประเภทนี้มักปฏิบัติธรรมไปเจียบ ๆ คือต้องการอาสวั กขญาณอย่างเดียว ไม่มีการโฆษณาตัวเอง ไม่ต้องการ “ดัง” หรือ “เด่น” แต่ก็ไม่ “ดำ” ใครต่อใครที่เขาไม่ได้ ทำอย่างตน เพราะรู้ว่าถ้าไปมัดดำคนอื่นอยู่ ตนเองนั้น แหละจะซั๊กซ่าใหญ่ ดีไม่ดีก็ลงเหวลงนรกไปเลย

(๓) ซิงซังด้วยความไม่บริสุทธิ์ใจ คืออะไรที่ ตนทำไม่ได้ (ทั้ง ๆ ที่ในบางกรณีตนอยู่ในฐานะที่ควร จะทำได้) ก็ต้องด่ากราดไว้ก่อน เรียกว่ากดให้จมธรณี ไม่ต้องได้ผลได้เกิดกันทีเดียว ทั้งนี้เพื่อ “รักษาหน้า” ของตนเอง ประเภทนี้จะเรียกว่า “อู๋นเปรี้ยว” หรือ

ว่า (ตามสำนวนของท่านพุทธทาส) “สุนัขหางหยาย” (คือหมาหางด้วนนั่นแหละ) กล่าวอีกอย่างหนึ่งก็คือ “อะไรที่ข้างไม่มีหรือทำไม่ได้ มันก็ต้องไม่ดี ถ้ามันดี ข้างก็ต้องมีหรือทำได้นี่ซิ” — ก็เท่านั้นเอง

ในประเด็นเรื่อง “แบกเล่นกล” นั้น ข้าพเจ้าคิดว่าอิทธิปาฏิหาริย์ได้ทำประโยชน์แก่พุทธศาสนาในประเทศไทยชนิด “ปิดทองหลังองค์พระปฏิมา” อยู่อย่างหนึ่งนานมาแล้ว คือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่ง ที่ทำให้อิทธิพลของศาสนาคริสต์แพร่หลายหรือก้าวหน้าได้ยากมากในประเทศไทย เมื่อเทียบกับประเทศอื่น ๆ และเมื่อคิดถึงช่วงเวลาอันยาวนานหลายร้อยปี นับตั้งแต่รัชสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช เป็นต้นมา ทงนเพราะตลอดระยะเวลาที่กล่าวมานี้ เรามีพระอาจารย์ที่ขลังหรือศักดิ์สิทธิ์ น้อยบ้างมากบ้างติดต่อกันมาไม่ขาดสาย ที่นั่นบ้างที่นี่บ้าง เช่น หลวงปู่ทวด หลวงปู่สุข พระอาจารย์ของเสด็จในกรม กรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ สมเด็จพระสังฆราชโกเถื่อน สมเด็จพระพุฒาจารย์หรือที่เราเรียกกันว่า หลวงพ่อโต พระ

อาจารย์ฉลอง หลวงพ่อปาน และพระอาจารย์อื่น ๆ อีกมากมาย ตลอดมาจนถึงท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ซึ่งได้อบรมศิษย์ของท่านไว้มากมายที่ยังมีชีวิตอยู่ในปัจจุบัน ท่านเหล่านั้นเป็น ชูปเปอร์แมน หรือว่าอภิมนุษย์ในสายตาของชาวบ้าน ตลอดจนถึงเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน ส่วนนักบวชในศาสนาคริสต์นั้น เขาอาจจะมีวัตถุเช่น เงินทอง บ้าน วิชาความรู้และการงานมาล่อเรา ซึ่งเราก็คงจะต้องมีความขอบคุณเขาบ้าง แต่จะให้นับถือไว้เหนือหัวแบบบูชาเลยนั้น คงเป็นไปได้ไม่ได้ เพราะเรารู้เห็นอยู่ว่าเขาเป็นคนเดินดินกินข้าวแกงเหมือนกับเรา พุดตามสำนวนเทคนิคของศาสนาพุทธก็คือ บาดหลวงเหล่านั้นก็มีภูมิจิตเป็นกามาวจร เป็นกามโภคีบุคคลเหมือนอย่างเราๆ นี้แหละ ดังนั้นท่านจึงแสดงปาฏิหาริย์แบบหลวงปู่ หลวงปู่ของเราไม่ได้ เรามองดูหลวงปู่ หลวงปู่ทั้งหลายของเราแบบว่าท่านเป็น “คนเหนือโลก” แล้ว ตามสำนวนพุทธศาสนาอย่างน้อยท่านก็เป็นผู้ได้ฌานและมีภูมิจิตเข้าขั้น รูปาวจรแล้ว ท่านเหล่านั้นแหละเป็นผู้ดึงคนของเราไว้ ไม่ให้หันไปเป็นสาวกของคริสต์-

ศาสนาได้ง่าย ๆ และยังอาจชักจูงคนของเขาให้มาเลื่อมใสเราก็ได้เสียอีกด้วย

ปัจจุบันนี้มีข่าวว่า คนของศาสนาคริสต์จำนวนหนึ่ง กำลังหันมาเรียนกรรมฐานปฏิบัติสมาธิตามหลักของพุทธศาสนากันอย่างขมุกขมัว ปราภฏการณเช่นนี้เป็นดาบสองคม คือเราจะดีใจหรือภูมิใจโดยส่วนเดียวไม่ได้ เพราะบางคนอาจจะไม่ได้มาด้วยความเลื่อมใสเลย แต่เป็นการมาเอาของดีของเราไปประยุกต์เข้ากับศาสนาเขา เช่นพอเขาเจริญสมาธิได้เกิดมีอิทธิปาฏิหาริย์บ้าง เขาก็เอาไปแสดงแข่งกับหลวงพ่หลวงปู่ของเรา แล้วบอกว่าเป็นอานูภาพหรือกฤษดาภินิหารของพระเยซูเช่นนี้ พวกเราต่อไปจะแย่ เพราะหลวงพ่หลวงปู่ทั้งหลายอาจจะล่องลับไปตามกาลเวลา ที่เหลืออยู่ก็ไม่กล้าเรียนทางนี้ กลัวจะถูกชี้หน้าว่าเป็น เตรงจันวิชา แล้วถึงตอนนั้นเราจะต้อง “พูดไม่ออก ได้แต่กรอกหน้า” โดยขาดหลวงเขา “เล่นกล” เอาเสบายยิ่งกว่าท่านใส บาบาสื่ออีก ที่กล่าวมานี้ ข้าพเจ้าไม่ได้ปรักปรำว่าชาวคริสต์ที่มาเรียนกรรมฐานจากเราจะมีคามมุ่งหมายเช่นนี้หมด

ทุกคน บางคนอาจมีความเลื่อมใสด้วยความจริงใจก็ได้
แต่นั้นแหละ ข้าพเจ้าคิดว่าเราระวังไว้บ้างก็น่าจะเป็น
การดี เดียวจะว่า “หล่อไม่เตือน”

พูดก็พูดเถอะ ข้าพเจ้าเองก็เป็นศิษย์สำนักเรียน
ฝรั่งเศสสายโรมันคาทอลิกมาหลายปี ได้วิชาความรู้ที่เขา
สอนให้มาหากินทางแปดอยู่ได้จนถึงปัจจุบันนี้ ซึ่งก็ต้อง
นึกถึงเขาด้วยความขอบคุณ ชื่นชม และนิยมนับถืออยู่
พอสมควร แต่จะให้หันไป “เข้ารีต” ด้วยนั้น ไม่ไหวแน่
เพราะเราเข้าเรียนก็เสียเงินค่าเรียนให้เขาเป็นการตอบแทน
และพ่อแม่สั่งไว้ว่า “เอ็งจงไปเอาวิชาของเขามา
แต่อย่าอ่านไปเอาศาสนาของเขามาเป็นเด็ดขาดทีเดียว”
เมื่อนึกถึงเรื่องของตนเอง ข้าพเจ้าจึงอดหวนใจไม่ได้ว่า
อาจจะมีชาวคริสต์จำนวนหนึ่งที่มาเรียนกรรมฐานของ
เรา ด้วยเจตจำนงแบบเดียวกับที่ข้าพเจ้าไปเรียนวิชาทาง
โลกของเขา เจ้านายเขาอาจจะสั่งกันมาก็ได้ ใครจะไปรู้
คือเขาอาจจะสั่งกันมาว่า “เธอจงไปเรียนวิชาและวิธีการ
ของเขามาแล้วเอามาสวมรอยว่าเป็นของพระเยซู
ของเรา” เมื่อเป็นเช่นนี้ถ้าอาจารย์กรรมฐานของเราไม่

มีความสามารถพอฟูกใจเขาไม่ได้ เราจะโดนเขา “เล่นกล” เอาแสบทีเดียว ท่านที่กล่าวว่า “ไฮ บ้าบ้า” เป็นต้นนั้น น่าจะคิดให้ดีและลองอ่านเรื่องของท่าน—โดยยังไม่เชื่อก็ได้—แบบเดียวกับข้าพเจ้าเสียก่อน

ความคิดของอิทธิปาฏิหาริย์ในแง่นี้ ข้าพเจ้าคิดว่า น่าจะพอเทียบได้กับบทบาทของระนาดทุ้ม ซึ่งช่วยทำให้เสียงของระนาดเอกไพเราะอ่อนหวานขึ้น หรือเสียงของไวโอลิน ๒ ซึ่งช่วยชูไวโอลิน ๑ อยู่เบื้องหลังนั่นเอง เราย่อมรู้ว่าเสียงของระนาดทุ้มนั้นดัง ตะลุ่มตบ ตับ ตับ ไม่เพราะเลย แต่เมื่อบรรเลงพร้อมกับระนาดเอก ก็ทำให้เสียงระนาดเอกไพเราะขึ้นมาก เสียงของไวโอลิน ๒ ก็ทำนองเดียวกัน ไม่เจือยแจ้วเหมือนไวโอลิน ๑ แต่ก็ช่วยทำให้ไวโอลิน ๑ ไพเราะขึ้นได้ อนึ่งเพลงสากลมักมี chord และ chord นี้ซึ่งไม่มีความไพเราะในตัวเองเลย ก็กลับทำให้ melody นั้น ๆ เพราะยิ่งขึ้นหรือว่าท่านที่ชอบฟังเพลงประเภท concerto ก็คงรู้ว่าเสียงดนตรีท่วงวงซึ่งเล่นค่อย ๆ อยู่เบื้องหลังนั้น ทำให้เสียงเครื่องดนตรีตัวนำ (ซึ่งจะเป็น violin หรือ piano หรือ flute

เป็นต้น) ไพเราะเยือกเย็นและเต็มไปด้วยรสชาติทุกรส
 อย่างบอกไม่ถูก เรียกว่ามีความซาบซึ้งดีกว่าเพลงประ-
 เภท solo ไปอีกแบบหนึ่งทีเดียว

ถ้าจะเปรียบกับด้านการรบหรือสงคราม (เพื่อยึด
 แดนใจ) แล้วละก็ ข้าพเจ้าคิดว่าอิทธิปาฏิหาริย์น่าจะ
 เป็นการโจมตีทางอากาศ ซึ่งเป็นการข่มขวัญให้กระเจิง
 แต่ก็เป็นชัยชนะที่ฉาบฉวย เพราะยึดพื้นที่ไม่ได้ ต้อง
 รอทหารราบ คืออนุศาสน์ปาฏิหาริย์เข้ามายึดครองพื้นที่
 ไว้ได้โดยเด็ดขาด หรือถ้าจะคิดถึงในสมัยโบราณที่ยังไม่
 มีกองทัพอากาศ อิทธิปาฏิหาริย์ก็น่าจะเป็น “ทัพหน้า”
 ซึ่งมีทหารเอกเป็นแม่ทัพคุมไปก่อน เป็นการเบิกทางให้
 “ทัพหลวง” คืออนุศาสน์ปาฏิหาริย์ซึ่งเป็นทัพกษัตริย์
 ยกมาสมทบและยึดครองเมือง (คือใจ) ไว้ได้อย่างถาวร
 เลยทีเดียว

เท่าที่กล่าวถึงอันสงส์ของอิทธิปาฏิหาริย์มานี้ ก็
 เพื่อให้หนักปราชญ์ทั้งหลายได้หยุดยั้งเพื่อคิดหน้าคิด
 หลัง ไม่ใช่คิดแต่จะเหยียบย่ำซ้ำเติม “ลูกเมียน้อย” คน
 นั้นถ้ายึดแล้ว ความมกพร่องของอิทธิปาฏิหาริย์ทั้งหลาย

เหล่านั้น ข้าพเจ้าไม่ปฏิเสธ เพราะก็เป็นความจริงเหมือนกัน แม้ว่าบางครั้งจะถูกต่อเติมเสริมแต่งให้เกินความจริงไปสักหน่อย (หรือบางทีก็ไม่หน่อย ก็มากทีเดียว) เรียกว่าลงไม่ชอบเสียแล้ว ผิดน้อยก็เป็นผิดมากไปได้เสมอ แต่การที่เราคิดมุ่งจะตัดคะแนนเขาทำเดี่ยว โดยยอมลดค่าของศาสตาของตนเองลงมานั้น เป็นการสมควรละหรือ?

ถูกหรือ	ถูกหรือ	ทล	กันว่า
เรื่องอิท—	ธปา—	ฎิหารีย์	เหลวไหล
เล่นกล	โกหก	สกปรก	ต่ำช้า
ใครแสดง	ถือว่า	ต้องคบ	ไม่ได้
เหยียบกัน	ตะบันราด	ต่ำกราด	เข้าไว้
ไม่ดูหน้า	ว่าใคร	เช่นนี้	ถูกหรือ?
ผิดหรือ	ผิดหรือ	เรานับ	ถือท่าน
ไสบา—	บานั้น	ด้านคุณ—	ณะธรรม?
ท่านเป็น	ตัวอย่าง	ทางการ	ฝึกจิต
ทำให้	ชีวิต	ประเสริฐ	เลิศล้ำ
ท่านมี	แต่ให้	ไม่มี	กอบกำ
เช่นนี้	เราทำ	ผิดหรือ	ผิดหรือ?

ผิดหรือ	ผิดหรือ	เราถือ	ว่าท่าน
เป็นองค์	พะยาน	ค้านอะ—	ภิญญา
ของพุทธ—	ธะองค์	ผู้ทรง	ศักดิ์สิทธิ์
เป็นผู้	มฤต	พิชิต	ตัณหา
นับถือ	ท่านไส ๆ	โดยนัย	ดั่งว่า
กิดดู	เถอะน่า	ผิดหรือ	ผิดหรือ ?
ทำไม	จึงผิด	วิปริต	ประหลาด
ชาวพุทธ	ไม่อาจ	ยกย่อง	ใครได้
ใครเด่น	ขึ้นมา	ต้องฆ่า	ต้องฟัน
ต้องดำ	ไว้หมัน	ทนฟัง	ไม่ไหว
ไม่คิด	เอาอย่าง	ทางดี	ของใคร
ต้องการ	เป็นใหญ่	คนเดียว	เที่ยวหรือ ?
กิดตัด	คะแนนเขา	เพื่อเอา	เด่นดั่ง
ไม่กลัว	ตัวเองพัง	ลงมา	หรือไหน ?
พุทธองค์	ศักดิ์สิทธิ์	มฤต	ก็ไม่เชื่อ
หาว่า	ฟันเพื่อ	พระองค์	ทำไมได้
แม้ทำ	ได้จริง	ก็ไม่ยิ่ง	ไม่ใหญ่
แน่ะ ! กิด—	กันไป	เช่นนี้	ถูกหรือ ?

เราแบ่ง	กันเอง	ไม่แบ่ง	ทับกัน
ของใคร	ของมัน	แก่กัน	คนละอย่าง
ช่วยกัน	บนมนุษย์	ให้หลุด	พันนรก
ล้างความ	สกปรก	ในใจ	ลงบ้าง
ไม่เห็น	จะเสียหน้า	เสียท่า	หรือทาง
ทำใจ	ให้กว้าง	เช่นนั้น	ไม่ดีหรือ ?

๑๔. ท่านใส บาบ่าทำไมชอบเรียกตนเองว่าเป็น “แม่” บ่อย ๆ ทั้ง ๆ ที่ท่านเองก็เป็นผู้ชาย ? ดู ๆ ไปอดคิดไม่ได้ว่าคล้าย ๆ กับจะตัดจริตแบบกระเทยหรือโฮโมอย่างนั้น

เรื่องนี้ก็น่าคิดอยู่ โดยเฉพาะเมื่อคิดตามประสพการณ์ของคนไทย ซึ่งในเมืองเราผู้วิเศษหรืออาจารย์ที่ขลัง ๆ และศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย มักปรากฏองค์เป็นผู้ที่เครื่องขมิหน้าเคราพเกรงขาม เท่าที่ร่ำมากไม่เคยมีใครมีลักษณะเป็นคนขี้เล่น หรืออู้งายหรือเรียกตนเองว่าเป็นแม่อย่างท่านใส บาบ่า ซึ่งก็เป็นที่น่าเห็นใจผู้ที่คิดดังกล่าวข้างต้นอยู่เหมือนกัน สำหรับเรื่องนี้ ข้าพเจ้าใคร่ขอ

ตอบใดๆ เอาตามหลักเกณฑ์ที่ได้เคยรับฟังมาดังนี้ ผิดพลาดอย่างใดแล้วแต่ผู้เชื่อและไม่เชื่อจะลงมติ หรือสนับสนุนฐานเอาเอง

๑. ตามหลักการทางจิตวิทยาปัจจุบัน ถือว่าเราทุกคนไม่มีใครเป็นผู้ชายจริง ๆ หรือผู้หญิง ๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์ (No individual is an absolute male or female) โดยปกติ ผู้ชายก็จะมีลักษณะของผู้หญิง (female characteristics) ผสมอยู่บ้างเล็กน้อย ลักษณะเช่นนี้ได้แก่ความอ่อนโยน ความกรุณาสงสาร ความอ่อนไหวต่ออารมณ์ และความเห็นอกเห็นใจผู้อื่น เป็นต้น ส่วนผู้หญิงก็จะมีลักษณะเป็นผู้ชาย (male characteristics) เช่น ความกล้าได้กล้าเสีย อันเป็นลักษณะของความกล้าหาญ ความเด็ดขาดในการปกครอง ความอดทน เป็นต้นอยู่บ้างพอสมควร นี้ว่าถึงโดยทั่วไปหรือว่าโดยปกติ แต่ในบางราย ลักษณะผสมหรือลักษณะรองที่บางครั้งเรียกว่า secondary characteristic นั้นมีมากไปหน่อย ซึ่งถ้าผู้หนึ่งรู้จักนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ในคราวจำเป็น ก็จะเป็นผลดีมาก ตัวอย่างในปัจจุบันของบุคคลผู้ร่วมสมัย

เราก็น่าจะได้แก่ นางมากาเร็ต แซตเซอร์ นายกรัฐมนตรีอังกฤษผู้พิชิตสงครามชิงเกาะฟอล์กแลนด์ นางอินทิรา คานธี ผู้สั่งเด็ดขาดให้บุกสุวรรณวิหารของชาวซิกข์ โดยไม่เกรงต่อปฏิกริยาใดๆ เป็นต้น ในด้านวิทยาศาสตร์ก็ได้แก่นุษย์อวกาศหญิง ๒ คนของสหรัฐอเมริกา ชื่ออะไรลิมไปแล้ว คนหนึ่งในจำนวน ๒ คนนั้นได้ขึ้นไปโคจรในดาวเทียม ร่วมกับนักอวกาศชายออกสามสอกมาแล้ว ในประเทศไทยเราก็ปรากฏว่ามีนักธุรกิจสตรีผู้ประสบความสำเร็จมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักกันดีอยู่น้อย สำหรับสตรีในประวัติศาสตร์ก็น่าจะได้แก่พระศรีสุริโยทัย ท้าวเทพกษัตรีและท้าวศรีสุนทร แห่งเมืองถลาง คุณหญิงโมแห่งนครราชสีมา ทางต่างประเทศก็คงจะมีนางโกลดาแมร์ นายกรัฐมนตรีของอิสราเอล คัทรินมหาราชินีของรัสเซียและที่ได้ยึดอยู่ในเมืองไทยเมื่อไม่นานมานี้คือพระนางซูสีไทเฮา

แต่นั้นแหละ ในรายที่มีมากเกินไปและไม่ได้รับการควบคุมหรือเบนเบี่ยง (divert) หรือแปรรูปให้เป็นไปในทางที่ดี (sublimate) แล้ว ผลที่ออกมาก็คงจะ

เป็นกะเทย คือหญิงที่ชอบทำตัวเป็นชาย และชายที่ ชอบบดัดจริตแบบหญิง และในที่สุดก็อาจจะกลายเป็นที่ ทางแพทย์เรียกว่า ไฮโมเซ็กชวลหรือเลสเบียนไปได้ เหมือนกัน ในปัจจุบันก็มีบุคคลประเภทนี้ อยู่ในสังคม ไม่น้อย และก็มีจำนวนหนึ่งที่มีความสามารถ มีอัจฉริย- ภาพในการทำงานดี มีตำแหน่งสูง ๆ รับผิดชอบในการ งานใหญ่ ๆ ทั้งที่เป็นของรัฐบาลก็มี ของเอกชนหรือ ส่วนตัวก็มี ทั้งในต่างประเทศและประเทศไทย

๒. ในทางสรีรวิทยา (physiology) ข้าพเจ้าเคย อ่านบทความของนายแพทย์นพพร แห่งหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ซึ่งมีใจความว่าในอวัยวะเพศของหญิงนั้น ก็มี ส่วนหนึ่งที่มีลักษณะคล้ายกับอวัยวะเพศของผู้ชายขนาด ย่อส่วน (midget) แฝงอยู่เหมือนกัน บทความนั้นกล่าว ว่าในช่วงที่เป็น foetus หรือว่า embryo ในระยะแรก นั้น ทารกจะมีอวัยวะนี้ปรากฏอยู่ให้เห็นเหมือนกันทั้ง เพศหญิงและเพศชาย ดังนั้นในตอนนี้จะยังดูไม่ออก เลยว่าทารกนั้นจะเจริญเติบโตเป็น หญิงหรือเป็นชายกัน แน่ ต้องรอให้ embryo นั้นโตมากขึ้นเสียก่อน จึงจะ

ปรากฏแนวโน้มน้ำชัดขึ้น นี้แสดงว่า นอกจากในด้านโครงสร้างของจิตใจดังที่กล่าวมาในข้อ (๑) แล้ว โครงสร้างของร่างกายก็ยังมีต้นเค้าเหมือนกันมาแต่เดิมอีกด้วย ดังนั้นสิ่งที่เราเรียกว่า เป็นความวิปริตทางเพศ (sexual abnormalities) นั้น เมื่อคิด ต้นเค้าของเดิม (origin) ทั้งทางร่างกายและจิตใจแล้ว ก็น่าเห็นใจและน่าให้อภัยพอสมควร หากผู้นี้ยังไม่ได้ทำผิดทางอาชญากรรม และยังเป็นคนมีประโยชน์ต่อสังคมในด้านผลงานอย่างอื่นของเขา นายแพทย์นพพรยังได้กล่าวถึงบุคคลบางคนที่เป็นประเภท bi-sexual คือชอบทั้งเพศตรงข้ามและเพศเดียวกัน — เรียกว่าอย่างไรหนาก็ได้ — ซึ่งก็น่าคิดว่าคงจะเป็นเพราะเขามีโครงสร้างทั้งของร่างกายและจิตใจของทั้งสองเพศเป็นพื้นฐานอยู่แล้วนั่นเอง ดังนั้นเมื่อเขาพบผู้หญิงที่ถูกใจ ลักษณะของชายในตัวเขาก็แสดงอิทธิพลออกมา และเมื่อพบผู้ชายที่ถูกใจ ลักษณะหญิงในตัวของเขา ก็แสดงออกมา ผลที่เกิดขึ้นจึงทำให้บุคคลบางคนเป็น bi-sexual ไปได้ สาเหตุของความวิปริตทางเพศนี้ คุณหมอนพพรพูดไว้ซ้ำ ๆ ดีเหมือนกัน คือ

ท่านบอกว่า พระเจ้าใส่วิญญาณผิด คือปั้นรูปชายแต่
 เผลอไปใส่วิญญาณหญิง และบางครั้งปั้นรูปหญิงแต่
 เผลอไปใส่วิญญาณชายเข้าให้ ผลที่ออกมามันเลยพิลึก
 กึกก็อย่างนั้น แสดงว่าพระเจ้า (ของหมอนพพร) นั้น
 ก็สติไม่ค่อยจะสมบูรณ์นักทำอะไรมักป้าเป๋อบ่อย ๆ

๓. ในศาสนาฮินดู เขาถือว่าพระผู้เป็นเจ้าเป็น
 อรูป (formless) คือไม่มีรูปร่างเป็นมนุษย์หรือเป็น
 อะไรเลย นี่หมายถึงสภาวะสูงสุด (ultimate condition)
 ของพระองค์ ดังนั้นเมื่อพระองค์ไม่มีรูปหรือว่าอยู่ใน
 สภาวะที่เหนือรูป ก็เป็นอันว่า พระองค์ก็ไม่มีเพศ
 (genderless) คือเหนือเพศไปด้วย — ก็ไม่มีรูปกายจะมี
 เพศอย่างไรได้? แต่ที่นี้ในการติดต่อกับมนุษย์ — โดย
 เฉพาะมนุษย์ที่ยังมีธรรมาศัยหยาบ ซึ่งก็เป็นมนุษย์ส่วน
 มากเสียด้วย— พระองค์ก็ต้องปรากฏให้เห็นเป็นรูปใดรูป
 หนึ่งซึ่งจะเป็นรูปใด ๆ ก็ได้ และรูปนั้น ๆ แต่ละรูปก็
 เป็นรูปจริงของพระองค์ทั้งนั้น จะว่ารูปไหนเป็นรูป
 ปลอมก็คงจะไม่ได้ คือจะต้องเป็นจริงทั้งหมด หรือจะ
 กล่าวอีกนัยหนึ่งว่าเป็นรูป “สมมติ” ทั้งหมดก็ได้ ใน

ด้านเพศ จะว่าท่านเป็นเพศชาย เช่น พระวิษณุ พระนารายณ์ เป็นต้นก็ได้ หรือจะว่าเป็นเพศหญิง เช่น เจ้าแม่สร้อยศรีศักดิ์ เป็นต้นก็ได้ เพราะว่าเมื่อท่านอยู่เหนือเพศ ท่านจะเป็นเพศใดก็ได้ หรือจะเป็นทั้งสองเพศก็ได้ หรือไม่มีเพศเลยก็ได้ หลักการนี้เก็บหรือว่า “ย่อย” มาจากหนังสือไส่ บาบา มนุษย์มหัศจรรย์ เล่ม ๑ ถึงเล่ม ๗ ที่ข้าพเจ้าแปลมาแล้ว (อยู่เล่มไหนหน้าไหนบ้างก็จำไม่ได้เสียแล้ว เพราะมากมายด้วยกัน) และวารสาร “วิญญาน” ฉบับปีที่ ๒๐ เล่ม ๕-๖ ประจำเดือน พฤษภาคม-มิถุนายน หน้า ๒๔ นี้เอง

ดังนั้น ท่านไส่ บาบา — ซึ่งท่านเองได้กล่าวอยู่เสมอว่า ท่านเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อวตาร (re-incarnate) มาถือเอารูปกายหยาบเพื่อให้มนุษย์เห็นได้เช่นนี้—จึงกล่าวได้อย่างเต็มปาก โดยคิดตามหลัก Absolute Truth คือปรมาตถสัจจะในแง่ของท่านว่า ท่านเป็นทั้งพ่อและแม่ของมนุษย์ทั้งปวง และโดยเฉพาะในเมื่อท่านใช้คุณธรรมด้านเมตตากรุณา ซึ่งเป็นลักษณะของเพศสตรีเช่นนั้น ท่านก็คงจะถือว่าท่านเป็นองค์สมมติว่าเป็น

“แม่” หรือ “แม่ใหญ่” ของคนทั้งปวงได้อย่างเต็มภาคภูมิทีเดียว

ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงคิดสันนิษฐานว่า การที่ท่านกล่าวเช่นนั้น ท่านคงจะ refer คือหมายถึงปรมัตถสัจจะในแง่ของศาสนาฮินดูนั่นเอง คงไม่ใช่เป็นการ “ดัดจริต” แบบกระเทย หรือ โฮโม หรือ bi-sexual แต่อย่างใด จึงน่าจะเป็นบทเรียนแก่เราว่า คำพูดของบุคคลสำคัญ ๆ นั้น บางที่ท่านพูดมีความหมายอันลึกซึ้งซ่อนอยู่เบื้องหลัง เราต้อง read between the lines คือพิจารณาข้อความที่แฝงอยู่ให้ดี ๆ พระพุทธเจ้าของเราเองก็เคยตรัสทำนองเดียวกันนี้ ทำให้คนหลายคนตกตลึงมาแล้วเหมือนกัน คือตอนที่พระองค์ถูกนางจิญจมาณวิกากล่าวหาว่า ทรงแอบมาสมสู่กับนาง แล้วไม่รับผิดชอบลูกในครรภ์ พระพุทธองค์ตรัสตอบนาง—
 “... ทตอนนั้นก็มีผู้คนกำลังประชุมกันอยู่มากมายว่า—
 ‘เรื่องนั้นะ เธอกับเรารู้กันสองคนนะ’” เท่านั้นเอง พวกที่นั่งฟังเทศน์ของพระองค์เป็นจำนวนมากก็ตกตลึง คิด

ว่า “ตายแล้ว! นี่พระพุทธรูปองค์ทรงยอมรับแล้วว่า แอบไปสมสู่กับนางจนนางมีท้องจริง ๆ หรือนี่!”

๔. ในทางพระพุทธศาสนา ที่นี้หันมาพิจารณา ดูหลักการหรือว่าทัศนคติทางพุทธศาสนาของเราบ้างว่า เรามีความเห็นในเรื่องเช่นนี้เป็นอย่างไร

มีสูตรอยู่สูตรหนึ่ง ซึ่งนักปราชญ์ทางตำราส่วนมากไม่ค่อยจะเชื่อ ข้าพเจ้าเองก่อนนั้นก็ไม่ค่อยจะเชื่อเหมือนกัน แต่ยังไม่กล้าคัดค้าน ภายหลังได้มารู้จักกับ อาจารย์พร รัตนสุวรรณ และคุณศรีเพ็ญ และได้สนทนากันเข้า จึงเชื่อสนิทใจเลยทีเดียว สูตรนั้นคือ อักคัญญสูตร ในทีฆนิกาย ซึ่งกล่าวถึงเรื่องโลกและมนุษย์คนแรกที่มาเกิดในโลก

จากพระสูตรนี้เราจึงได้ทราบว่ มนุษย์คนแรกที่มาเกิดในโลกนั้นนั้น ถ้าจะว่าไปตามสำนวนของทางตะวันตก ก็คือ “มนุษย์ต่างดาว” นั่นเอง เป็นผู้ที่มาจากโลกอื่น ซึ่งก่อนนั้นยังไม่ใช่มนุษย์ แต่เป็นพรหมชั้นอาภัสสรฯ คือผู้ที่ได้มาน ๒ เกรต เอ. (คือแต่ละมานมี ๓ เกรตหรือชั้นอนุโลมเรียกตามสำนวนร่วมสมัย

ว่า เกรด เอ. บี. และซี.) ท่านเหล่านั้น^{๕๗}เป็นผู้มีแสงสว่าง
 ออกจากกาย เหาะเหินเดินอากาศได้ด้วยกำลังฉานของ
 ตนเอง คือไม่ต้องอาศัยยานอวกาศดังที่ฝรั่งวาดมโนภาพ
 ไว้ ดังนั้นแต่เดิมท่านเหล่านั้นก็มีกายละเอียดที่มีแสง ซึ่ง
 ก็เกิดจากกำลังฉานอีกเหมือนกัน ต่อมาได้เกิดพิศมัย
 รสชาติของสิ่งที่เรียกว่า “ง้วนดิน” (scum) ของโลกนี้
 ตอนยุคต้นกัปป์ ซึ่งตอนนั้นยังเป็น uninhabited planet
 คือดาวเคราะห์ที่ยังไม่มีคนอยู่ จากความปรารถนาที่
 หยาบเช่น^{๕๘}นี้ กายของท่านจึงเริ่มหยาบขึ้นเป็นลำดับ
 แสงสว่างที่ออกจากกาย (อันที่จริงออกจากใจ) ก็หายไป
 และต่อมา เพศชายและเพศหญิงก็เริ่มปรากฏขึ้น จาก
 นั้น ความกำหนัดยินดีในกันและกันก็เกิด^{๕๙}ขึ้นตามมา

ข้อความในพระสูตร^{๕๘๖}นี้มีอีกยี่สิบยี่สิบ แต่ขอตัดตอน
 เล่าให้ฟังเพียงแค่นี้ เพราะความประสงค์ของข้าพเจ้า
 ก็เพียงเพื่อจะชี้ให้เห็นว่า ก่อนหน้านั้น คือสมัยที่ยัง
 เป็นพรหม มีแสงออกจากกาย (หรืออันที่จริงออกจากใจ)
 ด้วยอำนาจฉาน เหาะเหินเดินอากาศได้^{๕๙๐}นั้น ไม่ปรากฏ
 ว่ามีเพศ หรืออย่างน้อยก็ไม่มีเครื่องหมายเพศ คือจะ

เรียกว่าเป็นเพศรวมหรือเพศกลาง ๆ (neutral) หรือไม่มีเพศ (genderless) ก็พอจะได้ เหตุผลในเรื่องนี้ก็พอมีอยู่บ้าง คือผู้ที่จะได้มานเป็นพรหมได้ จิตจะต้องไม่มีราคะ ความกำหนัดยินดีในเรื่องเพศ อย่างน้อย แม้จะไม่ได้กำจัดมูลรากให้สิ้นไปแบบพระอนาคามี ก็เป็นการกดทับไว้ อย่างมีประสิทธิภาพพอสมควรทีเดียว จะพอสมควรคือมีประสิทธิภาพแค่ไหน ก็แล้วแต่กำลังของฌานสมาบัตินั้น ในแต่ละรายไป ที่นี้หลักของพุทธภาษิตมีว่า มโนปุพฺพงฺคมา ธมฺมา คือธรรมทั้งหลายมีใจเป็นใหญ่ ขึ้นอยู่กับใจหรือสภาพความหยาบและประณีตของจิตใจ “ธรรมทั้งหลาย” ในที่นี้ก็หมายถึงกฎธรรมดาดัง ๆ รวมทั้งกฎของเพศหญิงเพศชายด้วย เมื่อจิตใจหมดความกำหนัดยินดีในเรื่องเพศ นานพอสมควร และมีประสิทธิภาพพอสมควรแล้ว สภาพของร่างกายก็จะถูกบีบให้คล้อยไปตามสภาพของจิตใจ จึงกลายเป็นร่างกายที่อยู่เหนือเพศ คือไม่มีเพศ อย่างน้อยก็ไม่มีเพศปรากฏ โดยเฉพาะในเมื่อจิตใจนั้นสถิตอยู่ภูมิของท่านเอง คือภูมิที่เป็นพรหม ภูมิใดภูมิหนึ่งใน ๑๖ ชั้นนั้น ต่อเมื่อใด

ท่านต้องการมาติดต่อกับผู้ที่สามารถติดต่อกับท่านได้ใน
โลกมนุษย์ ท่านจึงจะถือเอาร่างเดิมเมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์
เพื่อให้มนุษย์จำได้

นี่คือหลักฐานทางพุทธศาสนาของเรา ซึ่งนัก
ปราชญ์หลายคนไม่ยอมเชื่อ ทว่าแต่งขึ้นมาเองในภายหลัง นักปราชญ์ฝรั่งแม้ที่เป็นชาวพุทธ บางคนกล่าวว่า
เป็น pseudo history คือประวัติศาสตร์ปลอม เชื่อ
ไม่ได้ แต่ข้าพเจ้าคิดว่ามีทางเป็นไปได้มากกว่าทฤษฎี
ของทางวิทยาศาสตร์หรือของศาสนาอื่น ๆ เพราะเคยได้
อ่านหนังสือหลายเล่มนานมาแล้ว ซึ่งมีข้อความปรากฏ
ว่ามีผู้ขุดค้นทวารโกโบราณวัตถุในที่ต่าง ๆ ได้หลักฐาน
ปรากฏชัดว่า มนุษย์สมัยก่อนยุคประวัติศาสตร์มีอารย-
ธรรม และความสามารถสูงมากกว่าที่เราคาดคิดมากที่
เดียว เรื่องทวีปแอตแลนติสที่ว่ากันว่า ได้จมทะเลหาย
ไปแล้ว “สามเหลี่ยมอาถรรพ์” ใกล้ช่องแคบเบอร์มูดาก็
เป็นตัวอย่างอันดีประการหนึ่งของความจริงดังกล่าวมา

สรุปความว่า สภาวะดั้งเดิมของมนุษย์เรานั้นเป็น
สภาวะที่เหนือเพศ หรือว่าไม่มีเพศ หรือว่ามีรวมทั้งสอง

เพศในตัวเองได้จริง ๆ ไม่ว่าจะมองในแง่สรีรวิทยา จิตวิทยา, ศาสนาฮินดูหรือศาสนาพุทธก็ตาม เสียหายที่ข้าพเจ้าไม่คุ้นเคยกับหลักคำสอนของศาสนาคริสต์ และอิสลามดีพอ จึงไม่สามารถหาหลักฐานมาอ้างอิงได้

ขอเล่าเรื่องแรกให้ฟังอีกสองเรื่อง ในหนังสือที่ท่านอาจารย์พระมหาบัว ญาณสัมปันโน วัดป่าบ้านตาดเรียบเรียง จะเป็นเรื่อง “ประวัติท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ” หรือ ประวัติพระครูดงคัมมัฏฐาน สายท่านพระจารย์มั่น” ข้าพเจ้าก็จำไม่ได้เสียแล้ว มีข้อความตอนหนึ่งแล้วว่า ศิษย์ผู้บำเพ็ญกัมมัฏฐานคนหนึ่งของท่านอาจารย์มั่น เป็นผู้บำเพ็ญสมาธิจนถึงขั้นไปถึงพรหมโลกได้ ศิษย์ผู้นั้นเล่าว่าในขณะที่ถอดกายทิพย์ไปถึงพรหมโลกนั้น ได้เห็นผู้ที่อยู่ในพรหมโลกมีรูปร่างเหมือนกันหมด ดูไม่ออกว่าเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายกันแน่ เขาจึงถามท่านพระอาจารย์มั่นว่า บรรดาเทพชั้นพรหมเหล่านั้น เป็นผู้หญิงหรือผู้ชายกันแน่ ปรากฏว่าท่านอาจารย์มั่นไม่ตอบ (คือท่านคงจะรู้ว่าตอบไปศิษย์ผู้นั้นก็คงจะไม่เข้าใจก็ได้) แต่สั่งให้ศิษย์ผู้นั้นไปถามท่านพรหม

เหล่านั่นเอาเอง ศิษย์ก็บอกว่าตั้งใจว่าจะถามอยู่เหมือนกัน แต่พอไปถึงที่ไรก็ลืมทุกที

อีกเรื่องหนึ่งเป็นมติของอาจารย์วศิน อินทสระผู้สอนวิชาพุทธศาสนาในสภาการศึกษามหามกุฏราชวิทยาลัย และเป็นผู้แต่งหนังสือและนวนิยายทางพระพุทธศาสนาที่มีชื่อเสียงไว้หลายเล่ม ในหนังสือเรื่อง "พุทธปรัชญาฝ่ายเถรวาท" อาจารย์วศินได้กล่าวถึงการเกิดเป็นเพศชายและเพศหญิงของแต่ละคน ซึ่งบางครั้งก็สลับเปลี่ยนเพศกันไป ๆ มา ๆ ได้ (จากการศึกษาเรื่องบุคคลผู้ระลึกชาติได้) โดยให้เหตุผลว่า คงไม่ใช่ว่าคนที่ทำผิดในเรื่องกามจะต้องลงโทษให้ไปเกิดเป็นหญิงเสมอไป ที่น่าจะเป็นไปได้ก็คือ เพื่อประโยชน์แห่งการบำเพ็ญคุณธรรมข้อที่บุคคลผู้นั้นยังขาดแคลนอยู่ให้ได้ผลด้วยตนเอง ตัวอย่างเช่นบุคคลใดมีคุณลักษณะของชาย เช่นเข้มแข็งก้าวร้าว บุคลิกขลุ่ยมากเกินไป เมื่อต้องการจะบำเพ็ญคุณธรรมของหญิง เช่นความอ่อนโยน การลดทิฏฐิมานะ ความเป็นผู้หิวอ่อนรู้จักใช้ศรัทธาเสียบ้าง เป็นต้น ก็ต้องมาเกิดเป็นหญิง เพื่อจะได้มีโอกาสบำเพ็ญ

คุณธรรมดังกล่าวนั้นได้สะดวกใจ และมีผลดีขึ้นแก่การที่จะคงเป็นชายอยู่ตลอดไป ในทางตรงข้าม หญิงที่รู้ตัวว่ามีความอ่อนไหวมากเกินไป - หรือว่ามีคุณสมบัติของหญิงพอสมควรแล้ว - อาจจะบำเพ็ญคุณธรรมของชาย เช่น ความกล้าได้กล้าเสีย การยอมเสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย เป็นต้น ให้มากขึ้น ก็อาจจะต้องมาเกิดเป็นชาย เพื่อจะได้มีโอกาสพัฒนาคุณสมบัติดังกล่าวได้สะดวกขึ้น และเป็นที่ย่นระยะเวลา ทำให้ได้ผลเร็วกว่าการที่จะยังคงเป็นเพศหญิงอยู่เช่นนั้น ทั้งนี้เพราะอรรถภาพหรืออุปนิสัยคือสภาพของร่างกาย ย่อมมีอิทธิพลต่อจิตใจบ้างเหมือนกันไม่มากนักน้อย เช่นจะให้หมัดหรือปลาทู คิดอย่างสุนัขหรือช้าง คือให้มีความภักดีต่อเจ้าของ มีอารมณ์ตอบสนองความรักของมนุษย์เหมือนสุนัขหรือช้างก็ไม่ได้ และจะให้สุนัขหรือช้าง คิดเหมือนอย่างคนคือทำความดีเพื่อความดี หรือใช้สติปัญญาพิจารณาสติปัญญา บำเพ็ญสมาธิ เป็นต้น ก็ย่อมไม่ได้ ในทำนองเดียวกัน โครงสร้างทางสรีรวิทยา และการทำงานของระบบแห่งร่างกายของผู้หญิง เช่นการที่ต้องมีประจำเดือน การมี

ผิวพรรณละเอียดอ่อนกว่า การมีน้ำเสียงอ่อนหวานไม่
ห้าวท้าวเหมือนของผู้ชายเป็นต้น ก็เป็นปัจจัยประกอบ
(contributing factors) ที่มีผลกระทบต่อจิตใจอยู่บ้างไม่
มากก็น้อย ในกรณีทั่ว ๆ ไป

แต่นั้นแหละ ในกรณีพิเศษ (exceptional cases)
จริง ๆ เช่นพระนางซูสีไทเฮา มาร์กาเร็ตแซตเซอร์
อินทிரาคานธี มาตามคูรี ฟลอเรนซ์ในติงเกล และโยน
ออฟอาร์ค เป็นต้น ก็ต้องถือว่าเป็นข้อยกเว้นของกฎ
ทั่วไป สตรีเหล่านี้มีแรงขับเคลื่อนหรือบารมีอยู่ภายในมากพอ
จนไม่ต้องรอการเปลี่ยนอัตรภาพหรืออุปธิ (คือร่างกาย)
ให้เป็นชายก็ได้ สตรีเหล่านี้คงจะต้องคิดอยู่ในใจเป็น
ทำนองว่า “เออละ! เป็นไรก็เป็นกันซิเน่า ฉันจะต้อง
“บุกละ”

ข้าพเจ้าได้นำมติของอาจารย์วศินดังกล่าวไปลงใน
วารสาร WFB REVIEW ขององค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์
แห่งโลก (World Fellowship of Buddhists เมื่อปีที่แล้ว
ประกาศว่าฝรั่งในออสเตรเลีย ให้ความสนใจมาก ถึงกับ
คัดลอกไปลงในวารสารของเขาทีเดียว สงสัยว่าคงจะ
ถูกใจพวกแหม่ม ๆ เอาการ

ที่ได้บรรยายมาอย่างยืดยาวนี้ ก็เพื่อให้ท่านผู้
 สงสัยได้ทราบข้อมูลจากหลายแง่หลายมุมด้วยกัน และ
 ท่านจะได้ทราบว่า ท่านใส่ บาบ่า น่าจะมีความหมาย
 อย่างไร ในกรณีที่ท่านกล่าวว่า ท่านเป็น “แม่” ทั้ง ๆ
 ที่ท่านก็มีอัตภาพร่างกายเป็นผู้ชาย และข้อสำคัญก็คือว่า
 คำกล่าวของท่านนั้น มีทางที่มีความจริงชั้นลึกซึ้งแฝงอยู่
 ได้หรือไม่ โดยที่ท่านไม่ต้องเป็นไฮโมเช็กชวลก็ได้ แต่
 นั้นแหละ หลังจากที่ได้หาข้อมูลมาเสนออย่างยืดยาว
 แล้ว ข้าพเจ้าก็อดหวั่นเกรงไม่ได้ว่าคงจะต้องถูก “หมั้น
 ใส่” เอาบ้างเหมือนกัน จากผู้ที่คิดว่า “แหม! ดูช่างเป็น
 ทนายแก้ต่างให้เสียเรื่อยเทียวนะ จะเป็นฮินดูไปแล้ว
 หรือไง ?” นี่เป็นลักษณะของผู้หญิงในจิตใจของข้าพเจ้า
 ซึ่งทำให้กลัวเกรงไปรอบด้าน แต่เมื่อระลึกถึงข้อความ
 ที่คุณศรีเพ็ญเขียนไว้ในวารสาร “วิญญูณ” เดือน
 พฤษภาคม—มิถุนายน ของปีนั้นขึ้นมาได้ ก็เลยมีลักษณะ
 ของผู้ชายแทรกเข้ามาได้ คุณศรีเพ็ญเขียนว่า หลวงพ่อ
 สมเด็จได้บอกไว้ว่า “ใครจะคิดอย่างไรนั้น เราไม่อาจไป
 ห้ามปราบหรือกะเกณฑ์ ..ได้ มัวแต่ห่วงและกังวลกับ

ความคิดของคน (อื่น) ก็ไม่ต้องทำงานกัน” (หน้า ๕๐ และ ๕๑) จึงเป็นอันว่า ข้าพเจ้าสามารถเป็น “ผู้ชาย” ได้มากขึ้นอีกหน่อย และขอเสนอคำตอบอันยืดหยุ่น เพื่อให้ท่านทั้งหลาย ได้มีโอกาสชมและติ (รวมทั้งตำ) ด้วยตามแต่อัธยาศัย (character) และอารมณ์ (mood) ของท่านเทอญ.

๑๕. การไปหมกมุ่นนับถือบูชาท่านไส บาบ เป็นการมกมายมัวเมาในอิทธิปาฏิหาริย์ ทำให้บุคคลผู้นั้น ๆ เป็นคนเกียจคร้าน คิดหวังพึ่งปาฏิหาริย์อย่างเดียวไม่มี selfconfidence คือความเชื่อมั่นในตนเอง กลายเป็นงอมองอเท่า ไม่มีความเพียรเพื่อช่วยตนเองเสียเลย ฯลฯ

ข้อกล่าวหาทำนองนี้ ข้าพเจ้าได้อ่านและได้ยินได้ฟังมาบ่อย ๆ จากหลายแห่งด้วยกัน จนรู้สึกรำคาญเต็มทีที่ท่านนักวิชาการและท่านที่ซิงซังในอิทธิปาฏิหาริย์ (รวมทั้งซิงซังในการนับถือบูชาเจ้าพ่อเจ้าแม่เจ้าป่าเจ้าเขาพระภูมิเจ้าที่เป็นต้น) ซึ่งดูเหมือนจะภูมิใจในการชี้นิ้วตำ

กราตพวกที่นับถือเจ้าพ่อเจ้าแม่เป็นต้นอยู่เสมอ โดยที่
 ท่านคงจะนึกว่าบุคคลในโลกนี้มีอยู่ ๒ ประเภทเท่านั้นเอง
 คือพวกที่ไม่นับถือเจ้าพ่อเจ้าแม่ ไม่นับถืออิทธิปาฏิหาริย์
 ละก็ จะต้องเป็นคนขยันขันแข็ง ทำการทำงานเอาเป็น
 เอาตาย พยายามช่วยเหลือตนเองสุดกำลัง ไม่ต้อง
 เหลือวช้ายแลขวาหาใครช่วยเหลือกันเลยทีเดียว ส่วน
 อีกพวกหนึ่ง คือพวกที่นับถือเจ้าพ่อเจ้าแม่ นับถืออิทธิ
 ปาฏิหาริย์บ้างละก็ ต้องกลายเป็นคนหมดเรี่ยวแรง งอมือ
 งอเท้า นั่งคอยนอนคอยโชคกลางให้มาหล่นทับเองเท่านั้น
 เมื่อโชคกลางไม่มา ก็กลายเป็นเศษขยะของสังคม จมอยู่
 ในปลักแห่งความเกียจคร้าน เพราะความมั่งเง่างมงามของ
 ตนเองตลอดไป นี่แหละ ท่านที่ชิงชังเจ้าพ่อเจ้าแม่และ
 อิทธิปาฏิหาริย์ก็มักจะชอบสะกดจิตตนเองว่า คนในโลก
 นี้คงจะต้องมีอยู่สองประเภทเท่านั้นเอง เข้าทำนองว่า
 ท่านเห็นว่าโลกนี้มีอยู่สองสี คือสีขาวบริสุทธิ์ และสี
 ดำสนิทเท่านั้น เพราะว่าท่านเป็นคน ตาบอดสี ท่าน
 จึงไม่เห็นความจริงว่า อันที่จริงแล้ว ยังมีสีอื่น ๆ นอก
 จากสีขาวและดำอยู่อีกมาก เช่น สีเหลือง แดง เขียว

นำเงิน ฯลฯ และแม้จนกระทั่งในระหว่างสี่ขวากับสี่ดำ
 ๕ นน บางครั้งก็ผสมกันกลายเป็นสีเทา และบางครั้งก็
 อยู่ด้วยกันโดยไม่ผสมกัน กลายเป็นสีดำ ๆ ต่าง ๆ ก็มีได้
 อีกด้วย

ในทำนองเดียวกัน ในสังคมมนุษย์ของเราก็
 ก็ไม่ได้มีแต่บุคคล ๒ จำพวก ซึ่งเป็นจำพวกสุดโต่ง
 ดังกล่าวมาแล้วเท่านั้น ยังมีบุคคลประเภทที่อยู่กลาง ๆ
 เป็นเหมือนเป็นสีเทาบ้างก็มี สีกระดำกระด่างก็มี และสี
 เขียว เหลือง แดง ฯลฯ ก็มี ดังนั้นจึงเป็นไปได้ทีเดียวที่
 บางคนนั้น แม้จะไม่เชื่อเจ้าพ่อเจ้าแม่และอิทธิปาฏิหาริย์
 อะไร แต่ก็มี ความซื่อเกียจเป็นสันดาน เป็นคนชนิดที่
 เรียกว่า “การกินการอยู่ใครไม่สู้พ่อ แต่การพายการถ่อ
 พ่อไม่สู้ใคร” ประเภทนี้เป็นคนเจ้าสำราญ ไม่ชอบทำ
 งานหรือทำความเพียรอะไร ไม่สนใจทั้งในเรื่องเจ้าพ่อ
 เจ้าแม่และอิทธิปาฏิหาริย์ตลอดจนการงานทั้งหลายแหล่
 อีกด้วย เขาอาจจะเชื่อในการทำความเพียรด้วยตนเอง
 แต่ก็ไม่มีกำลังใจเพียงพอที่จะลุกขึ้น บุคคลนั้นสร้างฐานะ
 ของตัว หรือถ้าเป็นลูกเศรษฐีมีทรัพย์อยู่แล้ว ก็ไม่สน

ใจจะรักษาทรัพย์สินสมบัติของพ่อแม่แต่อย่างใด ท่านลอง
หันไปมองดูรอบ ๆ ตัว ในสังคมดูทีหรือ แล้วลองพิ-
จารณาว่าคนประเภทนี้มีบ้างไหม ? และมากน้อยเท่าไร ?

ในอีกทางหนึ่ง ก็มีทางเป็นไปได้เหมือนกันที่ผู้
ที่นับถือเจ้าพ่อเจ้าแม่สิ่งศักดิ์สิทธิ์และปาฏิหาริย์แล้ว ก็
ยังมีกำลังใจทำความเพียรอย่างเข้มแข็งไปด้วย บางครั้ง
เขาอาจจะอธิษฐานขอพรหรือบนบานต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์
ต่าง ๆ และแล้วเขาก็ทำความเพียรอย่างสุดความสามารถ
เพื่อให้บรรลุจุดหมายปลายทางของเขา พร้อมกันไปด้วย
เหมือนกัน ทำไมนะ คนที่มีลักษณะอย่างนี้ ในสายตา
ของนักปราชญ์ที่ไม่เชื่อในเรื่องนั้นนั้น จะมีไม่ได้ทีเดียว
หรือ ? ทำไมท่านนักปราชญ์ทั้งหลายจึงมีใจแคบ และ
มี “ตาบอดสี” จนกระทั่งโมเมเอาว่า คนที่เชื่อและ
บนบานศาลกล่าวสิ่งศักดิ์สิทธิ์แล้ว จะต้องงอมืองอเท้า
เป็นคนหมดแรง และขี้เกียจตัวเป็นขนเสมอไป ? พุด
กันพูดเถอะนะ อาจารย์พรและข้าพเจ้าเป็นต้น ก็เป็น
คนเชื่อต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์อย่างจริงจังและจริงใจ แต่เราก็
ไม่ได้เป็นคนขี้เกียจอะไรนักหนา ผลงานในด้านหนังสือ

ของเรา ก็มีไม่น้อยอยู่เหมือนกัน เราทำงานกันอย่าง
ไม่เห็นแก่เหน็ดแก่เหนื่อย อาทิตย์ละ ๗ วัน เดือนละ
๓๑ หรือ ๓๑ วัน ปีละ ๓๖๕ วัน และก็ทำเช่นนี้มา
หลายปีหรือหลายสิบปีแล้ว โดยไม่ได้นึกถึงวันหยุด
เลย บางครั้งก็เป็นการทำงานชนิด “เป็นโกลาหล
อลหม่านอดุลดุ้วงกันดับแลบ แทบม้วยแทบมุด” ทง ๆ
ที่เราก็นับถือเจ้าพ่อเจ้าแม่เจ้าป่าเจ้าเขาเจ้าทุ่งเจ้าธานี
แหละ และผลงานของเรา เราก็ทำให้ผู้ที่ไม่เชื่อเจ้าพ่อ
เจ้าแม่ทงหลายมาดูก็ยังได้ ทงนเพราะเราถือหลักว่า
“เรายังช่วยตัวเองได้มากจนเท่าใด ผู้อื่นก็สามารถช่วย
เราได้มากจนเท่านั้น (The more we help ourselves,
the better we can be helped) แม้เราจะหวังพึ่งเจ้าพ่อ
เจ้าแม่อยู่บ้าง แต่เราก็เชื่อมั่นในตนเอง และไม่ได้ทำ
ตัวให้หนักแก่เจ้าพ่อเจ้าแม่และเป็นคนอดอาดเหมือนเรือ
เกลือเลย

ข้าพเจ้าเคยเห็นชาวนาชาวไร่ หรือผู้มีการศึกษา
น้อยหลายคน ที่บนบานศาลกล่าวเจ้าพ่อเจ้าแม่ที่เขา
นับถือ เพื่อให้ท่านแสดงปาฏิหาริย์ช่วยแก้ปัญหาให้เขา

ในทางหนึ่งทางใด ครั้นต่อมาปรากฏว่าคำอธิษฐานและ
 การบนบานศาลกล่าวนั้นไม่บรรลุผลสำเร็จ เขาเหล่านั้น
 ก็รู้สึกห้กใจ และคิดได้ว่า มันคงเป็นกรรมของเขาเอง
 ซึ่งหนักเกินกว่าที่ท่านเจ้าพ่อเจ้าแม่เหล่านั้นจะช่วยเขา
 ได้ แล้วเขาก็ปลงตกไม่ไวยวายคิดโทษใครหรืออะไรให้
 มากเรื่อง คนเช่นนี้มีอยู่จริง ๆ เขาคิดห้กใจได้ทั้ง ๆ ที่
 เขาก็เป็นคนมีการศึกษาทางตำหรับตำรามาน้อย เขา
 อาจจะเป็นคนที่นักปราชญ์ตราหน้าว่า “งมงาย ๆ” ที่มี
 ไปเชื่อปาฏิหาริย์ของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ แต่เขาก็ไม่ได้
 “งมงาย” จนเกินไปนัก เพราะเมื่อเขาไม่สมหวังแล้ว
 เขาก็ห้กใจปลงตก และปลอบใจตนเองได้ด้วยหลักกรรม
 ซึ่งก็เป็นความถูกต้องตามหลักการของพุทธศาสนาจริง ๆ
 เสียด้วย อย่างน้อยที่สุด เขาก็ไม่ได้เป็นคนประเภท
 “สุดโต่ง” จน “ตกขอบ” เขาคงไม่ใช่คนประเภทชาว
 บริสุทธ์ก็จริง แต่เขาก็ไม่ใช่คนที่ “ดำสนิท” เสีย
 ที่เดียว อย่างน้อยเขาก็เป็นคนประเภทที่เปรียบเหมือน
 “สีเทา” หรือว่า “กระดำกระด่าง” ไปตามเรื่องของปฏิกุ-

ชนที่ยังกระพร่องกระแพร่ง ยังไม่บรรลุถึงความสมบูรณ์
เต็มที่

กล่าวโดยสรุปคือ เมื่อเกี่ยวกับอิทธิปาฏิหาริย์
แล้ว ข้าพเจ้าคิดว่ามีบุคคลอยู่อย่างน้อย ๔ ประเภท
คือไม่ใช่มีเพียง ๒ ประเภทดังที่นักปราชญ์ทั้งหลายเข้าใจกัน
๔ ประเภทนั้นมีดังต่อไปนี้ คือ

- (๑) ผู้ไม่เชื่อหรือไม่สนใจนับถืออิทธิปาฏิหาริย์
และอำนาจของเจ้าพ่อเจ้าแม่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ
แต่ใช้ความเพียรพยายามของตนเองอย่าง
เด็ดเดี่ยว เป็นผู้มีความเข้มแข็ง เชื่อมั่นตนเอง
- (๒) ผู้เชื่อและสนใจนับถืออิทธิปาฏิหาริย์ และ
อำนาจของเจ้าพ่อเจ้าแม่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ
แล้วก็เป็นคนหมดเรี่ยวหมดแรง นั่งรอนอน
รอให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายช่วย ไม่สามารถ
ทำความเพียรอย่างจริงจังด้วยตนเองได้
- (๓) ผู้ไม่เชื่อและไม่สนใจเจ้าพ่อเจ้าแม่ต่าง ๆ แต่
ก็เป็นคนขี้เกียจอ่อนแอในด้านกำลังใจ เพราะ
สันดานเป็นเช่นนั้น พวกนี้เป็นคนเจ้า

สำราญ ใช้ชีวิตไปวันหนึ่ง ๆ ให้หมดไปด้วย การสนุกสนานบันเทิง ไม่ค่อยจะยอมทำ ความเพียรแต่อย่างใด

- (๔) ผู้ที่เชื่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ ว่าสามารถช่วยตน ได้ และก็บากบั่นทำความเพียรด้วยตนเอง เพื่อให้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ ช่วยตนได้มากขึ้น และสะดวกขึ้น แม้เมื่อไม่สำเร็จความประสงค์ ก็ไม่โวยวาย คือหักใจคิดได้ว่า กรรมหรือ บารมีของตนยังไม่พอ ต้องทำความเพียร ต่อไปอีก

ผู้เห็นว่าในโลกมีคนเพียงแค่ ๒ ประการ คือ ถิ่นถือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ละก็ต้องขเกยจหลังยาว แต่ถ้าไม่ หนักถือละก็ต้องเป็นขยันอดทนเพื่อช่วยตนเองนั้น จึง น่าจะเรียกได้ว่าเป็นคน “ตาใจท่บอดสี” คือตาใจของเขา เห็นว่ามีสีขากับดำเท่านั้น และเป็นผู้มองโลกสังคม มนุษย์อย่างผิวเผินเกินไป ไม่ได้เห็นปรากฏการณ์อัน เป็นจริงหลายประการที่มีแฝงตัวอยู่ ผู้มีปัญญาตามหลัก ของพระพุทธองค์ ซึ่งเป็นวิเศษชวาที (Analyser) จึง

ไม่ควรมองอะไรโดยผิวเผิน หรือโดยถือตามอารมณ์เป็นใหญ่ ควรเป็นผู้สามารถ “แยกแสงสีขาวออก” โดยเห็นสเปกตรัม (spectrum) ซึ่งมีสีอันแผ่อยู่เบื้องหลังสีขาวจนถึง ๗ สี และถ้ามีปัญญาลึกซึ้งก้นางจะเห็นแสงเหนือและใต้สเปกตรัม คือ แสงเหนือม่วง (ultra violet) และใต้แดง (infra-red) อีกด้วยยิ่งดี ทั้งนี้เพื่อจะได้เป็นการมองสังคมนาษฎ์ให้ถ่องแท้ และลึกซึ้งจากทุกแง่ทุกมุมเท่าที่จะเป็นไปได้

ในที่สุดแห่งการตอบปัญหาข้อนี้ ข้าพเจ้าใคร่จะขอร้องแก่นักวิชาการทั้งหลายเสียที — คือรำคาญมานานแล้วว่า — ขออย่าได้ชี้หน้าด่ากราดกันนักเลยว่า ถ้าใครเชื่อเจ้าพ่อเจ้าแม่อิทธิปาฏิหาริย์สังคมนาษฎ์หรือเทวบนบานศาลกล่าวแล้ว จะต้องเป็นคนงอมืองอเท้า ขี้เกียจสันหลังยาว ไม่ลุกขึ้นทำงาน และข้อสำคัญก็ไม่มี ความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่เชื่อกฎแห่งกรรม ส่วนถ้าใครไม่เชื่อสังคมนาษฎ์ละก็ จะต้องเป็นคนขยันขันแข็ง เชื่อมั่นในตัวเอง เรียกว่าเป็นมนุษย์วิเศษ และพิเศษไปเลย ขอให้ท่านดูหน้าดูหลังกันเสียก่อน จึงค่อย ประณามกันเช่นนั้น

๑๖. อภิญญาหรือปาฏิหาริย์ที่ไม่มีโทษเลย คือมีแต่คุณ
อย่างเดียวนั้น มีไหม?

— ปัญหาข้อนี้เข้าใจว่าผู้ถามคงจะหมายถึงอภิญญาตามความเข้าใจของคนทั่วไป คือ อิทธิปาฏิหาริย์ ไม่ใช่ อภิญญาตามความหมายทางเทคนิคของพุทธศาสนา ซึ่งหมายความรวมทั้ง อาสวักขยญาณ ซึ่งเป็นลักษณะของพุทธศาสนาโดยเฉพาะ แน่ละ ถ้ามุ่งถึงอภิญญาที่เป็นอาสวักขยญาณ คือการทำลายกิเลสให้หมดสิ้นไปเช่นนี้ก็ไม่มีโทษแน่ คือมีแต่คุณอย่างเดียว เพราะแม้เพียงขั้นโสดาปัตติมรรค พระพุทธองค์ก็ยังสรรเสริญว่า “เสฏโฐ เทวमानุเส — ประเสริฐกว่าเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย” อยู่แล้ว อีกแห่งหนึ่งก็สรรเสริญว่า “ปัจพยาเอกรชฺเชน ฯลฯ.....คือโสดาปัตติผลนี้ ประเสริฐกว่าการเป็นจ้าวโลกและการไปสวรรค์เป็นต้น นี้คือ “อภิญญา” ที่มีแต่คุณไม่มีโทษ

ส่วนอภิญญาในความหมายของคนทั่วไปซึ่งหมายถึง อิทธิปาฏิหาริย์นั้น แน่ละ จะให้ตอบเป็นเอกังสพยากรณ์ คือเด็ดขาดลงไปโดยไม่มีเงื่อนไขแบบอภิญญา

ที่กล่าวมาข้างต้นนั้นไม่ได้ ต้องตอบแบบวิเศษชาวาคือ แยกประเด็นออกว่าจะมีคุณหรือมีโทษ และมากหรือน้อยเพียงใด ก็อยู่ที่ บุคคล ผู้แสดงหรือผู้ใช้ภิญญานนั้นว่าจะมี ความมุ่งหมาย เช่นไร คือถ้าเป็นการแสดงหรือการใช้ด้วยจุดมุ่งหมายที่เห็นแก่ตัวโดยส่วนเดียว ก็ย่อมเกิดโทษทั้งแก่ผู้แสดงปาฏิหาริย์นั้น และแก่ผู้หลงเชื่อตามไปด้วยทั้งสองฝ่าย เรียกว่า พวกกันเข้ารกเข้าพงลงเหวไปเลย แต่ถ้าเป็นไปเพื่อประโยชน์เกื้อกูลแก่ผู้อื่นโดยส่วนเดียว ดังเช่นที่พระพุทธเจ้าและพระสาวกแสดง ทั้งในสมัยพุทธกาลและหลังจากนั้นมาจนปัจจุบันนี้ เช่นนี้ก็กล่าวได้ว่าไม่มีโทษอย่างใด แต่นั่นแหละในโลกสัมพัทธ์ (world of relativity) อันกระพร่องกระแพร่ง คือยังไม่บรรลุถึงความสมบูรณ์ (imperfect) เช่นนี้ ก็มีได้มีผู้แสดงอภิญญาแต่เพียงสองประเภทซึ่งเป็นส่วนเด็ดขาด (absolute) ดังกล่าวแล้วเท่านั้น อย่างน้อยก็ยังมีประเภทที่สาม คือไม่ใช่ดำมืดสนิท (คือไม่ใช่แบบบรฺสฺปุตินเป็นต้น) และก็ไม่ใช่ขาวบริสุทธิ์ (เช่นของพระพุทธเจ้าและพระอรหันตสาวกทั้งหลาย) ประเภท

นี้คงจะมีสีเทา หรือดำ ๆ ต่าง ๆ บ้างพอสมควร ทั้งนี้มีความหมายสองประการ ประการแรกก็คือ อภิญญาในรูปแบบต่าง ๆ นั้น ยังไม่สมบูรณ์ถึงขีดสุด (แม้ว่าจะมีเจตนาบริสุทธิ์ก็ตาม) ประการที่สองก็คือความมุ่งหมายเป็นแบบโลกเจือธรรมหรือธรรมเจือโลก เรียกว่าเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นบ้าง แก่ตนบ้าง — ไม่ใช่เป็นการเห็นแก่ตัวชนิดหยาบคายร้ายกาจเสียทีเดียว แต่ก็ไม่ใช่จะไม่หวังอะไรตอบแทนเสียเลย เรียกว่ามีสันโดษ แต่ก็ไม่ถึงกับมกน้อย คือขอให้ได้ผลประโยชน์มาโดยสุจริต โดยธรรมก็พอใจ ได้น้อยก็พอใจตามน้อย ได้มากก็พอใจตามมาก ในเมื่อเป็นการได้มาโดยไม่ผิดกรรม ในโลกอันกระปรอ่งกระเปร่งเช่นนี้ ถ้าเป็นอภิญญาชนิดมีสีเทา หรือดำ ๆ ต่าง ๆ บ้าง ก็น่าจะเป็นที่พอใจตามสมควร จะหาที่ขาวบริสุทธิ์ชนิด absolute นั้น คงจะแสนลำบากกระมัง

อย่างไรก็ตาม แม้อภิญญาที่เป็นแบบขาวบริสุทธิ์ (absolute white) อาจจะทำให้ยากแสนเข็ญ แต่เราก็ต้องระวัง อภิญญา แบบดำสนิท (absolute black) ไว้

บ้าง ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าอาจจะหาได้ไม่ยากนัก จากการอ่านประสบการณ์ของคุณศรีเพ็ญเกี่ยวกับการสร้างพระเจดีย์อิสรภาพที่ผ่านมานับเป็นเวลาหลายปี ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณริษยาชนิดที่ร้ายแรงเป็นลำดับหรือเกือบสนิทนั้น กำลังมีอำนาจมาก ข้อความที่คุณศรีเพ็ญกล่าวมีใจความว่า ท้องฟ้าที่มีสีดำนสนิทที่ขอบฟ้า และกระจายความมืดไปทั่วหรือเกือบจะทั่ว โดยมีจุดสว่างเรือง ๆ เป็นดวงเล็ก ๆ อยู่ห่าง ๆ กิดิ และเสียงหัวเราะเยาะเย้ยเป็นเสียงหัวทุมต่ำที่ได้ยินอยู่บ่อย ๆ กิดิ ปราบฏุกการณ์ที่เห็นได้ชัดว่า เป็นการแก่งกันให้ได้รับความทุกข์ยากลำบากไกลาหลอลหม่าน ต้องวิ่งกันดับแลบครึ่งแล้วครึ่งเล่า เช่น เกิดไฟไหม้ต้นไม้ที่ปลูกไว้ ทงหน้าแลงและหน้าฝน กิดิ เหล่านี้เป็นเครื่องแสดงว่า อภิญญาฝ่ายดำกำลังหักโหมโจมตีเพื่อพิฆาตกำลังใจของผู้มุ่งมั่น ทำความดีให้ ท้อแท้ เสียขวัญ หมดกำลังใจได้เหมือนกัน หากไม่มีอภิญญาฝ่ายขาวคอยช่วยเตือนสติ ปลุกปลอบ ให้กำลังใจ และแนะแนวแห่งความคิดเพื่อประคองจิตให้เป็นโยนิโสมนสิการ (right attitude of mind) กันอยู่

ครึ่งแล้วครึ่งเล่า นั่นคืออันิสงส์ของการมีกัลยาณมิตร ซึ่งแม้ว่าจะอยู่คนละมิติ (dimension) แห่งชีวิตก็ตาม

เล่ห์เหลี่ยมของอภิญญาฝ่ายดำในปัจจุบันมีอยู่อีก อย่างหนึ่ง คือผู้ที่กำลังพัฒนาอภิญญาฝ่ายนี้ เขากำลัง ดำเนินงานของเขาอย่างเอาจริงเอาจัง ชนิดลงทุนเท่าไร ไม่อื่น แต่เขาทำงานอย่างเงียบ ๆ พยายามปกปิดไม่ให้ ฝ่ายเรารู้ เขาเชื่อแน่ว่า อภิญญา^{นี้}สามารถนำมาใช้ใน ทางร้าย คือเพื่อประโยชน์ของเขาฝ่ายเดียว โดยไม่คำนึงถึงชะตากรรมของคนอื่น ๆ เลย แต่เขามีอุบายชาญฉลาด คือสร้างโฆษณาชวนเชื่อว่าเขาไม่เชื่อในทาง^{นี้} เพราะเป็นเรื่องเหลวไหลไม่มีความจริงเป็นไปไม่ได้ ผลก็คือทำให้พวกเราที่อยากจะเป็นคนสมัยใหม่ — เกรงว่าตนจะเป็นคนงมงาย — พลอยหลงรับนโยบายของเขาไปด้วย พวกเราเองประเภทนี้แหละเป็นลูกคู่ เป็นเครื่องมือโฆษณาชวนเชื่อให้แก่เขา หันมาชนวน^{นี้}ประณามผู้^{นี้}ที่เชื่อข้อความในพระบาลีไตรปิฎก โดยเฉพาะเรื่องอภิญญาหาว่า งมงาย ง่าย เป็นต้น อภิญญาฝ่ายดำ^{นี้}เขากำลังดำเนินการค้นคว้ากันอย่างมีหลักเกณฑ์ มีระบบ

ต่อเนื่อง และใช้อุปกรณ์ทางวิทยาศาสตร์ที่ทันสมัยที่สุด เช่นเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์ ช่วยส่งเสริมขยาย (amplify) อำนาจหรือกระแสคลื่นในทางร้ายออกไป เพื่อก่อกวนสมองและความคิดของคนหรือชนชาติที่เขาต้องการจะทำลาย และกำจัดให้พินาศไปแน่ละ เขาอาจจะทำได้สำเร็จบ้าง ไม่สำเร็จบ้าง แต่ถ้าเราไม่รู้ตัวเสียบ้างเลย ไม่รู้จักระมัดระวังป้องกันตนเองเสียบ้าง ไม่รู้วิธีต่อต้านหรือตอบโต้เสียบ้างเลย เราจะกลายเป็นเหยื่อให้เขา “ยิง” ความคิดที่เป็นอนุสูลต่างๆ เข้ามาสู่สมองของเราได้เรื่อย ๆ แล้วเราก็รับกระแสคลื่นความคิดนั้นมาไว้ และโหมเมเอาว่าเป็นความคิดของเราเอง — หารู้ไม่ว่ามันเป็นของเขาสอดแทรกเข้ามาให้ต่างหาก ผลก็คือเราต้องตกเป็น “ทาสทางความคิด” ของเขาไปที่ละเล็กละน้อย ต่อไปก็จะถึงขั้นเป็น “ทาสทางร่างกาย” อาจจะเป็น zombie คือเปรียบเสมือนผีดิบ คือครึ่งผีครึ่งคน เพราะไม่มีความคิดเป็นของตนเอง สุดแต่เจ้านายของเขาจะใส่ program คือบรรจุความคิดและอารมณ์มาให้ ก็คิดและรู้สึกไปตามนั้น โดย

คิดที่ทักโมเมเอว่านั่นเป็นความคิดความรู้สึกของตนเอง และแล้วก็ภูมิใจในความคิดและความรู้สึกเช่นนั้นตลอดเวลา

หลังจากที่ได้อ่านข้อความมาถึงบัดนี้ ท่านผู้อ่านคงอยากทราบว่า ผู้ที่กำลังค้นคว้าพัฒนาอภิญญาฝ่ายด้อยอยู่ในปัจจุบันนี้เป็นใคร ต่อคำถามนี้ข้าพเจ้าขอให้ท่านไปอ่านหนังสือพิมพ์ BANGKOK POST ฉบับวันอาทิตย์ที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๒๖ ซึ่งมีบทความเรื่องยาวมีภาพประกอบเรื่อง MIND CONTROL FOR WORLD CONTROL. แปลว่า การครองโลกโดยการครองใจคน สำหรับผู้มีเวลามาก โปรดอ่านหนังสือประกอบคือเรื่อง Psychic Discoveries Behind The Iron Curtain แปลว่า การค้นพบทางวิญญาณหลังม่านเหล็กจากเรื่องทั้งสองนี้ ท่านผู้อ่านจะเห็นว่าประเทศที่เราคิดว่าเขาเป็นวัตถุนิยมล้วน ๆ นั้น เขามีการค้นคว้าและค้นพบเรื่องวิญญาณกันเป็นลำดับเป็นขั้นและเอาจริงเอาจัง เขาเชื่อเรื่องอภิญญาปาฏิหาริย์ โดยเฉพาะเรื่องอำนาจจิตมากกว่าเราซึ่งนับถือศาสนาเสียอีก — เป็นแต่ว่าเขา

ค้นคว้าและพัฒนาไปในด้าน “ดำ” คือมุ่งที่จะครองโลก
 โดยการล้างสมอง และส่งคลื่นความคิดร้าย ๆ มาแอบ
 สอดแทรกเข้าไปในสมองของเรา เพื่อให้เรารับของเขา
 ไว้ แล้วก็โหมเมและภูมิใจว่าเป็นความคิดของเราเอง ถ้า
 เราไม่รู้จักระวังตัวหรือรู้จักการตอบโต้ไว้บ้าง มันจะมี
 บางครั้งบางคราวที่เราจะตกเป็นเหยื่อของเขา โดยไม่มี
 เงื่อนไข และโดยถอนตัวไม่ขึ้นก็ได้ นี่แหละคือ อภิญญา
 ที่มีโทษ เป็นอภิญญาฝ่าย “ดำ” เพราะเป็นการ
 ใช้หรือการแสดงของผู้มีอำนาจทางอภุศลที่รุนแรง คือ
 รุนแรงกว่าเราที่มีพลังกุศลหรือบารมียังอ่อน เป็น
 อภิญญาที่ทำให้เกิดโทษทั้งฝ่ายผู้ส่งมาและฝ่ายผู้รับคือเรา
 ซึ่งไม่มีอภิญญาฝ่ายขาวเป็นเครื่องป้องกันตัวเพียงพอ
 กล่าวตามหลักยุทธวิธีที่มีผู้อ้างกันบ่อย ๆ คือยุทธวิธีของ
 ชุนหฺวู (คงจะเป็นขุนศึกของจีนสมัยโบราณกระมัง) ก็
 อาจพูดได้ว่า ทางเขานั่นเขาเป็นฝ่ายที่ “รู้เขาและรู้เรา”
 ส่วนทางเรานั้น กำลังเป็นฝ่ายที่ “ไม่รู้เขาและไม่รู้เรา”
 ในการต่อสู้กัน ถ้าเป็นแบบเช่นนี้เรื่อยไป ท่านลองคิด
 ดูก็ได้ว่า ใครจะเป็นฝ่ายชนะ และใครจะเป็นฝ่ายแพ้

จริงอยู่ เขาจะต้องได้รับผลกระทบอันเกิดจาก “อภิญญาดำ” ของเขาอย่างแน่นอนในบั้นปลาย แต่ทว่าถ้าเราไม่รู้ตัวไม่ได้ป้องกันตัวเองเสียเลย และเป็นคนที่มีการมีน้อยกว่าเขาแล้ว กว่าจะถึง “บั้นปลาย” ของเขา เราก็คงแย่ไปตาม ๆ กัน ที่ว่า “แย่” นี้หมายความว่า เราคงจะต้องเดือดร้อนอย่างแสนสาหัส จากการรับความคิดร้าย ๆ ของเขา มาคอยดึงขากันเองไม่ให้ก้าวไปข้างหน้าได้ มาเบียดเบียนกัน และมาเข่นฆ่ากันจนวอดวายล้มตายลงไปไม่รู้ว่าเท่าไรและเท่าไร เราต้องการอย่างนั้นหรือ? หรือว่าเราจะตั้งบ้อมต่อสู้อย่างเต็มสติกำลัง ได้ตอบการรุกของเขาทุกรูปแบบ แล้วให้เขาไปรับกรรมของเขาเองในบั้นปลาย โดยที่เราไม่ต้องไปทนทุกข์ทรมานก่อนที่จะถึง “บั้นปลาย” ของเขา ท่านลองคิดดูทีหรือว่าเราควรจะต้องการอย่างไร ?

๑๗. รู้สึกว่าท่านใส่ บาบ่า จะแย่งคนของเรา คือชาวพุทธ โดยเฉพาะในประเทศไทย ให้หันเหไปนับถือท่านมากกว่าพระพุทธเจ้าเสียแล้ว จะแก้ตัวว่าอย่างไร ?

ข้อนี้จะขอตอบตามหลักปรมาตม์ คือจุดมุ่งหมายอันสูงสุดในทางพระพุทธศาสนาเสียก่อน คือมีข้อความในพระสูตรหลายแห่งด้วยกัน อันเป็นพุทธวจนะมีใจความว่า พรหมจรรย์นี้เราประพฤติเพื่อคลายความยึดถือและเพื่อดับทุกข์ มิใช่เพื่อลาภสักการะเสียงสรรเสริญเป็นนัย มิใช่เพื่อเรียกร้องให้ผู้คนมานับถือ (จะได้มีสาวกมาก ๆ) เป็นต้น ดังนั้น ถ้าหากจะถือตามหลักการอันสูงสุดนี้ละก็ ข้าพเจ้าคิดว่าเราไม่ควรจะ ห่วง หรือว่าหวง ลูกศิษย์เกินไปนัก ถ้าเขาเกิดจะไปเลื่อมใสครูอาจารย์อื่น ๆ ที่ไม่เลวร้ายกาจจนเกินไป ก็น่าจะลองปล่อยให้เขาไป “ชิมรส” ดุสั๊กพักหนึ่ง (หรือหลาย ๆ พักก็ได้) ถ้าครูอาจารย์ผู้นั้นเขาสนองความปรารถนาให้กันได้ ก็ควรอนุโมทนาให้เขา “เป็นสุข ๆ เกิด” เราเองก็วางใจเป็นอนุเบกขา อย่าให้มีอริติ (คือความไม่ยินดีด้วย อันเป็นฉายาแห่งความริษยา) เดียวนี้ข้าพเจ้าเห็นมีสวดบทแผ่เมตตาแก่กันทุกสำนัก ทุกวัด มีใจความว่า “ขอสัตว์ทั้งหลายจงเป็นสุข ๆ เกิด....อย่ามีเวรมีภัยต่อกันเลย ฯลฯ โดยนัยนี้เราก็ต้องหัดทำใจ “อย่าแครง

เคียดรังเกียจเขาเลย” ก็เข้าไปเป็นสุข ๆ ตามที่เราอธิษฐานแล้ว เป็นแต่ว่าเขาไม่ได้เป็นสุขอยู่กับวงการของเรา ก็แล้วแต่เขาเถิด

ทีนี้ยังไม่อยากถือหลักปรมาตม์คือขั้นสูงสุดดังกล่าวมา เราก็ต้องหันมาพิจารณาตนเอง ว่ามีข้อบกพร่องอะไรหรือเปล่า? ครูอาจารย์คนอื่น ๆ (ซึ่งจะเป็นท่านใส บาบ่า หรือศาสตราจารย์ก็ได้) เขามีส่วนดีอะไรบ้าง? เขาสามารถสนองความปรารถนาบางอย่างของลูกศิษย์ ซึ่งเราสนองให้เขาไม่ได้ ใช่ไหม? เราสามารถจะปรับปรุงตนเองบ้างโดยไม่ให้ผิดหลักธรรมวินัย (แต่ไม่เอาให้ถึงขั้นปรมาตม์) จะมีทางทำได้ไหม? อันที่จริงสถานการณ์เช่นนี้ เป็นการท้าทายเราอย่างหนึ่งเหมือนกัน และเราจะ “สู้” ไหม? เพราะในโลกนี้ไม่ได้มีแต่เพียงศาสนาพุทธของเราศาสนาเดียวเท่านั้น ดังนั้นการที่เราจะอยู่โดยไม่มีคู่แข่งนั้น ย่อมเป็นไปได้ เมื่อมีคู่แข่ง ก็ต้องมีแพ้บ้างครั้ง ชะนะบางคราว เป็นธรรมดา และเรื่องการนับถือรักใคร่ใคร ๆ นี้ เป็นเรื่องของจิตใจจะไปเอาอำนาจกฎหมายที่เหน็บมาบังคับให้เขานับถือเรา

ให้เขารักเรานั่นย่อมทำไม่ได้ ดังที่มีคำสุภาษิตของฝรั่งว่า
 “ท่านสามารถจะจูงม้าไปที่น้ำได้ แต่ท่านจะ (กอดคอบังคับ)
 ให้มันดื่มน้ำไม่ได้ (ถ้ามันไม่หิว)” (you can lead a horse
 to the water but you cannot force it to drink)

และถ้าคิดอีกอย่างหนึ่ง เราจะถือว่าเป็นการแบ่ง
 งานกันทำ ก็น่าจะได้ เพราะลำพังเราพวกเดียว คือ
 ศาสนา (พุทธ) ศาสนาเดียว หรือนิกาย (เถรวาท)
 นิกายเดียว หรือสำนัก (อาจารย์หนึ่ง ๆ) สำนักเดียว
 นั้น เราจะสามารถ “ขนมมนุษย์ ใ้ให้หลุด พ้นนรก ถ้าง
 ความ สกปรก ในใจ ลงบ้าง” ทั้งหมดทุกหัวตัวคนนั้น
 จะทำไหวหรือ ? ดังนั้น ถ้าเราคิดถึงความสุขความเจริญ
 ของผู้นั้น ๆ เป็นสำคัญ ถ้าเขาไปเป็นลูกศิษย์ของอาจารย์
 นั้น สำนักนั้น นิกายนั้น หรือว่าศาสนานั้น แล้ว
 เขาเป็นสุข ๆ เป็นคนดี มีศีลธรรมอยู่ได้ ก็น่าจะต้อง
 ถือกติว่า “ช่างเขาเถอะ” และ “ขอให้เขาเป็นสุข ๆ”
 ก็แล้วกัน

อนึ่ง การที่คนเราจะนิยมชมชอบกัน จะรักใคร่
 กัน จะยอมเป็นลูกศิษย์อาจารย์กันนั้น ข้าพเจ้าคิดว่า

น่าจะมืองค์ประกอบอื่น ๆ อีกหลายประการ นอกจาก คำสอนหรือว่าอนุสาสนีปาฏิหาริย์อย่างเดียว ประการที่สำคัญอีกข้อหนึ่งก็น่าจะเป็น การที่เคยอยู่ร่วมกันมาใน กาลก่อน (คือ บพเพสันนิวาส) ด้วยเหมือนกัน ซึ่ง อาจจะเป็นการอยู่ร่วมกันในฐานะเป็นลูกศิษย์อาจารย์กัน เป็นลูกน้องและเจ้านายกัน เป็นกัลยาณมิตรผู้เคยช่วยเหลือกันมากก็ได้ คือไม่จำเป็นจะต้องเป็นการอยู่ร่วมกัน ในฐานะเป็นสามัคคิรยากันเสมอไป สุกตตคหบดี หรือ ว่าอนาถปิณฑิกะเศรษฐี พอได้ยินคำว่า “พระพุทธเจ้า” เท่านั้น ก็เกิดความเลื่อมใสจับใจเสียแล้ว ทั้ง ๆ ที่ยังไม่เคยเห็นตัวหรือได้ฟังเสียงอะไรเลย พระมหาเถระองค์หนึ่งเลื่อมใสในปฏิปทาของพระชุกงค์กรรมฐานสายท่าน พระอาจารย์มั่นมาก แต่ฟังเทศน์จากท่านพระอาจารย์มั่นเองแล้ว ก็รู้สึกยังงั้น ๆ ต้องฟังจากท่านพระอาจารย์ฝั้น อาจาโร แห่งวัดอุดมสมพร ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของท่าน พระอาจารย์มั่น จึงจะรู้สึกซาบซึ้ง และได้นิมนต์พระอาจารย์ฝั้นไปเทศน์สอนกรรมฐานให้เป็นประจำ พระอาจารย์กัมมัญฐานบางองค์ในปัจจุบันนี้ เป็นผู้มัวมิจิต

ภูมิธรรมอันไว้วางใจได้ ว่าบริสุทธิ์ละเอียดลึกซึ้ง แต่การ
แสดงออกของท่านเป็นไปตามวาสนา (คือความเคยชิน
ที่แก้ไม่หาย) ท่านใช้วิธีการแบบ “ไม่แข็ง” บ่อยเกิน
ไป บุคคลที่มีอหยาตัยละเอียด เข้าไปหา ก็ต้องถูกดู
ถูกตำโดยไม่มีเหตุผล เลยต้องดึงกลับมาตั้งหลักนับถืออยู่
ห่าง ๆ และเข้าใจลึกซึ้งเพื่อรับฟังการสอนธรรมกันไม่ได้
อีกต่อไปคุณหมออวย เกตุสิงห์เคยกล่าวว่า บางคนแสวง
หาพระอาจารย์ก็มีภูมิจานตลอดชีวิตก็หาไม่ได้ ที่หาไม่
ได้ใช่เพราะว่าไม่พบอาจารย์ที่มีภูมิธรรมสูง แต่เพราะว่า
แม้พบแล้วก็มีอหยาตัยเข้ากันไม่ได้ เช่นฝ่ายศิษย์กลัว
เกินไป ไม่มีความรักความสนิทสนมกันได้เลย แต่บาง
คนโชคดี พบพบอาจารย์องค์แรกก็ได้ที่ อยู่กันไปตลอด
ชีวิตตั้งขึ้นก็มี

ดังนั้น การที่ท่านไส บาบ มีผู้นับถือมากมาย
ถึงขนาดนั้นนี้ ข้าพเจ้าเคยคิด (เดาเองว่า) นอกจาก
คำสอนแล้ว ก็ยังต้องมีอิทธิปาฏิหาริย์อีกด้วย และ
นอกจากอิทธิปาฏิหาริย์แล้ว ก็ยังต้องมีบารมีคือความ
เป็นผู้เคยเกือกูลทำประโยชน์แก่กันมาในชาติก่อนด้วย

ดังนั้น ถ้าจะมีลูกศิษย์ที่เป็นชาวพุทธคนใด ไปนับถือ ท่านมากไปสักหน่อย เราก็ควรคิดแผ่เมตตาว่า “ขอให้เขาไปเป็นสุข ๆเถิด” ส่วนเราเอง ถ้าอยากจะมีบารมีในด้านลูกศิษย์สาวกมาก ๆ อย่างเขา ก็ต้องประกอบเหตุอันมีประการต่าง ๆ เช่น การให้ทาน และการให้ความช่วยเหลือด้วยวิธีอื่น ๆ เท่าที่จะทำได้ ทั้งนี้เพื่อ “สนองความปรารถนาในชั้นกลาง” ของเขาบ้าง ไม่ใช่เอะอะก็จะธรรมะชั้นปรมาตม์ไปให้เขาลูกเดียว เขาจะไปรับได้อย่างไร ในเมื่อเขายังไม่พร้อม

กล่าวโดยสรุปสำหรับข้อนี้ก็คือ พุทธศาสนาไม่ได้ “หิวลูกศิษย์” คือไม่ได้ตั้งความปรารถนาของการปฏิบัติไว้ว่า เพื่อเรียกร้องคนให้มานับถือ นี่คือชั้นปรมาตม์ แต่ถ้าเรายังจะไม่ต้องการชั้นนั้น ก็ต้องหัด “ปรับปรุงตัวเอง” บ้างโดยไม่ให้ผิดธรรมวินัย ซึ่งก็น่าจะมีทางทำได้ ถ้าไม่มีการเพ่งโทษซึ่งคิดว่ากันง่าย ๆ เกินไป แต่ถ้าเราทำตัวเป็น “ยักษ์ใหญ่ใส่เสื้อคับ” หรือทำตัวให้หนักและอึดเป็น “เรือเกลือ” อยู่ตลอดเวลา ก็โทษใครไม่ได้

อีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้าคิดว่า ในบรรดาผู้ที่ไป
 นับถือองค์ท่านไส่ บาบ่า ในขณะนั้นนั้น ก็น่าจะมีผู้ที่ไป
 หรือว่าถูกชักจูงโดยเห็นเป็นของแปลกใหม่อย่างหนึ่งก็
 เป็นได้ ถ้านาน ๆ ไป เขาไม่ได้รับความสมประสงค์ดัง
 ที่เขาตั้งความปรารถนาไว้ และถ้าเขาไม่ได้มีภาวะ “ใจ
 สมองใจ” เกิดขึ้นเป็นส่วนตัวแล้ว ทำไปทำมาเขาก็คง
 จะกลับมา “ตายรังเก่า” ก็ได้ ข้อสำคัญก็คือพวกเรา
 ใน “รังเก่า” อย่าไปเยาะเย้ยเสียดสีหรือขิงโกรธเขาก็
 แล้วกัน ถ้าทำเช่นนั้นก็หมายความว่าเป็นการต้อนให้
 เขาจนมุม หรือขับไล่ไส่ส่ง ทำให้เขากลับมา “รังเก่า”
 ไม่ได้ ก็ต้องมุ่งหน้าไป “ตายดาบหน้า” เท่านั้นเอง
 และถ้าเป็นเช่นนั้น ความผิดส่วนหนึ่งก็ต้องเป็นของเรา
 ด้วยเหมือนกัน แต่สำหรับผู้ที่เขาเคยมีอุปการะธรรมกัน
 มาแต่ชาติก่อนนั้น ก็คงจะห้ามหรือเหนียวรังเขายาก

เคยมีผู้ถาม ดร. อางอง ชุมสาย ตรง ๆ ในวันที่
 ดร. อางอง ปาฐกถาคู่กับแพทย์หญิง อมรา มลิลลา ที่
 ห้องประชุมโรงพยาบาลสงฆ์ว่า ทำไม ดร. อางอง จึง
 นับถือท่านไส่ บาบ่า มากกว่าพระพุทธเจ้า (ซึ่งข้าพเจ้า

คิดว่าไม่น่าจะถามเลย เพราะเรื่องนี้เป็นสิทธิ ทางหัวใจ
 ของทุก ๆ คน) ดร. อัจจง ได้ตอบว่าไม่ใช่เช่นนั้น
 คือไม่ใช่ว่าจะนับถือท่านไส บาบามากกว่าพระพุทธเจ้า
 แต่ที่นี้พระพุทธเจ้านิพพานไปนานแล้ว จะติดต่อดีอะไร
 กันไม่ได้ ส่วนท่านไส บาบ ยังมีชีวิตอยู่ สามารถติด
 ต่อสอบถามพูดจาปราศรัยกันได้ และก็เป็นผู้ที่มียุติคุณธรรม
 สูงส่งมากด้วย จึงได้รับพลังต่าง ๆ จากองค์ท่านได้โดยตรง
 ข้าพเจ้าฟังแล้วก็เห็นใจ และเลยนึกถึงข้อความตอน
 หนึ่งในหนังสือ “ประวัติท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต”
 ซึ่งรวบรวมโดยท่านพระอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโน
 ท่านผู้รวบรวมได้กล่าวบรรยายความรู้สึกของตนเอง ใน
 ระยะเวลา ๆ หลังจากที่ท่านพระอาจารย์มั่น มรณภาพ
 ไปใหม่ ๆ ว่า รู้สึกมีแต่ความท้อแท้หดหู่หมดหวังไปหมด
 ไม่มีกำลังที่จะปฏิบัติธรรมต่อไปเลย เพราะขาดผู้ที่
 สามารถเข้าใกล้ได้ถามปัญหา และได้รับความอบอุ่นใจ
 จากท่านเสียแล้วท่านเองบันทึกไว้ว่า นึก ๆ ดุ๊กแปลใจ
 ที่ว่าก็ในเมื่อท่านบวชอุทิศพระพุทธองค์ ภาวนาว่า พุทฺธ
 สรรณํ คุจฺฉามิ อยู่เสมอ ไม่ได้นับถือที่ท่านพระอาจารย์

มัน เป็นศาสต^๕ผู้ตุงพุทธศาสนาเลย เหตุใดจึงเป็นคนใจอ่อนแอเช่น^๕นั้น ในเมื่อพระอาจารย์ของตนมรณภาพไปแต่แล้วท่านก็คิดหาเหตุผลได้ว่า อ้อ! ที่เป็นเช่น^๕นั้นก็เพราะว่าจิตใจของท่าน หรือว่าของมนุษย์ทั่วไป ต้องการจะเห็นตัว จะฟังเสียงผู้ต^๕ตนเคารพนับถือเพื่อจะได้เข้าใกล้ใ^๕ตไถ่ถามปัญหา^๕กัน^๕ได้ ถึงแม้จะรู้ว่าตนนับถือพระพุท^๕ทเจ้าเป็นศาสดาจริง แต่นั่นแหละ องค์พุท^๕ทเจ้า (สำหรับจิตของผู้เป็นป^๕ุข^๕นอยู่) ก็ดู^๕ร^๕สี^๕กว่าอยู่ห่างไกลออกไปเหลือเกิน ทำให้อดวังเวงว่าเหวไนใจไม่ได้

ดง^๕น^๕ การที่ชาวพุท^๕ทจำนวนหนึ่งหันไปเลื่อมใสท่านไส บาบ ก็น่าจะเป็นเพราะเหตุ^๕นี้ด้วยประการหนึ่ง (ในบรรดาเหตุหลาย ๆ ประการ) ก็ได้ สาเหตุที่น่าจะเป็นไปได้อีกประการหนึ่งก็คือพวกเราเองยังให้ความอบอุ่นทางใจ ยังให้ความเลื่อมใส ยังมีพลังเมตตา หรือว่ายังมีอิทธิปาฏิหาริย์ ปาฏิหาริย์ ฯลฯ สู้ท่านไส บาบไม่ได้ เข้าทำนองว่า “น้ำไหนขัง วังไหนเย็น ปลา^๕ก็^๕ต้อง^๕ตะ^๕เกีย^๕กตะ^๕กาย^๕ไปหา^๕จน^๕ได้” การที่จะให้เขากลับมา ก็น่าจะเป็นว่าเราจะต้องทำให้ “น้ำ^๕เก่า^๕นั้น^๕แหละ^๕ขัง^๕ วัง^๕เก่า

“น้ำทะเลเย็น” อย่างน้อยก็ต้องเย็นชื่นใจเท่ากับ “น้ำใหม่ ว่างใหม่” จนได้ ถ้าไม่ได้ และยังอยากให้เขากลับมา ก็คงจะต้องร้องเพลง “น้ำเก่า น้ำใหม่” ในภาพยนตร์เรื่อง “แผลเก่า” ของไม้เมืองเดิม ตอนที่เจ้าขวัญมันคร่ำครวญถึงเรือของมันไปพลาง ๆ ก็แล้วกัน

กล่าวโดยสรุป ข้าพเจ้าคิดว่า เราน่าจะหาทางปรับปรุงตัวเองบ้างพอสมควร เพื่อประโยชน์ของพระศาสนาเป็นส่วนรวม และเพื่อความเจริญแห่งภูมิธรรมของเราเป็นส่วนตัวด้วย ในระหว่างนี้ถ้าผู้ที่หันไปหา “น้ำใหม่” ยังไม่กลับมาหา “น้ำเก่า” ก็ขอให้คิดเสียว่า “ขอให้ไปเป็นสุข ๆ เกิดนะ ปลาเอ๋ย”

๑๘. ทำไม พระผู้เป็นเจ้า จึงอวตารลงมาเกิดในประเทศอินเดีย ไม่ไปเกิดในประเทศตะวันตก? และเมื่อเกิดในอินเดียแล้ว เหตุใดจึงไม่สามารถทำให้อินเดียมีความสงบสุขและเจริญรุ่งเรือง กว่าประเทศอื่นหรืออย่างน้อยก็เท่ากับประเทศอื่น ๆ ?

ข้อนี้ขอตอบโดยการสันนิษฐานคาดคิดเอาเองว่า เพราะสภาวะหรือโครงสร้างทางจิตใจของคนในอินเดีย

ตั้งแต่โบราณกาลจนถึงปัจจุบัน มีความเหมาะสม คือ
ความอ่อนโยน (มุกตา) พร้อมทั้งจะรับคำสอนในทาง
ศาสนาใดมากกว่าคนในตะวันตก ด้วยเหตุนี้แม้พระ-
พุทธองค์ก็ทรงอุปถัมภ์ในดินแดนแห่งนี้เหมือนกัน คือ
ถ้าไปอุปถัมภ์ในประเทศของฝรั่งทางตะวันตก จะได้ผลใน
ชั่วระยะเวลาชีวิตหนึ่ง ๆ (ซึ่งไม่มากเท่าใดนัก) โดยไม่
ได้ทั้งปริมาณและคุณภาพเท่ากับในประเทศอินเดีย จิต-
ใจของคนในประเทศตะวันตกนั้น คงจะแข่งกระด้าง
คิดหาเหตุผลกันจนตลอดชีวิต ทุกแง่ทุกมุม สุดท้ายจะ
เสกสรรขึ้นเพื่อเป็นกบฏกับตนเองให้มั่งงุมมะงาหราอยู่ใน
เขาวงกตแห่งความสงสัยนั่นเอง ท่านเมฆแดง ซึ่งเป็น
เทพผู้พิทักษ์ของ เอสเลอร์ โรเบิร์ตส์ เคยกล่าวให้ความ
เห็น ไว้ในหนังสือเรื่องการติดต่อทางวิญญาณ (ซึ่ง
ข้าพเจ้าแปลไว้แล้ว) ว่าจิตใจของชาวตะวันตกนั้นยังป่า
เถื่อนอยู่มาก ในด้านความรู้ทางวิญญาณ เขาจะเจริญ
ก็แต่ด้านวัตถุเท่านั้น และอันที่จริงในสมัยปัจจุบันใน
ประเทศไทยเราก็คือ หรือในประเทศอื่น ๆ ที่หลงมกมาย
กับอารยธรรมของตะวันตกก็ดี ก็ปรากฏว่ามีบุคคล

จำนวนหนึ่ง ที่เสียงดังฟังชัด ประกาศธรรมของเขา ตามหลักวิทยาศาสตร์อยู่เสมอ คืออะไรที่เขาคิดว่าผิด หลักวิทยาศาสตร์ เช่น เรื่องการเกิดใหม่และอิทธิ-
ปาฏิหาริย์ เขาก็สั่งสอนว่าเป็นเรื่องโกหกเหลวไหล สภาวะของจิตเช่นนี้ทำให้เขาเป็นคน “ใจบอด” เป็นการ ยากแก่การเข้าถึงธรรมซึ่งอยู่เหนือเหตุผลเป็นอย่างยิ่ง

บางท่านท้วงติงมาในเรื่องปริมาณ ท่านบอกว่า ถึงท่านใส บาบ่า จะสอนคนให้เชื่อได้มาก ก็เป็นเพียง ได้ปริมาณเท่านั้นเอง ไม่มีคุณภาพที่สูงส่งเหมือนพุทธ-
ศาสนา เพราะท่านสอนให้ได้แค่ไปสวรรค์เท่านั้น ไม่ได้ไปถึงนิพพาน ข้อนี้ข้าพเจ้าไม่คัดค้าน ก็จะไปคัดค้าน ได้อย่างไรละ ในเมื่อข้าพเจ้าเป็นชาวพุทธอยู่ เป็นแต่ ขอ “ติง” ให้เห็นถึงความจริงที่แฝงอยู่บ้าง ว่ามีภษิต อยู่บทหนึ่งว่า There is strength in number

คือว่า จำนวน (หรือว่าปริมาณ) นั้น ถ้ามาก
จริง ๆ แล้ว ก็มีความเข้มแข็งพอดู อาจทำให้ “คุณภาพ”
ต้องสะดุ้งได้เหมือนกันในบางครั้ง ภษิตของไทยเราก็มึ
ว่า “น้ำน้อยย่อมแพ้ไฟ” มีเรื่องพอที่จะเป็นตัวอย่าง

แห่งความจริงข้อที่สองเรื่อง เรื่องแรกเป็นข้อความอยู่ในหนังสือที่คุณหลวงวิจิตรวาทการเขียนไว้ จะเป็นเรื่องอะไรก็ลืมไปเสียแล้ว เพราะอ่านนานแล้ว คือมีผู้ถามเจียงไคเช็คว่า เหตุใดจึงไม่ปราบปรามลูกน้องของเหมาเจ๋อตุงให้หมดเพื่อให้สิ้นซาก เจียงไคเช็คตอบว่า มีลูกปืนไม่พอ นี่แสดงว่าฝ่ายของเหมาเจียงเจ๋อตุงในตอนนั้นมีปริมาณมากมายเหลือเกิน จนเจียงไคเช็คต้องระเห็ดไปตั้งหลักอยู่ที่ไต้หวัน อีกเรื่องหนึ่งก็เกี่ยวกับจีนแดงเหมือนกัน คือหลังจากที่อเมริกากับจีนแดงตัดสัมพันธ์ไมตรีการทูตกันอย่างเด็ดขาดมากกว่า ๒๐ ปี อเมริกาก็เริ่มได้คิดว่า การที่จะตัดบัญชีประเทศที่มีปริมาณพลเมืองถึงพันล้านออกไป โดยทำเหมือนว่าประเทศนั้นไม่มีอยู่ในโลกนั้นนั้น เป็นไปไม่ได้เสียแล้ว เมื่อคิดได้ หรือว่า ได้คิดเช่นนี้ อเมริกาจึงเริ่มต้นส่งทูต คือ นายคิสซินเยอร์ ไปจีนแดง ด้วยวิธีการซ่อนเงื่อนพลิกพิสดาร ซึ่งชาวโลกทั้งหลายบัดนี้กรูกันอยู่แล้ว คือให้คิสซินเยอร์ แสร้งทำเป็นป่วย ไปตากอากาศที่ตอนเหนือของประเทศปากีสถาน แล้วก็ดอดขึ้นเรือบินต่อไปลงจีนแดงเลย

นี้แสดงว่า ถ้าปริมาณมีมากจริง ๆ ถึงแม้คุณภาพจะไม่ค่อยมี ก็อาจทำให้ฝ่าย “คุณภาพ” ต้องคิดหนัก และละเลยเสียไม่ได้เหมือนกัน

ในทำนองเดียวกัน ท่านใส บาบาก็อาจจะไม่สามารถนำศิษย์ของท่านไปให้ถึงนิพพานของเรา แต่อย่างน้อยก็คงพาไปได้ถึงสุคติสวรรค์ ซึ่งอาจจะเป็นเสมือนนิพพานคือจุดหมายปลายทางของท่านก็ได้ และในช่วงเวลาแห่งกลียุค ที่โลกทั้งโลกกำลังถูกอำนาจอธรรมคือมิชฌาภิบาลอันเลวร้าย คือวัตถุนิยมครอบงำ เช่นนี้ ภัยสงครามท้องถิ่นจะนำไปสู่สงครามล้างโลกครั้งใหญ่ก็ดูใกล้ตัวเข้ามาทุกที ช่วงเวลานี้จึงเป็นเวลาที่เราที่เรียกได้ว่าฉุกเฉินจริง ๆ ถ้าสมมติว่าไม่มีทางหลีกเลี่ยง มหาภัยใหญ่นี้ได้ และมนุษย์จะต้องล้มตายกันเป็นจำนวนมากมายเช่นนี้ การที่จะมีใครสักคนหนึ่งมาช่วยยกระดับวิญญานของมนุษย์ให้พ้นจากอบายได้เป็นปริมาณมาก ๆ เช่นนี้ จะไม่เป็นที่น่าอนุโมทนาหรือ ? ผู้ที่มีความเชื่อในศาสนาอย่างจริงจัง แม้ว่าจะเป็นไปด้วยศรัทธาเป็นตัวนำ และอ่อนปัญญาอยู่บ้าง ก็อาจ

รอดพ้นจากอบายได้ แม้ร่างกายของเขาเขาจะต้องแตก
ทำลายไปด้วยมหาภัยสงครามล้างโลก เขาอาจจะไม่ได้
ถึงนิพพาน และก็คงจะต้องกลับมาเกิดอีก แต่การที่เขา
นำวิญญูณของเขาให้ไปสู่สุคติได้ เพราะความศรัทธา
ในผู้มีบารมีมากคนใดคนหนึ่งนั้น จะไม่น่าอนุโมทนา
ละหรือ? และเราเองนะ มีความสามารถพอหรือยัง ที่
จะช่วยมนุษย์ให้รอดพ้นจากอบาย—ให้เป็นผู้ไม่หลงตาย
ได้เป็นจำนวนมาก ๆ เหมือนกับท่าน ?

ส่วนการที่เหตุใดท่านไส บาบาจึงไม่ทำให้ประเทศ
อินเดียเจริญกว่า หรือว่าเจริญเท่ากับประเทศตะวันตก
และมีความสงบสุขอยู่ตลอดเวลา นั้น ก็เป็นเรื่องที่น่า
คิดอยู่เหมือนกัน ทั้งนี้เพราะท่านไส บาบา ได้ประกาศ
ตนว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเสียแล้ว ผู้คนทั้งหลายก็
ต้องฝากความหวังไว้กับท่านมากกว่าผู้อื่นเป็นธรรมดา ผู้
ที่ไม่หายสงสัยก็นำจะลองกราบนมัสการถามท่านดูเอง
ได้คำตอบอย่างไร ก็ช่วยนำมาบอกเล่าสู่กันฟังบ้าง

แต่เรื่องนี้ ถ้าจะตอบตามหลักของพระพุทธ-
ศาสนา ก็รู้สึกว่ามีเหตุผลพอสมควร คือเราจะต้อง

ตอบว่าเป็นเพราะ กรรม (คือกรรมเก่า ผสมกับกรรม
ปัจจุบัน) ของมนุษย์ส่วนมากในโลกนี้ ในเวลานี้เอง
ถ้าเขาไม่มีจิตอ่อนโยน ไม่น้อมใจเชื่อทางธรรมมาด้วยตน
เองเสียเลย จะให้พระพุทธรองค์หรือท่านใส บาบ่าไป
บังคับจิตใจให้มันยอมไม่ได้ เพราะจะเป็นการสะกดจิต
หรือล้างสมองเขา ซึ่งก็จะมีผลดีแก่เขาและแก่ผู้^{ที่}ไป
สะกดจิตหรือล้างสมองเขาเลย ลองคิดดูในครั้งพุทธรกาล
ที่พระพุทธรองค์ยังมีชีวิตอยู่ ก็มีการทำสงครามกัน
รบพุ่งกันบ่อย ๆ ที่ร้ายกาจมากที่สุดคือพระองค์ก็ไม่สามารถ
ป้องกัน พระญาติของพระองค์เองได้ ต้องปล่อยให้
ให้ถูกฆ่าล้างโคตรจนได้ และที่ประหลาดอย่างไม่น่า
เป็นไปได้ก็คือ ผู้ที่ฆ่าล้างโคตรญาติวงศ์ของพระพุทธรเจ้า
ก็เป็นผู้เคารพนับถือพระพุทธรเจ้ามาก แต่เขาก็หึกใจ
ให้หายแค้นไม่ได้ เพราะเป็นเรื่องที่มีต้นเค้าความเป็น
มาแต่อดีตอันยาวนาน ไม่ได้เกี่ยวกับองค์พระพุทธรเจ้า
เลย และในที่สุดเขาก็ต้องเอาเลือดในลำคอของพระ-
ญาติวงศ์พระพุทธรเจ้ามาล้างเท้าของเขาจนได้ บุคคลผู้
นั้นขอพระเจ้าวิทูททะ ซึ่งนับถือพระพุทธรเจ้าเป็นอย่างมาก

แต่เรื่องความแค้นที่ถูกหมิ่นเชิงชายของเขาก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งเขาให้อภัยไม่ได้ นอกจากนั้น พ่อตาของพระพุทเจ้าเอง คือพระเจ้าสุปปพุทธะ พระองค์ก็โปรดไม่ได้ และแม่เทวทัตก็เป็นญาติทางฝ่ายชายาของพระองค์เอง ได้กลายเป็นคู่พยายาทคอยจองเวรพระพุทเจ้าตลอดมา ทินเนื่องจากเราถือว่าพระพุทเจ้าไม่ใช่ผู้สร้างโลกสร้างมนุษย์ขึ้นมา เราจึงไม่โทษพระองค์ในกรณีเหล่านี้ เพราะถือว่าเป็นกรรมของแต่ละคน

อันที่จริง ในเล่ม ๖ หรือ ๗ ที่ข้าพเจ้าแปลมาแล้วนั้น ก็มีข้อความกล่าวว่าท่านใส่ บาบา ต้องเคารพหลักกรรม ซงท่านเป็นผู้สร้างขึ้นมา เหมือนกัน จะให้ท่านไปละเมิดผิดกฎซึ่งองค์ท่านสร้างขึ้นมาเอง ก็จะเป็นทำนองเผด็จการหรืออคติไป ดังนั้นท่านจึงให้ความช่วยเหลือด้วยความกรุณาอย่างใช้ปัญญา คือไม่ให้ค้านหรือฝืนกฎแห่งกรรมที่ ท่านสร้างขึ้นมาเอง ทั้งนี้จึงเป็นความแตกต่างกับทางพุทธศาสนาที่กล่าวว่า กฎแห่งกรรมเป็นต้นนั้นเป็นสิ่งที่ พระพุทของค์ทรงค้นพบ เท่านั้น คือค้นพบว่ามีอยู่แล้ว แต่ไม่ได้สร้างขึ้นมา

เป็นอันว่า ต่อไปนี้ท่านผู้อ่านทั้งหลายก็มีเสรีที่จะพิจารณาด้วยตนเองว่า ท่านควรจะเชื่อว่ากฎแห่งกรรมนี้เป็นกฎท่านใส่ บาบ่า เป็นผู้สร้าง หรือว่าเป็นกฎที่พระพุทธองค์ทรงค้นพบ และท่านจะตัดสินใจเชื่ออย่างไรก็เป็นสิทธิ์ของท่านเอง ท่านใส่ บาบ่าหรือพระพุทธเจ้าก็คงไม่มาจงใจหรือสะกดจิตท่านแต่อย่างใด

สวัสดิ์ และขอให้ทุกท่านไม่ว่าจะเชื่ออย่างไร “จงเป็นสุข ๆ เกิด อย่าได้มีเวรมีภัยต่อกันเลย (คืออย่า อิจฉากันเลย)”

๑๕. พระอาจารย์ที่เก่ง ๆ ของเราในประเทศไทย มีบ้างไหมที่มีอิทธิฤทธิ์ พอละสู้หรือเทียบเท่า ท่านใส่ บาบ่า ได้บ้าง?

นั่นนะซี ข้าพเจ้าก็เคยถามตัวเองและถามใคร ๆ มาแล้วเหมือนกัน ก็ยังไม่มีใครให้คำตอบที่แน่นอนได้ เพียงแต่เดาเอาว่า คงจะยาก โดยเฉพาะในสมัยนี้ เหตุผลก็คือในศาสนาของเราไม่ได้เน้นให้ “เมเยอร์” คือเอาดีเป็นวิชาเอก ในเรื่องสมถะนี้ ในที่สุดก็เลยต้อง

“โมเมทักทัก” เอาดี ๆ ว่าคงจะไม่มีกรรมัง — หมายความว่า เก่งรอบด้าน นะ เท่าที่ได้ยินได้ฟังมา พระอาจารย์ที่ขลังของเรามักจะเก่งในด้านใดด้านหนึ่ง เช่น รักษาโรค หรือดูอนาคต หรืออยู่ยงคงกะพันเป็นต้น จะหาที่องค์เดียว เก่งรอบด้าน อย่างท่านไส บาบานี้ ก็ยังไม่เคยได้ยินว่ามี แน่ละ เราคิดว่าพระพุทเจ้าของเราเก่งกว่าท่านไส บาบ แม้ในเรื่องอิทธิฤทธิ์ ทงนี้ จะทราบได้จากหนังสือเรื่อง “อภิญญา” ของ อาจารย์พรรัตน์สุวรรณ แต่สำหรับเราผู้เป็นชั้นศิษย์หรือสาวก โดยเฉพาะเมื่อเวลาล่วงไปได้กว่า ๒๕๐๐ ปีแล้วเช่นนี้ ก็เห็นจะต้องยอมรับความจริงกันละกรรมังว่า ท่านไส บาบ เก่งกว่าพวกเราในทางนี้และในเวลา

แต่ถ้าเราพิจารณาเหตุการณในประวัติศาสตร์ ไม่ว่าในเรื่องศาสนาหรือการทหารเป็นต้น ก็ จะเห็นความจริงว่ามี การ แบ่งกันเก่ง และ ผลัดกันเก่ง อยู่เรื่อยมา บางคราวพระอาจารย์ทางฝ่ายมหายานของพุทธศาสนาเด่นขึ้นมา เล่นเอาฝ่ายเถรวาทซึ่มและเซ็งไปพักหนึ่ง บางคราวฝ่ายเถรวาทมีคนเก่งขึ้นมา ก็ดื่บศึ่ม

มหายานไปได้พักหนึ่งเหมือนกัน ในทางการสงคราม บางครั้งก็รบจากเอเชีย เช่นคุบไลข่าน ก็บุกตลุยเข้าไปเกือบทั่วยุโรป แต่บางครั้งวนก็รบฝ่ายตะวันตกก็แพ้ อิทธิพลมาครอบงำเอเชียไว้ได้ หันมาดูเรื่องใกล้ ๆ ตัวก็ได้ บุเรงนองหรือผู้ชนะสิบทิศทำสงครามแผ่อำนาจมาทั่วบริเวณแถบนี้ และยึดครองเมืองไทยอยู่ได้ถึง ๑๕ ปี แต่ลูกหลานของบุเรงนองเก่งไม่เทียบเท่าพ่อและปู่เลย ผู้ที่เบ่งรัศมีขึ้นมาเทียบบุเรงนองกลับเป็นลูกเซलय จากเมืองไทย ซื่อพระองค์ดำซึ่งเป็นรุ่นหลาน แต่ก็ยังเป็นบุคคลร่วมสมัยกับบุเรงนอง ตามที่ได้ยินได้ฟังมาก็ปรากฏว่าบุเรงนองรักและชื่นชมเจ้าชายพระองค์ดำมาก เพราะคนเก่งก็ต้องชอบคนเก่ง ต่อมาเมื่อบุเรงนองดับขันธ์ไป เจ้าชายพระองค์ดำก็เบ่งรัศมีขึ้นมาแทนที่ในนามของสมเด็จพระนเรศวรฯ จากประเทศไทย เคยมีผู้มาคุยกันสนุก ๆ ตั้งปัญหาถามขึ้นมาว่า สมมติว่าบุเรงนองกับสมเด็จพระนเรศวรมหาราชมีวัยเดียวกัน และเกิดมาร่วมสมัยกันเช่นนี้ หากท่านทั้งสองบังเอิญโคจรมารบกัน น่าคิดว่าใครหนอจะชนะ? แต่ข้าพเจ้าคิดว่า

มหาบุรุษทั้งสองนั้นคงไม่ใช่คู่แข่งคู่ชกกัน จึงไม่ได้พบกันในฐานะที่จะต้องต่อสู้กัน แม้มาเกิดร่วมสมัยกัน ก็บังเอิญให้มีวัยห่างกันจนไม่มีโอกาสจะรบกันได้เสียแล้ว

กล่าวโดยสรุปก็คือ สมมติว่า ในเมืองไทยเราตอนนี้ ไม่มีพระอาจารย์องค์ไหนเก่งเท่าท่านไส บาบในด้านอิทธิปาฏิหาริย์ เราก็อยาเสียใจเลย คิดเสียว่าเป็นเรื่องของการ ผัดกันเก่ง และ แบ่งกันเก่ง ก็แล้วกันต่อไปใครจะรู้ได้ เมื่อท่านไส บาบล่องลับดับขันธไปแล้ว อาจจะมีพระอาจารย์ในเมืองไทยเกิดมาเก่งเท่าท่านไส บาบก็เป็นได้ ทั้งนี้เพราะ คนเก่งที่ไม่ได้เป็นคู่เวรกันนั้น เขาไม่มาเกิดร่วมสมัยในฐานะที่เป็นคู่แข่งกันดอก ๒๐. ในการแปลเรื่อง “ไส บาบ มนุษย์มหัศจรรย์” นี้ ผู้แปลร้องไห้หรือเปล่า?

ผู้แปลถูกถามปัญหาอันเมื่อคราวไปแสดงปาฐกถาให้นักศึกษาของมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยฟัง เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๖ อันเป็นครั้งแรกที่ แคมป์สน อำเภอลำสนัก จังหวัดเพชรบูรณ์ อันเป็นที่ ๆ อาจารย์พรได้

ไปสร้างสถานที่ที่เรียกว่า “ศูนย์พัฒนาศาสนา” ไว้ ไม่
รู้ว่าผู้ถามเห็นข้าพเจ้าเป็นดาราดำน้ำตาแบบวิไลวรรณ
วัฒนพานิช* หรืออย่างไร จึงได้ถามปัญหาขึ้นมาในที่
ประชุมซึ่งมีทงพระและภราวาสทงชายและหญิง เด็ก
และผู้ใหญ่ นั่งฟังกันอยู่พร้อมหน้า

ปัญหานี้ถ้าจะว่าไป ก็เป็นการลองใจหรือท้าทาย
ความจริงใจอย่างหนึ่งเหมือนกัน เพราะเป็นการแสดง
ให้รู้ว่า ผู้แปลซึ่งเป็นผู้ชายนั้น เป็นผู้มีใจอ่อน เป็น
คนเจ้าอารมณ์ ขี้แย เหมือนเด็กหรือเหมือนผู้หญิงหรือ
เปล่า? หรือว่าจะเป็นชายชาตรีที่ร้องไห้ไม่เป็น ไม่ว่าจะ
มีเหตุการณ์ร้ายหรือทำให้เสียใจมากเพียงใดก็ตาม

* วิไลวรรณ วัฒนพานิช เป็นนางเอกหนังไทยสมัยเมื่อประมาณ ๓๐ ปี
มาแล้ว เป็นดาราสาวรูปสวยที่ร้องไห้เก่งมาก เรียกว่าจะให้ร้องไห้เมื่อ
ใดก็ได้เสมอ น้ำตาของเธอจะไหลพรากออกมาเต็มหน้าเหมือนกับเขา
เต๋าคะนั้น ภาพยนตร์ที่ทำชื่อเสียงให้เธอมากก็คือเรื่อง “โบตัน” ซึ่ง
เข้าไปประกวดฉายนานนับเป็นเดือน เป็นภาพยนตร์ชีวิตวันทศใจ ที่ผู้
เข้าไปชมต้องเตรียมผ้าเช็ดหน้าไปซับน้ำตาด้วย เพราะทุกคนที่ไปดูก็
ปรากฏว่าร้องไห้ซุกซมโหม่งกันออกมาแทบทุกคน แม้คนที่ใจแข็งที่สุด
ก็ต้องสะอื้นและกลืนน้ำตาอย่างเต็มทีด้วยความประทับใจ.

อันที่จริง ข้าพเจ้าไม่เคยคิดฝันมาก่อนว่าจะมีผู้
ถามปัญหาเช่นนั้น (แบบเดียวกับปัญหาข้อ ๒ ที่ถามว่า
ข้าพเจ้าแต่งกลอนเองหรือ? นั่น ก็ไม่ได้คิดฝันว่าจะมีใคร
ถามเหมือนกัน) แต่เมื่อมีผู้กล้าถามมา ก็ต้องกล้าตอบ
และก็ต้องตามความเป็นจริงด้วย เนื่องจากผู้ถามเป็นนัก
ศึกษาที่มีความรู้ภาษาอังกฤษมาแล้ว ข้าพเจ้าจึงตอบโดย
พูดรอกกลงไปในไมโครโฟนอย่างดังและหนักแน่นว่า
“Yes, Yes, Yes.”

ปรากฏว่าผู้ที่อยู่ในที่ประชุมทั้งหมดหัวเราะขึ้น
มาพร้อมกัน ซึ่งเป็นการหัวเราะด้วยคิดอย่างไร ข้าพ-
เจ้าก็ไม่อาจทราบได้ แต่ข้าพเจ้าก็ต้องถือสุภาษิต “ตก
กระไดพลอยโจน” คือหัวเราะผสมโรงไปกับเขาด้วย
เรื่องนลเลยกลายเป็นเรื่องขำไปได้โดยไม่น่าเชื่อ ทั้ง ๆ
ที่โดยธรรมชาติแล้วน่าจะเป็นเรื่องแบบ วิลโลววรรณ
วัฒนพานิช เสียมากกว่า

เมื่อทุกคนยุติการหัวเราะแล้ว ข้าพเจ้าได้อธิบาย
ต่อไปว่า ที่ตอบว่า “Yes, Yes, Yes,” อย่างหนักแน่น
หลายครั้งนั้น หมายความว่าข้าพเจ้าร้องให้หลายครั้ง

และครึ่งละมาก ๆ ด้วย ไม่เช่นนั้นจะไม่มีพลังแปลออกมาได้ติด ๆ กันอย่างมากมาย และด้วยความตั้งใจจริงเช่นนั้นเลย ตอนนั้นข้าพเจ้าคิดในใจว่า ไม่เห็นจะเป็นเรื่องน่าละอายแต่อย่างใดในการพูดความจริงเรื่องการร้องไห้เช่นนั้น เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า ตนมี “ผู้สนับสนุน” อยู่เบื้องหลังหลายรายพอสมควร แต่เนื่องจากเวลาไม่อำนวย และผู้ฟังพากันเฮฮาสนุกสนานกันไปเสียแล้วเลยไม่ได้แถลงแจ้งเรื่องเบื้องหลังให้ใคร ๆ ทราบ

บัดนี้มีการพิมพ์การตอบปัญหาเป็นเล่มขึ้นมา — ไม่มีการถูกจำกัดด้วยเวลาหรือเนื้อที่หน้ากระดาษอีกต่อไป—ข้าพเจ้าจึงขอแถลงแจ้งความจริงว่ามีใครบ้างที่ข้าพเจ้ากล่าวว่าเป็น “ผู้สนับสนุน” อยู่เบื้องหลังดังต่อไปนี้

๑. ในเรื่อง “ไส บาบามนุษย์มหัศจรรย์” ที่ข้าพเจ้าแปล จะเป็นเล่มไหนบทไหนก็จำไม่ได้เสียแล้ว มีข้อความกล่าวถึงภรรยาของ ดร. เรเยส ซึ่งเข้าไปนมัสการท่านไส บาบ่า และได้รับความปลื้มปีติจนหน้าตาไหล ต้องร้องไห้ ท่านไส บาบ่าได้

พูดให้กำลังใจว่า “ดีแล้วร้องไปเถิด เจ้านั้นเป็นคนดี จึงได้ร้องไห้บ่อย ๆ” นี้แสดงว่าการร้องไห้ด้วยความประทับใจหรือปลื้มปีตินี้ อย่างน้อยก็เป็นลักษณะประการหนึ่งของคนดี แม้อาจจะไม่ดีวิเศษนัก ก็คงจะไม่ร้ายกาจเลวทรามเกินไป กระมัง

๒. นายไฮเวิร์ต เมอร์เฟต เล่าไว้ถึงประสบการณ์ของเขาว่า ครั้งหนึ่งเขาได้ให้สตรีชาวอินเดียกลุ่มหนึ่งเล่าให้ฟังเกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้นที่แต่ละคนได้เกิดความเลื่อมใสองค์ท่านไอ บาบ เพราะเหตุอะไร ก็มีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นในครั้งนั้น ๆ เขาได้นำเครื่องเทปบันทึกเสียงมาให้สตรีเหล่านั้นแต่ละคนพูดเพื่อจะได้อัดเสียงไว้เป็นหลักฐาน และจะได้นำไปเขียนลงในหนังสือที่เขา กำลังจะรวบรวมพิมพ์ขึ้นเป็นเล่ม ปรากฏว่าสตรีเหล่านั้น แต่ละคน เล่าไปก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นไปพลางทุกคน เมื่อเขานำเทปเครื่องนั้นไปไขฟังดูที่ออสเตอเรเลีย อันเป็นบ้านของเขาก็ฟังไม่รู้เรื่อง

อะไรเลย ได้ยินแต่เสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นตลอดรายการ เขากล่าวว่า “ฟังดูแล้ว เหมือนมีการชุมนุมนางร้องไห้” ฉะนั้น เนื้อความเรื่องนี้ ก็มีอยู่ในหนังสือไส่ บาบ่า ที่ข้าพเจ้าแปลแล้ว แต่จะอยู่ในเล่มไหน บทที่เท่าไร ก็ลืมเสียแล้ว ตามเคย

๓. เมื่อตอนไปกราบนมัสการท่านที่อินเดียเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๔ พอเข้าไปในห้อง และท่านไส่ บาบ่าเอ๋ย ปากถามพวกเราว่าต้องการอะไร ก็ปรากฏว่ามีพวกเราหลายคนร้องไห้ร้องห่มกันใหญ่ เช่นคุณ โสมนัส คุณนัยนา เป็นต้น คุณศรีเพ็ญเองก็ทำตาแดง ๆ อยู่เหมือนกัน ทั้งนี้คงเป็นด้วยความปลื้มปิติหรือความประทับใจ ประกอบกับได้รับกระแสพลังแห่งเมตตาจากท่านด้วยกรรมัง

(—เกี่ยวกับเรื่องต่อนั้น มีเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ขอแทรกไว้ก่อนคือ—มีท่านผู้หนึ่งกล่าววิจารณ์กับข้าพเจ้าว่า ที่พวกเราร้องไห้ เมื่อเข้าไปพบท่าน สวามีในห้องนั้น ก็เพราะเราไป หลงกลແຂກ

นั่นเอง คือเขามั่นโยบายเป็นแบบจิตวิทยา หาวิธี
ให้คนที่ไปหาท่านเข้าพบได้ยาก ๆ คนที่เข้าพบจะ
ได้กะตือรือร้น และคิดโมเมเอาเองว่าเป็นวาสนา
ของตนแล้ว และก็เลยภูมิใจและปลื้มใจไปเอง
ดังนั้น การที่พวกเราบางคนร้องไห้นั้น ก็เพราะ
หลงกลทางจิตวิทยาของเขานั่นเอง ท่านผู้นั้นให้
เหตุผลมาอย่างนี้ ข้าพเจ้าจึงเสนอมาต่อท่านผู้อ่าน
สุดแล้วแต่จะวินิจฉัยเอาเอง)

ที่หลายท่านคงจะนึกว่าตัวอย่างของผู้สนับสนุน
อยู่เบื้องหลังที่พลอยร้องให้ไปด้วยนั้น ก็เห็นมีแต่ผู้หญิง
ล้วน ๆ ไม่เห็นจะน่าเลื่อมใสภูมิใจในความเป็นผู้ชายเสีย
เลย ถ้าเป็นเช่นนั้น ต่อไปนี้ข้าพเจ้าจะขอยกตัวอย่าง
จากผู้ชาย—โดยเฉพาะที่เป็นชายชาตรี และชายผู้พัน
โลก ผู้เป็นเหมือนซูเปอร์แมนบ้าง ว่าเขาและท่านเหล่า
นั้น ก็ร้องให้เป็นเหมือนกัน คือ

๔. ข้าพเจ้าเคยอ่านเกร็ดประวัติของนายพล ๕
ดาวแมค อาเธอร์ ของอเมริกันมาแล้ว เขากล่าวว่า
เมื่อตอนเป็นนักเรียนนายร้อยนั้น แมคอาเธอร์ได้ไป

ดูละครชีวิตเสวร้ายันทจิตใจเรื่องหนึ่ง ปรากฏว่าเขาร้องให้ใหญ่ จนกระทั่งเพื่อนร่วมรุ่นหัวเราะเฮฮาเห็นเป็นของสนุก พร้อมกับ “แซว” ว่า คนใจอ่อนขี้แยนิสัยเป็นผู้หญิงแบบนี้ ต่อไปจะเป็นนายทหารแห่งกองทัพได้อย่างไร เพื่อนร่วมรุ่นเหล่านั้นคงไม่มีใครคิดฝันเลยว่าต่อไป นักเรียนนายร้อยแมคอาเธอร์ผู้ “ขี้แย ร้องให้เก่ง” ผู้ซึ่งแหละจะเป็นขุนศึกขนาดนายพล ๕ คน และเป็นผู้ที่กล้าหาญชาญชัย ไม่เคยวิ่งหลบกระสุนปืนกลจากเครื่องบินญี่ปุ่นเลย แม้ว่าลูกน้องของเขาทุกคนจะกระโจนลงหลุมหลบภัยกันหมดแล้วก็ตาม ท่านที่ได้ดูภาพยนตร์เรื่อง “แมคอาเธอร์” ที่เข้ามาฉายในประเทศไทย เมื่อปีที่แล้ว คงยังจำภาพที่ แมคอาเธอร์ comeback คือกลับมาสู่เกาะฟิลิปปินส์อย่างสง่าผ่าเผย เขาเป็นนายพลที่ไม่ยอมหลบเรือลาดตระเวนของญี่ปุ่น โดยเด็ดขาดไปลงเรือดำน้ำ เพื่อชนฝั่งออสเตรเลีย ตามคำสั่งของกองบัญชาการสัมพันธมิตร แต่ยินดีจะเสี่ยงภัยเดินทางโดยเรือเร็วไปบนฝั่งน้ำ ซึ่งเป็นการเสี่ยงต่อการประจันหน้ากับเรือลาดตระเวนญี่ปุ่นที่เล่นเพื่อนพ่านอยู่

และเสียงต่อการถูกลูกกระเบิดที่ญี่ปุ่นวางไว้ในน่านน้ำ
เป็นอันมาก ^{สี่}ในทะเลคือคนที่ “^{สี่}ขบแสร้งไหง่าย ๆ
เหมือนผู้หญิง”

๕. ^{ผู้}ชายอีกคนหนึ่งที่ร้องไห้อย่างมากมายก็คือ
ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ^{สี่}ข้อความนี้มีปรากฏอยู่
ในประวัติขององค์ท่าน ^{สี่}ซึ่งท่านพระอาจารย์มหาบัว
ญาณสัมปันโน แห่งวัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี
เป็นผู้รวบรวมเขียนขึ้นไว้ กล่าวถึงท่านพระอาจารย์มั่น
ตอนที่ได้บรรลุคุณธรรมว่า องค์ท่านนั่งร้องไห้เสียเป็น
วรรคเป็นแคว—ร้องกันอย่างไม่ต้องอัน และไม่ต้องอาย
ใครกันละ ^{ผู้}ท่านผู้อากรู้ข้อความละเอียดโปรดหาอ่าน
ได้จากหนังสือที่กล่าวมาแล้วนั้น และท่านทั้งหลายลอง
ดูรูปถ่ายและอ่านประวัติของพระอาจารย์มั่นดู จะเห็นว่า
องค์ท่านมีบุคลิกลักษณะดู ^{สี่}น่าเกรงขาม มีอำนาจ
ในตัว มีความเข้มแข็ง เจียบขาดเพียงใด แต่ท่านก็
ร้องไห้เป็นเหมือนกัน—ไม่ใช่ร้องไห้เพราะเสียใจหรือ
เศร้าโศกแต่อย่างใด แต่ร้องไห้เพราะความประทับใจ
และความปิติที่ได้ ^{สี่}รู้ได้เห็น สัจธรรมที่ได้แสวงหาด้วย

ความลำบากยากเข็ญ ขนาดเอาชีวิตแลกจนสลบไปถึงสามหน เพราะเหตุแห่งทุกขเวทนาอันรุนแรง ที่เผาผลาญร่างกายจนเหมือนจะแตกทำลายเป็นผุยผง

๖. อีกท่านหนึ่ง ที่กล่าวยืนยันถึงอานิสงส์แห่งการร้องให้ด้วยความปีติในธรรม คือ ท่านพระนาคเสนเถระ ผู้ตอบปัญหาพระยามิลินท์ ในหนังสือเรื่อง มลทินปัญหา เรื่องนี้อยู่ในวรรคที่ ๖ ข้อ ๖๔ ของหนังสือดังกล่าว ซึ่งพระนาคเสนผู้เป็นพระอรหันต์ ได้ถวายวิชันาตอบปัญหาพระยามิลินท์ว่า น้ำตาของบุคคลที่ร้องให้เพราะความปีติที่ท่วมทับหัวใจนั้นแล เป็นเภสัชคือยารักษาโรค หรือถ้าจะพูดตามสำนวนของพระกรรมฐานสายพระอาจารย์มั่นก็กล่าวได้ว่าเป็น **ธรรมโอสถ** ซึ่งสามารถรักษาโรคได้หลายชนิด แม้ว่าจะไม่ทุกชนิดก็ตาม และกำลังรักษาโรคนั้น ก็มีมากน้อยต่างกันตามกำลังของปีติซึ่งถูกขับออกมาเป็นน้ำ เช่นถ้าเป็นชุกทกาปีติของผู้เริ่มต้น ก็ย่อมมีพลังเล็กน้อยและอยู่ได้ชั่วขณะ แต่ถ้าเป็นปีติในฌาน (ซึ่งตอนนั้นคงจะไม่มีออกมาเป็นน้ำตาแล้ว) ก็จะมีพลังมากขึ้น จนถึงกับไม่ต้องกินอาหารและน้ำ ไม่ต้องหลับนอน ไม่ต้องลุกขึ้นเลยก็ได้

อนึ่ง เกี่ยวกับทัศนคติของท่านไส บาบ เอง
ก็มีข้อความอยู่ตอนหนึ่งในเล่ม ๕ บทที่ ๖ หน้า ๑๔๘
ดังต่อไปนี้

“อก ^๕ นำ	ม ^๕ ค่า	สูง ^๕ ลิบ
เป็น ^๕ ทิพย์	ค ^๕ อนา—	ตา ^๕ เจ้า
ปลา ^๕ บปลา	ค ^๕ ม ^๕ นา—	ใจ ^๕ เรา
แน ^๕ บเข้า	เป็น ^๕ ใจ	ดวง ^๕ เดียว”

ซึ่งแสดงว่าท่านไส บาบ ก็ถือว่าน้ำตาที่เกิด
จากความประทับใจเป็นต้น (คือไม่ใช่ น้ำตาที่เกิดจาก
ความเศร้าโศก) นั้น เป็น “^๕น้ำทิพย์” เลยทีเดียว ใน
เรื่อง INVITATION TO GLORY ซึ่งข้าพเจ้าแปลลงใน
วารสาร “วิญญาน” เล่มปีที่ ๑๙ ฉบับที่ ๕—๖ เรื่อง
นายทหารผู้บัญชาการโรงเรียนพลร่มผู้เป็นชายชาติวีร
ได้ไปเห็นท่านเข้าในระยะไกล ๆ ก็นั่งร้องไห้เสียเป็น
วรรคเป็นแวน เจ้าตัวเองก็อยากจะกลืนน้ำตาไว้เหมือน
กัน เพราะตนเป็นผู้ชายก็ต้องรู้สึกอายเป็นธรรมดา
แต่มันก็กลืนไม่ไหวจริง ๆ เพราะหัดที่ตอนนั้นได้ไปนั่ง

หลบผู้คนอยู่ห่าง ๆ และเป็นเวลาค่ำแล้ว เลยนั่งปล่อย
 ให้น้ำตามันไหลออกมา โดยไม่ต้องยับยั้งหรือสะกดกลั้น
 กันละ ทั้งนี้หมายความว่า ขนาดนั่งอยู่ในระยะไกล
 ยังไม่ได้เข้าไปพบท่านเป็นส่วนตัวด้วยซ้ำไป

ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงขอเชิญชวนพี่น้องชาวพุทธ
 ผู้มีใจชนิดที่บริสุทธิ์บ้าง ไม่บริสุทธิ์บ้าง คือยังมีความ
 กะพร่องกระແพร่ง กะดำ กะต่าง เช่นนี้ จงอย่าอายที่
 จะได้รับความประทับใจหรือปิติ ที่จะออกมาในรูปน้ำตา
 เช่นนี้เลย จงอย่าคิดว่าท่านได้กลายเป็นคนขี้แย หรือ
 ใจอ่อนไปแล้ว จงคิดถึงแมคอาเธอร์ หรือคิดถึงท่านพระ
 อาจารย์มั่น และคิดถึงคำของท่านพระนาคเสนซึ่งเป็น
 พระอรหันต์เป็นต้น ท่านยังได้ “น้ำตา” ชนิดที่เป็น
 ธรรมโอสถเช่นนี้มากขนาดไหน ท่านก็จะสามารถยก
 ระดับวิญญูณของท่านได้มากขึ้นเพียงนั้น

(มีผู้กระซิบถามต่อมาว่า แล้วหนังสือที่เกี่ยวกับ
 ทางพระพุทธศาสนาเล่า ไม่มีเรื่องไหนที่ทำให้ข้าพเจ้าเกิด
 ความประทับใจถึงกับน้ำตาไหลบ้างเลยที่เดียวหรือ ? ข้าพ-
 เจ้าจึงขอตอบโดยไม่ต้องกระซิบในทันทีเสียเลยว่า “มีครับ”
 เท่าที่นึกได้ก็มี ๒ เรื่องคือ กองทัพรธรรมของท่านอาจารย์สุชีพ

บุญญาภภาพ และประวิตท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต
 ของท่านพระอาจารย์มหาบัว ญาณสัมปันโน และหลังจาก
 ร้องให้แล้ว ข้าพเจ้าก็ได้พยายามบากบั่นและบุกเบิกแปลจน
 เป็นผลสำเร็จแล้วทั้งสองเล่ม อ้อ! ขอกระซิบตั้ง ๆ อีกครั้ง
 ว่า ท่านผู้แต่งเรื่องกองทัพธรรมนั้น ท่านบอกข้าพเจ้าว่า
 ท่านเองแต่งไปก็ร้องให้ไปเหมือนกัน)

บางท่านอาจเถียงว่า อาการของปีติเป็นต้นเช่น
 นั้น เป็นอาการของวิปัสสนูปกิเลส ถ้าไปมัวหลงไหลใฝ่
 ฝันเข้า ก็จะทำให้การปฏิบัติไม่ก้าวหน้า คือติดแหงก
 อยู่แค่นั้นเอง เรื่องนี้ข้าพเจ้าเคยสนทนากับท่านเจ้าคุณ
 เจ้าอาวาสวัดเทพศิรินทร์ในปัจจุบันนานมาแล้ว ตอนนั้น
 ท่านยังเป็นท่านเจ้าคุณธรรมไตรโลกาจารย์ (นิรันดร์
 ป. ๙) ยังไม่ได้เป็นเจ้าอาวาส ท่านบอกว่าอย่าติดัก
 หน้ามากไปดีกว่า ขอให้ได้ให้ถึงเสียก่อนเถอะน่า คือ
 ให้เป็นประสบการณ์ด้วยตนเองให้ชุ่มฉ่ำกายและใจเสีย
 ก่อน แล้วจึงค่อยคิดปล่อยวางกันในตอนนั้น หรือหลัง
 จากนั้น แบบที่ยังไม่ได้อะไรเลย แล้วก็ติดักหน้าเกรง
 กลัวไปต่าง ๆ นั้น ทำไปทำมาก็จะไม่ได้ชิมรสอะไรเลย
 จนตลอดชีวิต

สวัสดิ์	ท่านพี่น้อง	ผองชาวพุทธ
ผู้จิต	บริสุทธิ์	กะพ่องกะแพรง
เป็นอันจบ	ปัญหา	ข้า ๆ แสดง
โดยชัดเจน	ตอบคำถาม	เนื้อความมา
ยังไม่ค่อย	รอบคอบ	ตอบเล่น ๆ
ออกความเห็น	ว่าไป	ตามประสา—
ปุถุชน	คนไม่มี	ปริญญา
หากตอนไหน	ไม่เข้าท่า	ข้า ๆ ขออภัย
ด้วยเป็นพวก	คนมีกรรม	กะด่ากะต่าง
ไม่อาจอ้าง	ว่าความดี	มีแค่ไหน
ตอบปัญหา	แบบกันเอง	อย่างเกรงใจ
ขออภัย	หากเคลือบคลาด	ประมาทมี
ข้อสงสัย	หากผู้ใด	อยากรู้เพิ่ม
โปรดถามเต็ม	มาได้	ให้ถ้วนถี่
หรือผู้ใด	ต้องการให้	ข้อมูลดี ๆ
ก็โปรดชี้	ช่องทางมา	ข้า ๆ ขอบคุณ.

บันทึกท้ายเล่ม

- ๑ (หน้า ๑๘) อุปมานี้ นำมาจากกัณฑ์เทศน์ กัณฑ์หนึ่ง
ของท่านพระอาจารย์มหาวุฒิชัย
บันโน วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี
ผู้เรียบเรียงเรื่อง “ประวัติท่านพระอา-
จารย์มั่น ฐริทัตตะเถระ” แต่จะเป็น
กัณฑ์ไหน เทศน์เมื่อไร ชื่ออะไร อยู่
หน้าไหนของหนังสือเรื่องอะไร ก็ลืม
ไปหมดแล้วตามเคย คือจำได้แต่เนื้อ
ความเท่านั้นเอง
- ๒ (หน้า ๒๑) คำว่า “ตัวแปร” ที่ข้าพเจ้าให้ภาษา
อังกฤษควบไว้ว่า catalyst นี้ ดร. ด้วง
พุทธศุภกร คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิท-
ยาลัยเชียงใหม่ บอกว่าอาจทำให้เกิด
การเข้าใจคลาดเคลื่อนได้ เพราะคำว่า

“ตัวแปร” นั้นคำแปลน่าจะเป็น variable มากกว่า ซึ่งหมายความว่า “ตัวซึ่งทำการแปร(หรือเปลี่ยน)ไปเอง” (คือมีสภาพเป็น อนิจจัง คือไม่เที่ยง) อย่างไรก็ตาม ที่ข้าพเจ้าใช้คำว่า catalyst นั้น ต้องการจะให้หมายถึง “ตัวซึ่งทำให้เกิดการแปร” หรือ “ตัวเร่งการแปร” มากกว่า ความแตกต่างก็คือว่า ตัวแปรคือ variable นั้น ความหมายกิริยาเป็นกัตตุวาจก (active voice) คือทำการแปรเอง (the thing that transforms) ส่วนตัวแปรของข้าพเจ้านั้น ขอให้ท่านผู้อ่านเข้าใจว่า มีความหมายเป็นเหตุกัตตุวาจก (causative) คือ ตัวที่ช่วยทำให้เกิดการแปร หรือ ตัวเร่งการแปร (the agent that helps produce or accelerate transformation),

ข้อความที่น่าสนใจบางตอน

จากเรื่อง “ไฉ่ บาบ่า มนุษย์มหัศจรรย์” เล่มต่อไป

(ก) เล่ม ๓

“หัวใจมีเหตุผลของมันเอง ซึ่งสมองคิดไปไม่ถึง”

(The heart has reasons of which reason has no knowledge)

(คำนำหน้า ๒๗)

“ความรู้สึกถึงอารมณ์อันลึกลับและสูงส่ง (เหนือวิทยาศาสตร์) นั้นเอง...ที่เป็นต้นเค้าทำให้เกิดวิทยาศาสตร์ที่แท้จริงทั้งหมด”

— ไอน์สไตน์

(The sensation of the mystical...is the sower of all true science)

— Einstein

(คำนำหน้า ๕๘)

(บ) เล่ม ๘

จากเรื่อง INVITATION TO GLORY

โดย Howard Murphet

อิทธิปาฏิหาริย์เป็นไปตามกฎธรรมชาติ

“อิทธิปาฏิหาริย์นั้นไม่ได้เป็นเรื่องทผนหรือผิดหลักธรรมชาติแต่อย่างใด นอกจากว่ามันจะผนหรือผิดกฎธรรมชาติที่มนุษย์รู้จักอยู่ในสมัยหนึ่ง ๆ เท่านั้น”

(Miracles do not happen in contradiction to nature but only in contradiction to man's current laws of nature)

แขกเล่นกล ?

ไม่ว่าเราจะยอมรับเชื่ออิทธิปาฏิหาริย์ในสมัยโบราณ—เช่นของพระกษณะ, พระพุทธเจ้า และพระเยซูไครสต์—หรือไม่ก็ตาม บัดนี้ก็มีความจริงให้เห็นในปัจจุบันแล้วว่า อิทธิปาฏิหาริย์ของท่านไส บาบ่า เป็นสิ่งที่เกิดมิได้จริง ๆ — เป็นปาฏิหาริย์ที่คนที่มิชีวิตอยู่ในปัจจุบันนี้จะเห็นได้ด้วยตนเอง และเป็นปาฏิหาริย์ที่เกิด

ชนเรื่อยมาจนถึงปัจจุบันนี้เป็นเวลาประมาณ ๔๐ ปีแล้ว
 มีผู้คนมากมายหลายชนิดได้เห็น ได้มีประสบการณ์ด้วย
 ตนเอง และได้ให้คำรับรองยืนยันไว้แล้ว บุคคลเหล่านี้
 เป็นชายและหญิงจากหลาย ๆ ประเทศ—ผู้เป็นปัญญา
 ชนและเป็นผู้ที่เราสามารถจะเชื่อถือไว้ใจได้ นับเป็นจำ-
 นวนหลายพันคน (Whether or not you accept
 miracles of olden times—those of Krishna, Buddha,
 Christ—the fact remains that the miracles of Sai
 Baba have been taking place, for living people to
 see, during some four decades to now. They have
 been witnessed, experienced, attested by thousands
 of intelligent, trustworthy men and women of
 many countries).

มหาวิทยาลัยแห่งความทุกข์

การมีอิสระภาพ (ที่จะทำอะไรก็ได้) นั้นหมายความว่า
 เราจะต้องมีความรับผิดชอบ (ในสิ่งที่เราทำได้ทำลงไป
 นั้น) ด้วย และนี่เนื่องจากจิตของมนุษย์ (ที่ยังไม่

บรรลุมิธรรมหรือความสมบูรณ์) ย่อม (มีโอกาศ) ทำ
ผิดได้เสมอ ดังนั้นเขาก็จะต้องชดใช้การทำผิดนั้นด้วย
การต้องรับทุกข์เป็นการชดเชย และจากการที่ต้องทน
ทุกข์ทรมานเพราะการทำความผิดนั้นเอง เราก็จะได้
ปัญญาเป็นเครื่องรื้อรอบทุกด้าน ซึ่งจะทำให้เราไม่อาจทำ
ผิดได้อีกต่อไป นี่แหละ—การพัฒนาวิญญานของเราจะ
นำไปสู่ดวงปัญญารอบรู้ดังกล่าวได้ ก็โดยการข้ามหา
วิทยาลัยแห่งความทุกข์ (จนสำเร็จได้ปริญญาออกมา) นี้
เอง. (..... With freedom goes responsibility. And
because the human mind makes many mistakes,
the price of freedom must be suffering. Only
through suffering from our errors will we gain the
all-wisdom that makes no errors. The spiritual
growth that leads to the all-wisdom must be
gained in the university of suffering)

ท่านทราบไหมว่า

๑. พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า บรรพบุรุษของมนุษย์ในโลกนี้ เป็น “มนุษย์ต่างดาว” จริง ๆ

(คำตอบปัญหาที่ ๑๔)

๒. ไม่มีใครในโลกนี้เป็นชายจริงหญิงแท้ร้อยเปอร์เซ็นต์ ในด้านสรีรวิทยา, จิตวิทยา ฯลฯ

(คำตอบปัญหาที่ ๑๔)

๓. อย่าอายที่จะร้องไห้ด้วยความเห็นใจ, ประทับใจ หรือปลื้ม เพราะนาตาเซนนั้นเป็นยารักษาโรคได้

(คำตอบปัญหาที่ ๒๐)